AGATHA CHRISTIE

ÖLÜMÜN SESİ

ALTIN KİTAPLAR

AGATHA CHRISTIE - ÖLÜMÜN SESİ

Kitabın Orijinal Adı: Voice Of The Dead

Türkçesi: Gönül Suveren

OLAYLARA KARIŞANLAR:

Bob Pritchard : Genç ve yakışıklı avukat. Dedektif rolü oynamaktan hoşlanmıyordu.

Cynthia Sinclair : Güzel bir kız. Bob'un bazı şeyleri öğrenmesini istiyordu.

Laura Sinclair : Cynthia'nın annesi. Dalgın bir kadındı.

Gerald Mitchell : Cynthia'nın nişanlısı. Çabuk öfkeleniyordu.

Martha Bantry : İhtiyar bir kız. Burnunu sokmadığı iş yoktu.

Timothy Day : Köyün doktoru. Herkes onu seviyordu.

Virian Ashley : Bir ayyaş. Çok geçimsiz bir adamdı.

Jane Ashley : Virian'ın karısı. Güzel ve kibar bir kadındı.

James Roland : Yaşlı rahip. Köyde bir kötülük kaynağı olduğunu seziyordu.

Edgar Templeton : Yaşlı bir binbaşı. Çok sert bir insandı.

John Horbury : Scotland Yard'dan müfettiş 'Uzun' John herkesten şüphe ediyordu.

Tommy Gale ve Bertie Stout : İki çocuk. Dedektifliğe çok meraklıydılar.

BOB PRITCHARD'IN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI:

- İmzasız mektuplar...
- Bir kâğıt parçası...
- Bir mendil...
- Bir çuval...
- Bir kriko...
- Yarıda kalan bir şarkı...
- Eski bir savaş...
- Gizli bir görev...
- Bir aşk macerası...
- Bir defter...

BOB PRITCHARD'IN ŞU SORULARI YANITLAMASI GEREKİYORDU:

- Dr. Day, Martha'dan neden nefret ediyordu?
- Kâğıtta sözü geçen kişi kimdi?
- Ashley şüphelerinde haklı mıydı?
- Bayan Sinclair'in bildiği neydi?
- Cynthia neden üzülüyordu?
- Gerald niçin korkuyordu?
- Sonunda Martha Bantry'i kim susturmuştu?
- Hemşire Gary neden telaşlıydı?
- Özel dedektifi kim tutmuştu?
- Martha'nın günlüğü neredeydi?

1

Martha'nın ölüsünde bile sinsi ve ukalaca bir hal vardı. Uydurma bir sanatçı havası da. Azrail kadını çıkrığının başında yakalamıştı. Martha, Çin köpeğinin pis tüylerini bükmekle meşguldü. Daha sonra bununla köydeki bir genç kıza kazak örecekti. Normal bir ölüm değildi Martha'nınki. Parmaklarının bütün ustalığına rağmen, bu işi kendisi de yapmış olamazdı. Açıkçası biri kafasına şiddetle vurmuştu. Martha çıkrığının başında çalışırken duruma uygun folk şarkıları söylemeye meraklı olmasaydı, herhalde ölümün yaklaştığını sezerdi. Ama ne olduğunu anlayamamıştı bile.

Bu da Martha için değişik bir şey sayılırdı. Çünkü yaşamı boyunca etrafında geçen olaylar konusunda daima bilgisi olmuştu, hem de etraflıca.

Bu beklenmedik olay sırasında Martha Bantry kırk dokuz yaşındaydı. On beş yıldan beri de kendisine çılgınca âşık olduğunu iddia ettiği Richard adında birinin Seylan'dan dönmesini bekliyordu.

Kadının küçük evi kilisenin tam karşısındaydı. Martha penceresinden ve çıkrığının başından kiliseden başka şeyler de görüyordu. Köy hayatını... türlü olayı. Penceresinin önünden ayrıldığı zaman da iki dedikodu kaynağından birine gidiyordu. Ya Anneler Birliğine ya da Kilise Kurumuna. Martha birçok kişi hakkında bazı şeyler biliyordu, kimisi hakkındaysa çok şey. Her bakımdan bilgisi haddinden fazlaydı.

Martha bu konuda pek cilveli ve işveli davranırdı. Bilgisi ister hafif bir gönül eğlendirme, ister ciddi bir suçla ilgili olsun, bir iki anlamlı sözle kurbanına durumun farkında olduğunu açıklardı. Bu açıklamaları yapış tarzı en aklı başında insanın bile Martha'yı öldürüverme isteğine kapılmasına yol açabilirdi, özellikle kıkır kıkır gülmesi...

İşte böylece Martha'yı güzel bir günde, öğleden sonra saat üç buçukta biri öldürdü.

Ölüm saatini bir komşunun yardımıyla tespit ettiler. Komşu, Martha'nın şarkısının en heyecanlı yerinde birdenbire kesildiğini, ardından da kilise kulesindeki saatin üç buçuğu çaldığını farketmişti.

Cesedi gündelikçi Bayan Tate buldu. Her zamanki gibi saat dörtte çay yapmaya gelmişti. Bayan Tate düşünceli bir tavırla ölüye baktı. Ellerini her

zaman yaptığı gibi rahatça karnının üstünde kavuşturmuştu. Kurbanın hali onu pek sarsmadı. Ama polise telefon ederken sesi sinirliydi. Bunun nedeni de telefon etmekten hoşlanmamasıydı aslında. Ne var ki, böyle durumlarda polise haber verilmesi gerektiğini biliyordu.

Bayan Tate telefona, "Bisikletine binip kilise meydanına gel," diye bağırdı.

"Biri Miss Bantry'i öldürmüş... Efendim? Nereden mi biliyorum? Miss Bantry'i gördüm de ondan... Ne yapayım dedin? Sen gelinceye kadar ölünün yanında mı oturayım? Kimse el sürmesin mi?" Bayan Tate telefonda daha fazla gevezelik etmek istemediği için alıcıyı yerine bıraktı.

Gündelikçi kadın odaya döndü. Yerden ocak demirini alıp şöminenin önündeki yerine koydu. Ama önce demiri bir güzel silmeyi unutmadı. Bunu herhangi bir amaçla değil, temizliğe düşkün olduğundan yapmıştı. Sonra pir koltuğa yerleşerek rahat bir tavırla beklemeye başladı. Fazla beklemesine gerek kalmadı, çünkü Polis Memuru West bisikletle değil, motosikletle geldi.

Sanki hayatında ilk kez göreceği cesedin kaçmasından korkmuştu. Ama ölü oradaydı ve Bayan Tate kadar da hareketsiz oturuyordu.

West'in halinden, eh, sonunda bir cinayet olayıyla karşılaştım, diye düşündüğü belliydi. Ama şimdi ne yapacağım? Ciddi bir tavırla cesede baktıktan sonra şapkasını çıkardı, yardım ister gibi Bayan Tate'e baktı. Ama gündelikçi kadın gözlerini ölüye dikmiş oturuyordu.

West, "Herhalde ölmüş," dedi.

Bayan Tate rahat bir tavırla başını salladı. "Tabii."

Aslında West'in de bu bakımdan kuşkusu yoktu ya. "Acaba kimin işi bu?" diye mırıldandı.

Bayan Tate, "Rahibin," dedi.

West şapkasını düşürdü, yerden alırken eli titriyordu. "Dikkatli ol, Bayan Tate, dikkatli ol. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu bir cinayet vakası ve sen doğruyu söyleyeceğine yemin ettin."

"Ne münasebet!"

Bayan Tate'in bu sözleri doğruydu ama West bunu bir mazeret saymıyordu.

"Böyle laflar söylenilir mi?" diye homurdandı.

"O halde gülünç sorular sorma."

West uygun bulduğu sözleri söyledi. "Onun gibi aciz, saf ve ihtiyar bir kadını öldürmeyi kim ister?"

Bayan Tate, "O aciz ve saf değildi," diye cevap verdi. "İhtiyar da sayılmazdı. Bana tekrar bu işi kimin yaptığını sorma. Sana cevap verecek değilim."

West ses çıkarmadı. Heyecanla amiri Komiser Cowper'ın gelmesini bekliyordu.

Sert ve ciddi bir adamdı Cowper. Şu anda en büyük korkusu West'in kendi başına soruşturmaya kalkışmış olmasıydı. Komiser Cowper vaktiyle sık sık kavga ettiği dırdırcı karısını öfkeyle boğan bir adamı yakalamış, böylece uzun meslek hayatının doruğuna erişmişti. Onun için artık esrarlı bir cinayeti çözmeye hazırdı. Şimdi de bisikletine atlamış, kararlılıkla iz üzerinde ilerliyordu.

O sırada Martha, Bayan Tate ve West hâlâ baş başaydılar. West yine elinde şapkası kapının önünde bekliyordu. Bayan Tate koltuğundaydı. Martha ise çıkrığının üzerine yığılmıştı. West cesede bakmamaya çalışıyor, gözü ölüye kaydığı zaman da, bu işi kimin yaptığını ortaya çıkarmalıyım, diye düşünüyordu.

Parmak izleri... Zeki bir insan bundan yararlanabilir. Burada bol parmak izi olmalı... kurbanın, katilin, Bayan Tate'in... Eğer odada bir kadın olmasaydı, Polis Memuru West elini bacağına vuracaktı. Göz açıp kapayıncaya kadar cinayetin esrarını çözüvermişti bile. İşte, hepimiz biraradayız. Kurban ve katil... Ve adaletin bir aracı olan ben.

Peki ama Bayan Tate neden Miss Bantry'nin kafasına vurdu? Belki de yaşlı kadın onun işine son vermek üzereydi. Belki de Miss Bantry'nin şarkılarını veya köpeğinin tüylerini eğirmesini sevmiyordu. Köyde kimse bunlardan hoşlanmıyordu zaten. Her neyse... Bayan Tate. Miss Bantry'i sevmiyordu. Bunu kendisi de söylerdi.

Acaba durumu komisere hemen açıklayayım mı? Yoksa önce onun bocalamasını mı bekleyeyim? Ama başarımın benim olduğunun bilinmesini istiyorsam, o zaman katili bir tanık önünde açıklamam daha doğru olur. Örneğin, müfettişin önünde...

Bayan Tate, West'in esrarı çözdüğünün farkındaydı belki de. Ama halinden anlaşılmıyor, hâlâ rahat ve memnun bir tavırla oturuyordu. "Köpek tüyü..." diye mırıldandı bir ara. "O pis kokulu şeylerden birini giyemezdim doğrusu..."

Memur, "Belli olmaz, insan neler giyer..." diye cevap verdi. Sonra da dikkatle gündelikçi kadına baktı. Acaba Bayan Tate onun hapishane üniformasını kastettiğini anlamış mıydı?

Ama bu ima temizlikçi kadın için fazla incelikliydi anlaşılan. "Ne olursa olsun, köpek tüyünden kazak giymem. Belki böylece bu saçmasapan iş de sona erer." Bayan Tate neşeyle güldü.

West çok şaşırmıştı, Bayan Tate'in kalbi nasırlaşmış bir katil olduğuna karar verdi...

Dışarda hayat devam ediyordu tabii.

Trenin köye tam zamanında gelmesi istasyon memuru Matt Rocke'ı öylesine şaşırttı ki, trenden inen tek yolcuya bile fazla dikkat edemedi. Kadın memura Londra'dan aldığı gidiş dönüş biletinin yarısını verdikten sonra ortadan kayboldu ve bir daha istasyona dönmedi. Matt Rocke da bu olayın üzerinde fazla durmadı, az sonra aklından çıkıverdi; çünkü, trenin böyle tam zamanında gelmesi onu şaşkına çevirmişti.

Yabancı kadın istasyondan çıkınca Cowper'ın yakınından geçti ama komiser de onunla ilgilenmedi. Neden ilgilenecekti? Bir cinayet işlendiği zaman insan kendini tümüyle bu olaya vermeli ve gerekenleri yapmalıydı. Bunların en başında da olay yerine gitmek gelirdi. Yabancı kadın komiserle aynı yöne doğru gitti.

Kimse farketmemişti onu. Evet, Timothy Day arabasıyla yanından geçerken bacaklarına bir göz atmadı değil. Ama sonradan belli belirsiz bir çift bacağı hatırlayabildi ancak. Ayrıca yabancı kadının arkasında mavi krepten bir elbise olduğunu sanıyordu. Fazla parlak bir renkti; belki modaydı ama hemen hiç kimseye yakışmıyordu.

Cinayet haberi köye yayılmaya başlamıştı.

Bir çocuk, "Ölmüş o," diyordu. "Ben onu gördüm... pencerenin önünde. Bana inanmıyorsan, gel kilisenin yanındaki ağaca tırmanalım. O zaman görürsün. Bayan Tate cesedin başında nöbet bekliyor. West de orada, şapkasını eline almış. Kadın çıkrığın üstüne yığılmış."

"Hah... Herhalde bayılmıştır."

"Öyle mi? Onun kafasına vurmuşlar. Pencereden öyle söylediklerini duydum.

Bak, bak! Komiser de geliyor! Bana inanacak mısın artık?"

"Evet... Haydi gel, ağaca tırmanalım."

* Cynthia Sinclair, Kings Mead'in en güzel kızıydı. Açık sarı saçları, iri gri gözleri, biçimli kaslarıyla gerçekten ilgi çekiciydi. Güldüğü zaman gözlerinin içi gülerdi. Köyde annesiyle oturuyordu ve yirmi bir yaşındaydı.

Cinayet sırasında Cynthia, Victoria istasyonunda Bob Pritchard'la birlikte trenin kalkmasını bekliyordu.

Cynthia, Kings Mead'e giden trenlerin düzensizliğine alışmıştı ama yanındaki genç adam onun gibi değildi. Bob Pritchard kısa bir süre sonra sabırsızlanmaya başladı.

Zaten trenlerden, köylerden hiç hoşlanmazdı. Başına açtığı iş de hoşuna gitmiyordu. Ama Cynthia'ya karşı dostça duygulan vardı. Genç kız öfke ve üzüntüyle kendine gelince onu geri çevirmeye gönlü el vermemişti. Şimdiyse bu görevi üzerine aldığı için pişmanlık duymaya başlıyordu.

"Benim ne yapacağımı hâlâ anlamış değilim..." diye mırıldandı. "Ben ne yapabilirim ki?"

Cynthia sabırsızca, "Buna köye vardıktan sonra karar verirsin," diye söylendi.

"Ama ben dedektif değilim ki. Dedektif rolü oynamaya da niyetim yok. Böyle birini istediğini söyleseydin, sana bir dedektif tutardım."

Cynthia genç adama acırmış gibi baktı. "Bir dedektifi günlerce evimde konuk edeceğimi sanmıyorsun ya."

"Ona handa oda ayırtabilirdin."

"Bob, hayatım, adam handa mesleğinin ne olduğunu sordukları zaman ne derdi?"

"Ne bileyim ben? İşine ne geliyorsa onu söylerdi. Ressam... Gübre satıcısı..."

"Gübre satıcısı... Ondan sonra ne yapardı?"

"Bilmem... Herhalde ev ev dolaşarak örneklerini gösterirdi."

Cynthia başını salladı. "O gün sona ermeden köydekiler onun dedektif olduğunu öğrenirlerdi. Sen hiç Kings Mead'de bir yabancının Neşeli Tavşan hanında yerlilerle kaynaşıverdiğini gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Ama senin durumun böyle değil. Sen bizde kalacaksın."

"Ben de bunu düşünüyorum, Cynthia. Sizde kalmam için önemli bir neden var mı?"

"Saçmalama, Bob. Sen aile avukatımız değil misin?"

"Bir bakıma öyle sanırım. Aslında avukatınız babam."

"İyi ya... Bizde kalmaman için bir neden var mı?"

"Annen durumu yadırgayabilir."

"Yok canım. Yanımızda birkaç gün kaldıktan sonra senin de erkek arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünmeye başlar. Aslında çok dalgındır annem."

"Ama yine de o dalgınlığı arasında, sizde kalmamın yakışık almadığını düşünebilir. Ne de olsa sen şu Gerald Mitchell denen adamla nişanlısın."

"Artık değilim. Gerald'la dün nişanımızı bozduk."

Bob Pritchard, "Ama Gerald'ı başından attığının ertesi günü beni eve getirmen garip kaçabilir," dedi. "Kings Mead gibi bir yerde hele."

Cynthia'nın sabrı taşmak üzereydi. "Annem bu konunun üzerinde durmaz bile.

Eve konuk davet etmeme alışıktır." Genç adama kuşkuyla baktı. "Buraya bak. Sen geldiğine pişman olmaya başladın galiba."

Bob Prithcard yarım ağızla karşı çıkmaya çalıştı. "Nereye geldiğime? Daha köye varmış değiliz ki... Hayır, istediğini yapacağım. Ama doğrusu bu iş saman yığınında dikiş iğnesi aramaktan farksız olacak."

Cynthia, "Hiç de değil," dedi. "Sen sadece köyde imzasız mektuplar yazan kişiyi arayacaksın."

"Bu mektupları yazanın kim olduğunu tahmin eden var mı?"

Cynthia dudağını ısırdı. "Bu konuyu açan bile yok." Bir an durduktan sonra acı acı ekledi. "Bundan Gerald'la benden başka kimse söz etmiyor."

"Hım... Belki de Gerald'la senden başka kimseye mektup gelmedi..."

Cynthia kaşlarını çattı. Köydeki komşularını ve arkadaşlarını düşünüyordu.

"Hayır, başka birçok kişi o mektuplardan aldı... Bundan eminim. Havada bir şey var adeta. Herkes birbirine yan gözle bakıyor. Sanki düşünüyor, kuşkulanıyorlar... Sonra da düşüncelerinden utanmış gibi gözlerini kaçırıyorlar.

Korkunç bir şey bu."

Bob sıkıntıyla kravatını çekiştirdi. "Sen ve Gerald gibi aklı başında iki insanın o mektupların etkisinde kalmalarına hayret ediyorum... Aptalca yalanlarla dolu iki imzasız mektup..."

Cynthia yere baktı. "Aslında tam yalan da sayılmazdı. Onları korkunç hale sokan yazılmış tarzlarıydı aslında. O imalar... Gerald her şeyi yalanlamamı bekledi."

"Tabii sen de bu konuyu konuşmayacağını söyledin."

"Evet, Gerald'ın benden açıklama beklemesi tepemi attırdı. Ben Gerald'dan mektuptaki imaları açıklamasını istemiştim."

"Sana gelen mektup..."

Cynthia ürperdi. "Korkunçtu... Mektubu okumaya başladım, sonra da çabucak şömineye attım."

Bob güldü. "Sportmen ruhlu bir kızsın, Cynthia. Kanıtların yakılması daima sevgili suçluların işine yarar."

"O iğrenç şeyi saklayamazdım."

"Gerald sana da mektup geldiğini biliyor muydu?"

"Evet. Ama ben bundan uzun uzun söz etmedim."

"Etmeliydin. O zaman Gerald kendisine gelen mektubu düşünmekten vazgeçerdi belki. Gerald mektubu yaktı mı?"

"Bana gösterdikten sonra tekrar cebine soktu sanırım."

"Polise mi götürecekti?"

"Ne münasebet!" Cynthia sanki bu olmayacak bir şeymiş gibi konuşmuştu.

"Neden? En makul şey bu olmaz mıydı?"

Cynthia itiraz etti. "Korkunç bir şey olurdu. Onlar bizi tanıyorlar, biz de onları. Polisin bütün o mektupları topladıklarını, bizim hakkımızda yazılanları okuduklarını, bunları kaydettiklerini düşünebiliyor musun?"

"Polis öğrendiği şeylerden söz etmez."

"Senin köyde hiç oturmamış olduğun anlaşılıyor."

Bob, "Evet," dedi. "Neyse böyle bir felaket hiç başıma gelmedi. Pekâlâ, köylü güzeli. Gerald mektubu polise vermek niyetinde değildi. O halde neden sakladı? Mektubu bir hatıra mı sayıyordu?"

Cynthia başını çevirdi. "Bilmiyorum."

"Doğrusu ben öyle bir mektubu üzerimde taşımam. Gerald mektubu geçmişteki aptallıklarını unutmamak için atmak istememiş olabilir. Belki de böylece kendi kendine işkence etmek istiyordu. Ya da..." Bob genç kıza bakarak gülümsedi.

"Bakarsın mektubu bundan sonraki nişanlına yollamayı düşünüyordur..."

Cynthia da güldü.

Bob hâlâ dalgasını geçiyordu. "Gerald sizde kaldığımı öğrenince belki mektubu bana yollar. Biz de böylece kanıtı ele geçirmiş oluruz."

"Sen delisin!"

"Çok doğru. Ama..."

"Evet?"

Bob bir kahkaha attı. "Şunu unutma. Hâlâ evlenmemiş olan birkaç çekici genç adamdan biri de benim."

Cynthia ciddi ciddi, "Evet, öyle sanırım," dedi. "İstediğin zaman çok sevimli olmasını bildiğinden eminim."

"Duyduğum bir iki sözden ve imadan bir hayli hayranım olduğunu anlıyorum."

"Kendini beğenmiş sen de!"

"Hayır, hayır, ben sadece gerçekçiyim. Durumun farkında değilmişim gibi davranmamın ne yararı olur? Neyse... Bu konunun seni ilgilendireceğini sanmıyorum..." Ayaklarını karşıdaki kanepeye dayadı. "Hayatımızın geri kalan kısmını bu uyuşuk yerde geçireceğimiz anlaşılıyor. Bari rahatıma bakayım."

Arkasına yaslandı.

Cynthia öfkeyle, şimdi de kestirecek, diye düşündü. Sonra da yan yan genç adamı süzdü. Bob haklı. Kadınlar ona bayılıyorlar...

Bob Pritchard gerçekten çok yakışıklıydı. İnce ama güçlü, uzun boylu, koyu kahverengi saçlıydı. Sık siyah kirpikleri uzundu.

Cynthia hayretle, "Beni neden ilgilendirmiyormuş?" dediğini duydu.

Genç adam kıza döndü. "Çünkü sen benim tipim değilsin. Tabii ben de senin tipin sayılmam."

"Anlıyorum... Demek senin tipin var?"

"Neden olmasın? Ama koyduğum şartların oldukça esnek olduğunu söylemeliyim.

Yani her türlü kız tipim olabilir. Uzun boylu, zayıf, güçlü kuvvetli, kitap düşkünü, çekingen, sporcu... Ama Cynthia'cığım, sen hiçbir zaman Londra'da oturmazsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Ah, tabii sık sık Londra'ya gelirsin, hatta orada bir ev de tutarsın. Ama aslında köyde yaşamayı tercih edersin."

"Sen de köyde yaşayamazsın."

Bob gülerek başını salladı. "Yaşayamam. Hatta bunu Cynthia için bile yapamam."

"Eh, artık durumumuz anlaşılıyor." Genç kız sesindeki alayı Bob'un farkettiğini umuyordu.

Ama genç adam rahat bir tavırla başını sallayarak, "Gerçekten öyle," dedi.

"İnsanların böyle anlaşmaları çok hoş bir şey." Sonra uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üzerine düştü. Bob sakin ve zarif bir tavırla uykuya daldı.

O bitip tükenmek bilmeyen yolculuk sırasında da uyanmadı. Bu yetmiyormuş gibi Kings Meade köyüne yaklaşırlarken, Cynthia onu sarsarak uyandırmak zorunda kaldı.

"Yolculuk sona mı erdi, Cynthia? Harika bu! Sen de uyudun mu?"

"Hayır, ben kitap okudum."

"Eh, zevk meselesi. Trende kitap okursam sabırsızlanmaya başlıyorum."

"Horladın."

Bob başını salladı. "Hayır, Cynthia, hayır. Ben hiç horlamam. Bu konuda birçok tanık gösterebilirim." İstemeye istemeye doğruldu. "Durmaya hazırlandığımız anlaşılıyor. Bizi bir araba mı karşılayacak, yoksa eve kendimiz mi gideceğiz?"

"Yürüyeceğiz, Bob'cuğum."

"Öyle mi? Peki şu koskocaman gardrop gibi bavulu kim taşıyacak?"

Cynthia güldü. "Merak etme, hayatım. Köyün âdetlerine göre Matt Roche bavulları aklına estiği zaman demiryollarının elarabasıyla taşıyarak evlere dağıtır."

"Ah, âdetler! Ve sevgili Matt!"

Trenden indikleri zaman peronda sadece Matt vardı. Adam iri saatini memnun bir tavırla yelek cebine koyuyordu. Çünkü tren normal sayılacak kadar gecikmişti bugün. Ama Miss Cynthia'yla birlikte trenden inen genç bey onu biraz şaşırttı.

Çünkü onu çok iyi tanıyormuş gibi, "İyi akşamlar, Matt," dedi.

Matt de, "İyi akşamlar," diye cevap verdi. Sonradan diğerlerine söylediği gibi, başka ne diyebilirdi ki?

"Âdetlere uygun şekilde bavulumu elarabana yükleyiver, Matt."

("Eğer Miss Cynthia yanında olmasaydı, yanlış duyduğumu sanırdım. Düşünün benim elarabam tâ Londra'da duyulmuş. Her şey ne çabuk yayılıyor!") "İyi akşamlar, Matt."

"İyi akşamlar, Miss Cynthia."

"Her şey yolunda mı?"

"Madem sordunuz söyleyeyim. Bir cinayet işlendi."

"Cinayet mi?" Cynthia güldü. "Şaka ediyorsun, Matt."

"Biri Miss Bantry'nin kafasına vurarak onu öldürmüş, Miss Cynthia. Bazıları bunun cinayet olduğunu söylüyor."

Cynthia donmuş gibi kalakaldı.

Bob da birdenbire duraklamıştı. Kulak kesilmiş dinliyordu.

Cynthia, "Dernek Miss Bantry'i öldürdüler?" dedi.

"Evet, bu konuda hiç şüphe yok."

"Ama neden... yani... imkânsız bu." Cynthia, Bob'un kolunu tuttuğunu farketti.

"Cinayet garip bir olaydır, Cynthia. Çoğu zaman kimsenin beklemediği bir anda işlenir. Böyle bir durumda önce sessizce düşünür, daha sonra konuşursun.

Bavullarla güzel bir yolculuk yapmanı dilerim, Matt. İyi akşamlar." Bob genç kızı yola çıkardı.

Sakin, berrak bir akşamdı. Ama Cynthia'ya bildiği o dostça hava kaybolmuş gibi geliyordu. Sanki hafif rüzgâr gizli gizli bir şeyler fısıldamaktaydı.

Bob usulca, "Boş yere gelmişim, Cynthia," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Esrar çözüldü."

"Yani..."

"Biri mektuplar yazıyordu... ve biri öldürüldü. Artık o imzasız mektupların yazarının kim olduğunu tahmin etmek zor değil."

"Miss Bantry... Martha... Ben..."

"Şaşırdın mı?"

"Hayır, hayır, pek de şaşırmadım." Cynthia'nın bu itirafı kendisini hayrete düşürmüş gibi bir hali vardı. "O korkunç bir... Ama, neyse. Martha öldü."

"Evet. Kadının komşularından birini fazla küçümsediği anlaşılıyor."

"Ama mektupları yazan neden Martha Bantry olsun?"

"Cynthia, onun öldürüldüğünü duyduğun an bunun mektuplarla ilgili olduğunu düşündün. Öyle değil mi?"

"Evet... Mektupları gerçekten Martha yazıyordu sanırım. Ama..."

"Böylece sorun çözümlenmiş oluyor. Öyle değil mi?" Bob rahatlamış gibiydi.

"Sence, Martha'yı kim öldürmüş olabilir?"

"Artık bunu ortaya çıkarmak polise düşer. Sana hatırlatmak istemiyorum, hayatım, ama aslında işin başında polise gidilmesi gerekirdi."

"Polise gitmiş olsaydım, Martha'yı öldürmezler miydi demek istiyorsun?"

Genç adam başını salladı, "Bence Martha Bantry bir süreden beri kendi mezarını kazıyordu. Tabii o sırada çok eğlendiğini düşünüyordu sanırım...

İlerideki han mı?"

"Evet. İçki içmek ister misin?"

"Tabii. Esrarı çözdük artık. Bundan sonra keyfimize bakabiliriz."

2

Eğer Bob, Neşeli Tavşan'a yalnız gelseydi, onu bir yabancı sayarlardı. Ama yanında Cynthia olduğu için durum değişti. Kings Mead'liler için Bob yine bir yabancıydı ama onunla konuşmalarında bir sakınca yoktu. Meyhanedeki yirmi kadar müşteri Bob'u belli etmeden iyice incelediler.

Neşeli Tavşan'ın sahibi Sam Pennyfeather ufak tefek bir adamdı. Gizli bir şey söylemek istediği zaman ayaklarının ucunda yükselerek, tezgâhın üzerinden eğilmek zorunda kalırdı. Cynthia onu Bob'la tanıştırdı.

Pennyfeather'ın ince yüzünde dostça bir gülümseme belirdi.

"Hoşgeldiniz, efendim. Miss Cynthia'nın arkadaşlarıyla tanışmak daima hoşumuza gider."

"Beni de o değerli gençlerden saydığınız için teşekkür ederim... Evet, ne içeceğiz?"

Sam Pennyfeather istenilen içkileri getirdi. Onlarla birlikte bir duble bira içmeye de razı oldu.

Cynthia, "Burası bu akşam bir hayli kalabalık," dedi.

Meyhaneci Sam başını salladı. "Evet. Hafta arası bu kadar kalabalık olmazdı.

Siz Londra'da mıydınız, Miss Cynthia?"

"Evet, yeni geldim."

"Doğrusu burada heyecanlı anlar yaşadık." Müşteriler sanki bu konuşmayı dinlemiyorlarmış gibi bir tavır takınmışlardı ama Sam Pennyfeather'ın olayı açıklamasını bekliyorlardı. "Herhalde olanları duymadınız, Miss Cynthia."

"Matt istasyonda bir şeyler söylendi."

Meyhanedekiler düşkırıklığına uğradılar. O bekleyiş dolu tavırları kayboldu.

Eh, Matt istasyondaydı tabii. Herkesi önce o görüyordu.

"Bu bir cinayet, Miss Cynthia. Zavallı Martha Bantry... Herkesin de bildiği gibi ondan hiç hoşlanmazdım. Ama cinayet..."

"Bazı kimseler bunu cinayet saymazlar." Bu sert ve sinirli ses meyhanenin dibindeki bir gruptan gelmişti. Cynthia'yla Bob çabucak döndüler. Ama oradakilerin hepsinin de yüzleri ifadesizdi. Kimin konuştuğunu anlamak imkânsızdı.

Sam Pennyfeather çabucak, "Komiser bu olayın bir cinayet olduğundan emin," dedi. Sesi birdenbire sertleşti. "Bu bazılarının işine gelse bile, olay yine de bir cinayet... Komiserin bu konuda kendince bazı fikirleri var."

Cynthia bağırdı. "Yani komiser katilin kim olduğunu biliyor mu?"

"Evet, Miss Cynthia... Yersiz yurtsuz takımından biri."

"Bu civarda bir serseri, korkunç görünümlü bir yabancı görülmüş mü?"

"Efendim?"

Bob güldü. "Aldırmayın. Ben bazan kendi kendime konuşurum... Demek komiser böyle düşünüyor, Bay Pennyfeather?"

"Öyle dedi. Bu fikrinden vazgeçecekmiş gibi bir hali de yoktu."

"Demek ki geriye o serseriyi bulmak kalıyor artık. Olayı çabucak çözmüş.

Herkesin içi rahat edecek sanırım."

"Bazılarının içi diğerlerinden daha da fazla rahat edecek." Yine o gruptan yükselmişti bu ses. Ama bu kez diğerleri bu söyleneni desteklemiyorlarmış gibi usulca mırıldandılar.

Sam Pennyfeather nedense bu yabancı serseri konusunu kapatmak istemiyordu.

"Yılın bu mevsiminde bu taraflarda boş gezenlere çok rastlanır. Sonra çingeneler de var."

Kapı hızla açıldı ve bir adam telaşla tezgâha doğru geldi. Her zaman acelesi olan bir insan olduğu belliydi.

"İyi akşamlar, Sam... İyi akşamlar, çocuklar. Ah, merhaba Cynthia. Ben senin Londra'da olduğunu sanıyordum."

"Merhaba Tim... Bu akşam döndüm. Bob, bu Doktor Timothy Day."

Bob Pritchard ufak tefek, enerjik ama yine de yorgun görünüşlü doktorla el sıkıştı. Neşeli bir insandı Timothy Day. Gözleri heyecanla parlıyordu. Yine de gözlerinin akları yorgunluk ve uykusuzluktan kızarmıştı. Bob onun iyi bir dahiliyeci olduğunu anladı. Ama Timothy Day'in hastalarına yeteri kadar zaman ayıramadığı belliydi.

"Bize katılmaz mısınız?"

"Teşekkür ederim. Ama korkarım buna karşılık vermek için burada kalmam imkânsız... Sam, her zamanki gibi," Doktor, meyhaneciye adeta özür dilermiş gibi gülümsedi.

Sam bir bardağa viski doldurmuştu bile. Bunu tezgâhın üzerinden Timothy Day'e doğru itti. Doktorun bunu iştahla içişini seyretti. Viski etkisini gösterirken Timothy Day de biraz rahatladı. Çok acele etmesi gerekmediğini düşünüyor gibi bir hali vardı.

"Ah, ne gün!"

Cynthia doktora sevgiyle gülümsedi. "Senin her günün zordur. Yorgun musun?"

Doktor başını salladı. "Tabii. Bugün her zamankinden berbattı."

"Neden?"

Doktor yapmacık bir üzüntüyle genç kıza doğru eğildi. "Cinayet yüzünden, yavrum."

"Senin hastalarındandı, değil mi, Tim?"

Doktor, "Evet," diye cevap verdi. "Beni en olmayacak saatlerde çağırırdı."

Hafifçe güldü. "Ama bugün beni Martha değil, polis çağırdı."

Bob, "Herkesin sizin peşinizde olduğu belli, doktor," dedi.

Dr. Day acı acı güldü. "Öyle. Her dakikam dolu benim. Tabii polise iki saatimi verdim. Bu yüzden de iki saat geciktim sayılır. Daha görmem gereken altı hastam var." Saatine bir göz attı. "Ama seninle her zaman burada karşılaşmıyoruz, Cynthia. Birer tane daha içelim mi?"

Cynthia başını salladı. "Ben istemem. Bob'un içeceğinden eminim. Londra'dan buraya yaptığı yolculuk onu bitkin düşürdü sanırım."

Bob gülümsedi. "Rahatsız bir uykuydu benimki. Onun için enerji verecek bir şeylere ihtiyacım var. Kadının neden öldüğü gizleniyor mu, doktor?"

Timothy Day bir kahkaha attı. "Gizlenmek mi? Kings Mead köyünde mi? Siz bizi tanımıyor musunuz? Martha Bantry'nin başına sert ve ağır bir cisimle vurulmuş."

Doktor ayrıntıları adeta zevkle anlatmaya başladı. "Biri kadının arkasında durmuş. Martha tam şarkısının tiz yerine eriştiği sırada, onun kafasına vurmuş.

Martha bir halk türküsü söylüyormuş." Bir kahkaha attı. Sonra da bu neşesinden utanmış gibi birdenbire sustu.

"O halde aradığımız serseri güçlü, sessiz bir insan. Ve halk türkülerinden de nefret ediyor."

"Bir serseri mi?" Doktor kendisini çabucak topladı. "Ah, evet, komiser bir serseriden söz etti. Martha'ya vuran serserinin onu çabucak öbür dünyaya yollamak niyetinde olduğu anlaşılıyor." Bardağını kaldırarak dalgın dalgın mırıldandı. "Şansınız açık olsun."

"Yani adam sanki kadından nefret ediyormuş gibi davranmış."

Doktor çabucak Bob'a bir göz attı. Sonra da bakışlarını kaçırdı. "Veya ondan korkuyormuşcasına." Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı.

"Evet. İkisi de aynı sonucu verir. Öyle değil mi?"

"Bazan..." Doktor düşünceli düşünceli Bob'u süzdü. "Burada uzun süre mi kalacaksınız, Bay Pritchard?"

Bob başını salladı. "Pek sanmıyorum."

Cynthia hemen atıldı. "Bob bizim aile avukatımız... Daha doğrusu babası.

Buraya bir iş için geldi. Ben bunun hem iş, hem eğlence olduğunu söylüyorum ama Bob aynı fikirde değil."

"Ah, aksine. Seninle aynı fikirdeyim." Bob güldü. "İşi unutmaya başladım bile... eh, artık gidelim mi, hayatım?"

Ufak tefek doktor da sanki onlarla gitmek istiyormuş gibi bir hareket yaptı.

Ama sonra bundan vazgeçti. Dışarı çıkarlarken Bob, Timothy Day'in tekrar tezgâha döndüğünü farketti. Kimse onu ayıplayamaz, diye düşündü. "Bütün enerjik hareketlerine rağmen omuzları yorgunluktan düşmüş."

Yola çıkınca, Bob, Cynthia'nın kolunu rahat bir tavırla koltuğunun altına sıkıştırdı. Genç kız onu tam anlamıyla affetmemişti ama Bob'un yanında olması içini rahatlatıyordu.

Genç adam, "Bu köy eskisi gibi değil," diye mırıldandı.

"Ah, ne zamandan beri? Ve nereden biliyorsun?"

"Bu sabahtan beri, hayatım. İyi insanlar onlar. Ama şimdi çirkin bir olayla karşılaştıklarını düşünüyorlar. Cynthia, herhalde her şeyin yeni başladığının farkındasın."

"Ama Bob serseriyi yakaladıkları zaman..."

"Bu serseri hikâyesine inanıyor musun, Cynthia?"

"Neden inanmayayım?" Genç kız ona meydan okuyormuş gibi konuşmuştu. "Polis öyle düşündüğüne göre..."

"O kadar kişinin karşısında bir komiser ne yapabilir. Ben buranın yabancısı olmama rağmen meyhanedekilerin komisere inanmadıklarını farkettim. Hayır, hayatım, katil bir serseri değil."

"Bob, eğer katil bir serseri değilse..." Cynthia'nın sesi alçaldı. "... o zaman bu köyden biri... İçimizden biri."

"Evet. Ne sıkıcı bir durum, değil mi?"

"Ama bu imkânsız."

"Belki. Yalnız Martha Bantry'nin seninle aynı fikirde olmadığından eminim."

"Ama kim... kim böyle bir şeyi yapabilir?"

"Sizin komiserin de kendi kendine bu soruyu sorması gerekiyor? Yani serseri hayalinden vazgeçtikten sonra."

"Peki onlar ne yapacaklar? Polis yani? İşin içyüzünü nasıl öğrenecekler?"

"Bence önce imzasız mektuplar olayı ortaya çıkacak. O mektupların yalnız sana ve Gerald Mitchell'e yazılmadıklarından emin olabilirsin. Polis mektupları toplayacak ve herhalde Martha'yı en çok kimin öldürmek istediğine karar verecek."

"Bendeki mektubu yaktığıma seviniyorum."

"Neden? Bunda Gerald'ın katil adayı sayılmasına neden olacak sözler mi vardı?"

"Sana Gerald'ın mektubu görmediğini söyledim. Onun için neler yazılı olduğunu bilmesi imkânsız."

"Belki bunları tahmin etti."

"Yani mektupta yazılı olan şeylerin doğru olabileceğini mi söylemek istiyorsun? Saçma!"

"Belki. Ama Martha Bantry'nin o cici mektuplardan birinde yazdıkları doğru olduğu için öldürüldüğü belli."

"Ama o bütün bunları nereden öğrenmiş olabilir?"

"Seninle ilgili olayı nereden öğrendi?"

"Benim hakkımda yazdıkları doğru değildi. Daha doğrusu yarı doğruydu bu.

Gerçekten o hafta sonunda bir yere gittim. Dört kişiydik aslında. Bu gezintinin kötü bir tarafı da yoktu. Ancak mektupta yazılanlar ve imalar mide bulandırıyordu."

"Sinirlenme, Cynthia'cığım. İmalar daima mide bulandırıcıdır." Bob bir an durdu sonra neşeyle ekledi. "O hafta sonunda yalnız başına da çıkıp gitseydin, yine de aldırmazdım. Nedense sana karşı çocuksu bir güven duyuyorum. Bunun nedenini de bilmiyorum."

Bu neşeyle söylenilen sözlerin Cynthia'yı rahatlatması için bir neden yoktu ama bunlar genç kızı yine de rahatlattı.

Cynthia'yla Bob kilise alanına erişmişlerdi. Martha Bantry' nin evine yaklaşırken, Cynthia karşı taraftaki, kilise avlusunu alandan ayıran duvara büsbütün sokuldu. Martha'nın kulübesinin perdeleri kapatılmıştı. Dışarıya hiç ışık sızmıyordu.

"İşte bu onun evi." Cynthia istememesine rağmen hızla yürümeye başlamıştı.

"Kapıdaki nöbetçiden bunu anladım."

Cynthia, polis memuru West'i farketmemişti. Bob'un bu sözleri üzerine adamın yolda bir aşağı bir yukarı dolaştığını gördü. Herhalde hep böyle yapılıyor, diye düşündü. Yalnız West'in Azrailin ikinci kez gelmesini bekliyormuş gibi bir hali var.

Yollarına devam ettiler. Cynthia'yla annesi, yolun dönemecinde, ağaçların arasındaki bir köşkte oturuyorlardı. Defne Köşkünün tenha bir yerde olduğunu hatırlayan Cynthia, Bob yanında olduğu için yeniden sevindi.

Sonra da kendi kendine, endişeyle, annem bu haberi nasıl karşıladı acaba, diye sordu.

Ama boş yere endişelenmişti.

Bayan Sinclair, biri Martha Bantry'i öldürdüyse, diye düşünüyordu. Herhalde kendince bazı nedenleri vardı. Önemli nedenleri.

Belki bu tuhaf ve farklı bir görüş açışıydı. Ama Cynthia'nın annesi de tuhaf bir kadındı. Ufak tefek, dalgın, biraz sağır bir kadındı. Altın rengi saçları, biçimli kaşları ve iri gri gözleriyle de hâlâ çok güzeldi.

Kızını görünce, "Ah, geldin mi, Cynthia’cığım?" dedi. "Matt istasyondan bavulları getirdi. O zaman senin dönmüş olduğunu anladım. Bir konuk da getirmişsin. Çok hoş."

"Anne, Bob Pritchard'ı tanıyorsun."

"Ah, tabii." Bayan Sinclair genç adamın elini sıktı. "Geldiğinize çok iyi ettiniz." Ama kadının Bob'u tanımadığı belliydi.

"O bizim aile avukatımız, hayatım. Onu tanıman gerekir. Daha doğrusu babası aile avukatımız."

"Ah, tabii ya. Babanız nasıl, sevgili Bob? Ne kadar ısrarcı bir adam o. Yani ayrıntılar konusunda demek istiyorum. Ancak onun da için için benim kadar sıkıldığından eminim. Hâlâ o garip kelebek gözlüğü takıyor mu?"

Bob gülümsedi. "Babamın gözlük taktığını hiç görmedim."

"Ah, tabii ya. Ne gülüncüm! Sözünü ettiğimiz Bay Brooke değil mi?"

Bob, Bay Brooke adında birini tanımadığı için cevap vermedi. Bayan Sinclair bu konuda belki yanılıyordu, belki de yanılmıyordu.

Bayan Sinclair ekledi. "Tabii, babanız ipek gömlek giyen adam olmalı."

Daha da devam edecekti ama Cynthia onun sözünü kesti. "Anne, Bob buraya iş için geldi. Bizim gelirlerle ilgili."

"Ah, zavallı çocukcağız. Ne sıkıcı bir iş. Ama neyse, Bob işinin eğlenmesine engel olmasına izin vermemeli. Haydi, artık ikiniz de odalarınıza çıkın. Siz aşağıya iner inmez yemek yeriz. Fazla gecikme Cynthia’cığım. Bob, tabii sen odanın nerede olduğunu biliyorsun."

"Korkarım..."

Cynthia güldü. "Buraya ilk kez geldiğini anlatmaya kalkışma. Boşuna zaman kaybetmiş olursun. Gel sana odanı göstereyim."

Annesi seslendi. "Ah, Sahi... Cynthia, sana Gerald'dan mektup geldi."

Genç kız birdenbire durakladı. "Gerald'dan mı?"

"Evet, mektubun ondan geldiğine eminim. Yarım saat önce buraya uğrayıp mektubu bırakmış, ben o sırada evde değildim."

Cynthia odasına çıktı. Mektup tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Gerald genç kızın adını zarfın üstüne telaşla yazmıştı. Mektubun da aynı telaşla yazılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Sevgili Cynthia, Geçen gün ne kadar budalalık ettiğimi sana yazmam gerekiyor. Aptallıktı benimki. Sana anlatamayacağım kadar üzgünüm. Beni affet. O iğrenç mektup beni çok sarsmıştı.

Köyde işlenilen cinayeti yeni duydum. Artık o mektubu kimin yazdığını tahmin etmek için bir dedektife ihtiyaç yok sanırım. Öyle değil mi? İnsanın bu şartlar altında cinayet işleme isteğine kapılması normal. Olayı duyar duymaz bana gelen mektubu ateşe attım. Bunun yanışını seyrederken omzumdan da ağır bir yük kalktı sanki. Seninle benim bu işe karışmamıza hiç gerek yok. Olanları ne kadar çabuk unutursak, o kadar iyi olur. Sana gelen, benimle ilgili mektubu yırtıp attığından eminim. Lütfen bu mektubu da okuduktan sonra yak.

Beni affedeceksin, değil mi, sevgilim? Her neyse... Yarın sabah geleceğim.

Seninle arabayla Larkhaven'a gider ve Yelken Kulübünde yemek yeriz.

Şimdilik hoşçakal, hayatım.

Gerald."

Cynthia mektubu katladı. Bunu yırtmak üzereydi. Sonra kâğıdı yemek odasındaki şöminede yakmasının daha doğru olacağını düşündü. Mektubu çantasına koydu.

Gerald haklı, diye düşünüyordu. Polisin işine karışmamız gereksiz. Korkunç bir şey bu.

3

Cynthia yatak odasından çıktığı zaman Bob merdiven sahanlığında bekliyordu.

Kız kendisine yaklaşırken usulca gülümsedi.

"Merhaba... Mektubun güzel miydi?"

Cynthia kızardı. "Ah, tabii."

"Demek Gerald o iğrenç mektubu yaktı ve artık her şey yolunda..."

Cynthia hayretle genç adama bakakaldı. "Nasıl da... şey... ne demek istiyorsun?"

"Gerald mektubu yaktı. Ve o yüzden de sana bunu çabucak haber vermeyi istedi."

"Saçmalama, Bob."

"Gerald sana daima böyle aceleyle mektuplar yazar mıydı?"

Cynthia gülmeye çalıştı. "Ne o, beni sorguya mı çekiyorsun? Şu anda babama benziyorsun, Bob."

"Değil mi? Bana kalırsa Gerald mektubunda pişman olduğunu açıklıyor, kavgayı ve özellikle size mektup yazarak imzasını atmayan o kimseyi unutmanızın doğru olacağından dem vuruyordu."

"Bu o kadar gülünç mü?"

"Bu sana o mektupta yazılı olanları hatırlamanı söyleyecek kimseye bağlı."

"Veya unutmamı söyleyecek kimseye..."

"Ah, evet, tabii."

Cynthia merdivenden inmeye başladı. "İşte artık durumu biliyorsun."

İki genç aşağıdaki salona gittiler. Genç kız kokteyl tepsisini işaret etti.

"Bana da bir içki hazırla. Ben şimdi geliyorum." Cynthia kapıya doğru gitti.

"Ne o? Yine kanıtları ortadan mı kaldıracaksın?"

Cynthia durakladı. "Saçmalama!"

"Ama hayatım, Gerald'ın pusulasını yakmazsan bu hileniz bir işe yaramaz.

Gerald'ın da bütün komplocular gibi mektubunun sonuna, 'Bunu hemen yak,' diye yazmış olması gerekir."

"Bazan dayanılmayacak bir insan oluyorsun."

"Avukat tarafım tuttu sanırım. Kanıtların yok olması hiç hoşuma gitmez.

Günün birinde o pusulaya ihtiyacımız olabilir."

"Sözlerin hiç de komik değil." Cynthia odadan çıkarak kapıyı kapadı.

"Ah, burada mıydınız? Kokteyl yapıyorsunuz demek? Çok şirinsiniz." Bayan Sinclair genç adama gülümsüyordu.

Bob, herhalde benim kim olduğumu hatırlamaya çalışıyor, diye düşündü.

Kadın, "Cynthia aşağıya indi mi?" diye sordu.

"Evet. Biraz önce buradaydı."

"Ah, tabii. Gerald Mitchell'in mektubunu yakmak için yemek odasına gitti değil mi?"

Genç adamın ağzı bir karış açık kaldı. "Size öyle mi söyledi?"

"Ne münasebet!" Bayan Sinclair, Bob'a gülümsedi. "Ama mektubu yakacağı belliydi. Herhalde Gerald çok sarsılmıştı. O mektubu yazdı ve üstelik buraya da kendisi getirdi... Cinayetler feci oluyor. Herkes kendisini suçlu hissediyor.

Yalnız katilin Gerald olmadığını umarım. Çünkü buradaki komiser bile onu kolaylıkla yakalayabilir."

"Ama katil o değil. Onun için endişelenmek de yersiz."

"Evet, endişelenmek hiçbir işe yaramaz. Hatta bu insanı engeller de... Ha, sahi... Rahip briç oynamaya gelecek."

Bob endişe ve rahibin briçe gelmesi arasında bir bağlantı kuramadı. Herhalde böyle bir şey vardı. Cynthia içeriye girerek genç adamı bu

bağlantının ne olduğunu düşünmekten kurtardı.

Rahip son derece dikkatli oynayan ve küçük başarılar kazanan briççilerdendi.

Cynthia iyiydi. Bayan Sinclair ise fevkalade.

Kadın şahane bir oyundan sonra bir ara başını kaldırarak Bob'a gülümsedi.

"Genellikle dalgın olmak çok daha kolay. Aksi takdirde herkes sizin değmeyecek şeylerle ilgilenmenizi ister. Ama aslında biz zeki bir aileyiz. Bunu Cynthia'yla evlendikten sonra daha iyi anlayacaksınız."

Cynthia bağırdı. "Anne! Neler söylüyorsun?"

"Ah, evet nişanlı olduğun Gerald Mitchell'di değil mi? Ne iç sıkıcı bir kadınım ben! Ah, neyse... Oyun sırası sizde değil mi, muhterem peder?"

Oyun Bayan Sinclair'in büyük, rahibin de küçük bir zaferiyle sona erdi.

Bayan Sinclair kazandığı parayı şöminenin rafına koydu ve sonra da bunu hemen unuttu. Rahip ise parayı dikkatle yelek cebine yerleştirdi. Sonra küçük bir defter çıkararak buna tarihi ve kazancını yazdı.

Bob'a yarı utangaç, yarı muzip bir tavırla bakarak, "Yılın sonunda briçten kazandığım parayı kiliseye veririm," diye açıkladı. "Bilmiyorum beni takdir mi etmeliler, yoksa ayıplamalılar mı?" Sıkıntılı sıkıntılı güldü. "Dünya ne gülünç bir yer değil mi?"

Ama Bob onun dünyaya, özellikle kendi küçük dünyasına çok değer verdiğini sezdi. Derli toplu, ciddi bir adamdı Rahip James Roland. Evden ayrılırken Bob'un elini dostça bir tavırla sıktı.

Bayan Sinclair rahibi bahçe kapısına kadar geçirerek döndü. "Ne iyi bir insan." İçini hafifçe çekti. "Başına bir şey gelirse kendisini asla savunamaz."

Cynthia güldü. "Aman, anneciğim, böyle bir yerde onun başına ne gelebilir ki?"

"Martha Bantry'i öldürdüler ama."

"Evet, tabii." Cynthia'nın sesinde hayret dolu bir ifade vardı. "Gerçekten öyle."

"Üstelik Martha kendini koruyabilecek bir kadındı."

Cynthia dönerek öfkeyle ateşe baktı. "Ne var ki başkalarının işine burnunu sokmaya da meraklıydı! Bana sorarsanız..."

Ama Bayan Sinclair, Bob'un gülme isteğine kapılmasına neden olan bir kesinlikle kızını susturdu. "Ama sormuyoruz, hayatım. Gecenin bu saatinde Martha'dan söz etmeyi de istemiyoruz. Bob, uzun ve yorucu bir gün geçirdi. Öyle değil mi?"

Cynthia burun kıvırdı. "Uzun ve deliksiz bir uyku çekti. Belki böyle şeyler onu yoruyor!"

Genç adam, "Evet," dedi. "Zaten bu olay da saatler önce oldu. Öğleden sonra."

Bayan Sinclair, "Ve o yarın," diye başını salladı. "Bütün esrarı çözecek."

Bob irkildi. "Efendim?"

"Tabii bu o imzasız mektuplarla ilgili. Siz de bu iş için buraya gelmediniz mi?"

Bob şaşkın şaşkın bir Cynthia'ya baktı, bir annesine. "Peki bunu size kim söyledi?"

Kadın güldü. "Birinin söylemesi gerekli mi, oğlum? Babanın çok aklı başında bir insan olduğunu biliyorum. O mal mülk konusunu konuşmamız için sizi buraya yollamazdı."

Bob usulca, "Şunu demek istiyorsunuz sanırım..." diye konuştu. "O imzasız mektupları Martha'nın yazdığını kim biliyorsa, katil de odur."

"Ah, ben bunu biliyordum zaten."

Cynthia inledi. "Anne... Biliyor muydun?"

Bayan Sinclair sıkıntıyla başını salladı. "Yalnız bunu ancak bu sabah anladım. Ne aptalım!"

"Ama anne!" Cynthia iyice endişelenmişti. "Anlamıyor musun?"

"Polisin katilin ben olduğumu düşüneceğini mi kastediyorsun? Evet, herhalde... Tabii mektupları Martha'nın yazdığını bildiğimi onlara açıklarsam...

Ama açıklamazsam ve onlar işin içyüzünü sonunda öğrenirlerse o zaman benim katil olduğuma iyice inanırlar. Ve Komiser Cowper bir şeye inandı mı, o fikrinden bir daha dönmez. Neyse ki adam şu ara bir serserinin peşinde. Neyse... Bakalım sabah neler getirecek." Kadın dalgın bir tavırla kapıya gitti. "İyi geceler, Cynthia'cığım. Gerald'ı burada fazla tutma. Gençlikte aşkın ne olduğunu bilirim ancak vakit bir hayli geç. İyi geceler, oğlum," diyerek odadan çıktı.

İki genç ağızları açık onun arkasından bakıyorlardı.

Sonra Bob ağır ağır Cynthia'ya döndü. "Annenin etrafta olanları pek farketmediğini mi söylemiştin bana?"

"Evet, öyle söylemiştim."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Yanılmış olduğum anlaşılıyor."

"Bana da öyle geliyor."

Cynthia kendisini savunmaya çalıştı. "Galiba bunun nedeni olayın onu ilgilendirmesi. Gördüğün gibi seni Gerald diye çağırıp durdu."

"Bundan da anneni ilgilendirmediğim sonucu çıkar. Öyle değil mi?"

"Evet... Yani annem aslında daima böyle davranır demek istiyorum..."

"Bunu bilmen gerekir, sonuçta o annen."

"Doğru... Annem seni fazla tutmamamı söyledi. Herhalde çok yorgunsun."

"Evet. Bunun nedeni annenin sözünü ettiği gençlik aşkı olmalı."

"Ama o bu sözleri senin Gerald olduğunu sandığı bir anda söyledi. Onun için seni burada tutmam gereksiz."

Bob genç kızın çenesini tutarak başını kaldırdı. "Gençlik aşkı... Hım... Bu gerçekten hoş bir şey." Cynthia'yı dudaklarından öptü. Sonra da dönerek ağır ağır odadan çıktı.

Eğer biri Cynthia'ya o anda neler hissettiğini sorsaydı, herhalde genç kız, hem öfkeliyim, hem de dizlerimin bağı çözüldü, derdi.

4

Martha Bantry'nin ölümünün Kings Meade köyünü sevince boğduğunu söylemek yanlış olur. Ama köyde yine de heyecanlı bir hava esiyordu. Satıcıların arabalarıyla ev ev dolaşmaları her zamankinden daha uzun sürdü. Birbirleriyle samimi olmayanlar bile sokakta durup uzun süre konuştular.

Tabii kimse Matt Roche kadar ileri gitmedi. Adam, "Köy o cadıdan kurtuldu," diyordu. Matt açıksözlü bir adamdı ve bu yüzden de hayatta pek başarılı olamamıştı.

Yine de köyde neşeli bir hava estiği de inkâr edilemezdi.

Bob Pritchard bu neşeyi paylaşmıyordu. Bir yabancı olduğu için ondan böyle bir şey beklenemezdi. Aslında genç adam kendini çok gülünç ve aptal buluyordu.

Çünkü en az iki kişi bir gün öncesine kadar adını bile duymadığı kötü ve dedikoducu Martha Bantry'nin katilini ortaya çıkarmasını bekliyordu. Bob'a kahvaltıda balık verdikleri zaman genç adam, galiba Cynthia'nın annesi bunun zihnimi açmak için iyi olacağını düşünüyor, dedi kendi kendine.

Ama Cynthia'nın annesi kahvaltıda beklenilen konuyu hiç açmadı. Bob'un neden burada olduğunu unutmuş gibiydi.

Buna karşılık Cynthia, "Çalışmaya ne zaman başlayacağız?" diye sordu. , Bob mırıldandı. "Çalışmaya mı?"

"Evet. Özel dedektifler memurlar gibi belirli saatlerde mi çalışırlar? Yoksa ilham gelmesini mi beklerler?"

Bayan Sinclair, "Komiser Cowper yedi buçukta çalışmaya başladı," diye açıkladı. "Herhalde o da memur West'e örnek olmaya çalışıyor."

Bob, "Belki de katili uykuda yakalamasının doğru olacağını düşünüyordu," dedi.

Cynthia atıldı. "Gazeteler polisin bütün bölgeyi bir ağ gibi sardığını yazıyorlar. Onun için serseri konusunu polise bırakmalısın."

Bob kesin bir tavırla, "Ben her şeyi polise bırakacağım," diye cevap verdi.

"Çünkü Londra'ya dönüyorum."

Cynthia şaşırdı. "Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiyim. Burada kalmam için bir neden yok. Köydekileri tanımıyorum.

Kurbanı da tanımazdım. Polis birkaç saat içinde üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokan bir ukala olduğumu düşünmeye başlar." Bob kesin bir tavırla ekledi. "Martha Bantry başkalarının işine burnunu soktu. Başına gelenleri görüyorsun. Çok üzgünüm ama Londra'da işlerim var."

Bayan Sinclair usulca, "Kendinizi hiç üzmeyin, yavrum," dedi. "Bu sabah babanızla konuştum."

Bob'un ağzı bir karış açıldı. "Ne yaptınız? Ne yaptınız?"

"Babanızla konuştum. Kendisini telefonla aradığım zaman bir hayli öfkeliydi sanırım. Ama ona Cynthia'yla tutuklanmamız tehlikesi olduğunu açıkladım. O zaman babanız, yanınızda bir avukatın bulunması tabii ki iyi olur, dedi."

Bob hâlâ hayretle kadına bakıyordu. "Babama tutuklanmanız tehlikesi olduğunu mu söylediniz?"

"Evet, yavrum. Bu doğru değil mi?"

"Tabii değil. Saçma bir düşünce bu. Ben..."

Bayan Sinclair, Bob'a gülümseyerek başını salladı. "Siz bu sorunu iyi düşünmemişsiniz. Ama düşünecek olursanız, durumun çok farklı olduğunu da anlarsınız."

"Ama sizi neden tutuklasınlar? Sizin gibi insanlar..."

"Yavrum, Cynthia ve benim gibileri iyi tanımıyorsunuz. Beni alalım örneğin... Ben Martha Bantry gibi birinin Cynthia'nın hayatini mahvetmesine gözyummazdım..."

Bu doğruydu aslında. Yine de Bob çok öfkelenmişti. "Siz ve Cynthia cinayet suçuyla tutuklanmak istiyorsanız, buna engel olamam. Yalnız size

şunu söylemeliyim, Bayan Sinclair, bir davada savcılık görevi suçlulara düşmez."

Bayan Sinclair başını arkaya atarak güldü. "Siz çabuk sinirleniyorsunuz.

Tıpkı babanız gibi. Avukatların tuhaf davranışları var. Herkesin gördüğü belirli şeyleri kendilerine söylenmesine hiç gelemiyorlar."

Sokak kapısı çalıyordu. Hepsi de susarak beklediler.

"Polis geldi, efendim." Hizmetçi Mary'nin sesi korku doluydu.

"Pekâlâ... onu buraya al lütfen, Mary."

Hepsinin de sinirleri gerilmişti. Komiser Cowper parke döşeli holden geçerken potinleri gıcırdıyordu. Adam, görevinin önemini iyice kavramış bir insan tavrıyla ağır ağır yürüyordu.

Bob yüzünün İradesizliğini hissetti. Şimdi suratı mahkeme salonundaki şeklini almıştı ve tıpkı bir maske gibiydi.

Çok iriyarı bir adamdı Komiser Cowper. Kocaman gövdesinin üzerindeki başı çok ufak duruyordu. Yüzü armut biçimiydi. Yani alnı dar, yanakları şişmanca ve çene kısmı da genişti. Parmaklarının eklem yerleri de şiş şişti.

Cowper şapkasını koltuğunun altına sıkıştırarak, "Günaydın, Bayan Sinclair," dedi. "Günaydın Miss Sinclair. Günaydın, beyefendi. Güzel bir sabah değil mi?"

Diğerleri bir şeyler mırıldandılar.

Cowper sözlerini sürdürdü. "Sizi bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, hanımefendi. Ama görevimi yerine getirmem gerekiyor. Bana hak vereceğinizden eminim."

Bayan Sinclair hepsi adına cevap verdi. "Ah, tabii, Komiser Cowper. Oturmaz mısınız?"

"Teşekkür ederim." Cowper bir iskemleye oturarak, şapkasını dizlerinin üstüne koydu.

O arada diğerlerinin sinirleri daha da gerilmişti.

Bayan Sinclair tekrar çabaladı. "Bir kahve içmez misiniz, komiser? Yalnız korkarım pek sıcak değil."

"Hayır, teşekkür ederim. Şimdi içmeyeceğim." Cowper sanki kadını takdir ediyormuş gibi konuşmuştu. Veya belki de hepsinin de sinirleri bozulmuş olduğu için onlara öyle gelmişti.

Bayan Sinclair çabucak, "Anlıyorum," dedi.

Bir sessizlik oldu.

Sonra Cynthia sinirliliğini gizleyen bir sesle, "İpuçları sizi buraya mı getirdi, komiser?" diye sordu. Bayan Sinclair ellerini kavuşturdu. Bob ise hiç kımıldamadan bekliyordu.

Komiser Cowper sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, "Şey," dedi. "Bunu şu şekilde söyleyebiliriz, Miss. Bizi ilgilendiren bir kimsenin hareketlerini öğrenmeye çalışıyoruz."

Bayan Sinclair, "Ne ilginç," dedi ama bu sözleri neden söylediğini kendisi de bilmiyordu.

"Acaba civarda binlerinin dolaştığını gördünüz mü?"

Cowper'dan daha zeki biri gerçi havanın yumuşayıverdiğini farkederdi. Bayan Sinclair mendilini dudaklarına bastırdı. Cynthia bir sigara yaktı. Bob derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

"Şu serseri..." Sonra kendisini çabucak toplayarak ekledi, "Demek bu sıradan bir araştırma, komiser?"

"Bu civarda soruşturma yapıyorum, efendim. Bu uğradığım yirminci ev."

Cynthia, "Korkarım size yardım edemeyeceğim," dedi. "Ben bütün gün Londra'daydım."

"Peki, ya siz, hanımefendi. Siz de Londra'da mıydınız?"

"Hayır. Bütün gün köydeydim."

"Hiç kimseyi görmediniz mi?"

"Bir sürü insan görmüş olmam gerekiyor. Ama açıkçası onların kim olduklarını hemen hatırlayıvermem imkânsız."

"Ama şüpheli bir şey olsaydı herhalde hatırlardınız."

"Ah, bilmem ki... Belki bu bana şüpheli gözükmezdi."

"Ama bir serseri... onu kesinlikle farkederdiniz, değil mi?"

"Şey, bilmem ki... İnsan son zamanlarda serserilerle pek karşılaşmıyor.

Herhalde başka türlü giyiniyorlar artık. Onun için de onları farketmiyorsunuz.

Sonra herkes eski püskü şeyler giymeye meraklı. Herhalde bu yüzden serseriler onların yanında bayağı şık duruyorlar. İnsan son günlerde hiç de iyi giyinmiş biriyle karşılaşmıyor. Tabii Cynthia'nın nişanlısı dışında." Kadın Bob'a gülümsedi. "Tabii o Londra'da oturuyor. İşi şık olmasını gerektiriyor."

Komiser Cowper konuya döndü. "Bir serseriyle karşılaşsaydınız, herhalde onu farkederdiniz, efendim. Onu tanımadığınızı düşünürdünüz."

"Tanımadığım biri..." Bayan Sinclair bir gün önce olanları düşündü.

"Tanımadığım biri... Tabii rahibi gördüm."

"Ama onu tanıyorsunuz, efendim."

"A, tabii. Çok iyi tanıyorum."

"Ben yabancıları soruyordum."

"Evet, biliyorum. Rahibin evinde bir toplantı vardı sanırım. Kapının önünde birkaç araba duruyordu. Çocuklara sordunuz mu, komiser? Onlar her şeyi farkederler."

"Ne yazık ki o sırada okuldaymışlar."

"Yine de ben sizin yerinizde olsaydım onlara sorardım. Çocuklar her şeyi görürler."

Komiser Cowper umutsuzca, "Kimse bir şey görmemiş," diye cevap verdi. "Miss Bantry'nin evine gireni gören yok."

"Ama Bayan Tate eve girmiş. Martha'nın ölüsünü o bulmuş."

"Onu da görmemişler. Ölüm saatini tespit etmek için bunu da sordum. Eve elli serseri de girseydi, kimse onları görmeyecekti." Cowper utanarak kızardı. Daha resmi bir tavır takınarak ekledi. "Başka söyleyeceğiniz bir şey yoksa, ben gideyim, efendim."

"Size yardım edemediğim için üzgünüm. Birini aramanın ne sıkıcı bir şey olduğunu bilirim. Cynthia küçükken durmadan kaybolurdu. Yine de serseriyi ergeç bulacağınızdan eminim, komiser."

"Orası kesin efendim." Komiser hissettiğinden daha büyük bir güvenle konuşmuştu.

Yemek odasındakiler Komiser Cowper'a acıdılar. Adam yorulmuş, ter içinde kalmıştı. Ve tabii aslında kati! de bir serseri değildi. Ancak bu konuda bir şey yapamazlardı. Cowper'in gerçeği kendi kendisine kavraması gerekiyordu.

Komiser Cowper, Sinclair'lerin bahçesinden yola çıktı. Birkaç metre ileride etrafı duvarla çevrili bir bahçeye girdi. Bu yüksek duvarların yukarısından İmparator Köşkünün sadece üst katı gözüküyordu.

Bahçe çok bakımlı ve düzgündü. Komiser Cowper evin kapısına yaklaşırken dişlerini sıktı. Binbaşı Edgar Templeton'un kendisine başvurduğu için kızacağını biliyordu. Ama Binbaşı Templeton'un kızmadığı şey de yoktu zaten. Adam on yıl önce Kings Meade'e gelmişti. Yeni emekli olduğu anlaşılıyordu. Ondan sonra köydeki her işe burnunu sokmaya başlamış, Av Kulübünün başkanı da olmuştu. Kalın enseli, kırmızı, çopur yüzlü, patlak gözlü bir adamdı. Kırmızı pos bıyığı vardı.

Cowper kapıyı açan hizmetçi kıza, "Binbaşı Templeton'u görmek istiyorum," dedi.

Kız durakladı. Sonra da bu sorumluluğu üzerine almayacağını belirten bir tavırla uzaklaştı.

Bir iki dakika sonra Komiser Cowper köyde ünlü olan o sert sesi duydu. "Ne istiyormuş? Allah kahretsin! Neden ona sormadın? Sabah sabah neden gelmiş?

Neyse... Ben gidip ona ne istediğini sorarım."

Binbaşı Templeton holde belirdi. Bıyığına takılan ekmek kırıntılarını peçetelerle siliyordu. Arkasında pliler, cepler ve deri yamalardan oluşmuş bir avcı ceketi vardı. Golf pantolon ve kalın çoraplar giymişti.

Daha sakin bir sesle, "Hım..." dedi. "İçeri gir, komiser. Kız seni öyle güneşin altında bırakmamalıydı. Gel..." Cowper'i alarak çalışma odasına götürdü.

"Kahvaltınıza engel olmadığımı umarım, binbaşım."

"Hayır, hayır. Kahvaltım çoktan bitti. Soğuk kahve içiyor ve gazete okuyarak zaman harcıyorum. Ne var?"

"Şu cinayet meselesi..."

"Allah kahretsin! Katilin kim olduğunu hâlâ öğrenemedin mi?"

Komiser şaka yapmaya kalktı. "Yoksa siz katilin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bildiğimi farzedelim. Bunu sana yine de söyleyemezdim."

"Bu sözlerinizi ciddiye almamı istemediğinizden eminim."

"Allah kahretsin! Neden ciddiye almanı istemeyeyim? Martha Bantry'i kimin öldürdüğü beni ilgilendirmiyor. Yalnız... katili bilseydim, gidip onun elini sıkardım."

"Ama ne de olsa cinayet cinayettir, efendim."

"Hıh, saçma! Yolun aşağısında ciyak ciyak şarkı söyleyen o pis cadıyı ortadan kaldıran, dünyayı o iğrenç yaratıktan kurtaran adamı bulup asmakla yararlı bir şey mi yapmış olacaksın?"

Komiser ne söyleyeceğini şaşırdı. İnsan ölülerin arkasından böyle konuşmamalıydı. Özellikle soğukkanlılıkla katledilen birinin ardından.

"Binbaşım, böyle söylemeyin..."

"Dostum, sen o kadını tanımıyordun."

"Ben onun korkakça bir saldırının masum bir kurbanı olduğunu biliyorum."

"Onun masum olduğunu nereden çıkardın?"

Cowper ciddiyetle, "Herkes aksi kanıtlanıncaya kadar masumdur," dedi.

Binbaşı Templeton gürledi. "Saçma! O sürekli sorun çıkarmaya çalışan bir cadıydı. Biliyor musun, bir keresinde benden ne istedi?"

Cowper istemeye istemeye açıkladı. "Hayır, bilmiyorum."

"O Allanın belası halk dansı festivaline katılmamı."

Komiser bu sözleri büyük bir ciddiyetle dinledi. Sonra da birdenbire gülmeye başladı. Elini bacağına vurarak, kahkahalar atıyordu. Templeton

ona büyük bir hayretle bakıyordu. Cowper hiç de doğru bir şekilde davranmadığının farkındaydı, ama kendisini toplamaya her çalışışında gözlerinin önünde evden yapılma elbiselerle dans etmeye çalışan Binbaşı Templeton'un hayali Deliriyordu.

Sonunda Templeton, "Allah aşkına sus artık!" dedi.

Cowper sustu. Özellikle Templeton, "Bir cinayeti araştıran adam ciddi olmalıdır," diye eklediği için gülme isteği de kayboluverdi. Kırmızı yüzü morardı.

"Evet, efendim... Size sormak istediğim bir iki soru vardı."

"O halde sor bunları." Binbaşı Templeton kendisine gülenleri kolay kolay unutacak bir insan değildi.

"Dün kuşku uyandıracak bir kimseyle karşılaştınız mı?"

"Şüphe uyandıracak bir kimse mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sözlerim açık değil mi? Kuşkunuzu uyandıran birini gördünüz mü?"

"Burada her zaman şüphelerimi uyandıran bir, iki kişi var. Ama dün onları gördüğümü sanmıyorum."

"Dün dışarı çıktınız mı?"

"Evet."

"Nereye gittiniz?"

"Bahçeye çıktım."

"Başka?"

"Ne demek başka?"

"Başka nereye gittiniz?"

"Ahırlara. Kümese. Meyva bahçesine, garaja. Ve tuvalete. Başka?"

Ama Cowper böyle alaylı ve öfkeli konuşmalara alışıktı. Onun için sakin sakin, "Evet," dedi.

"Evet, ne? Ne eveti?"

"Evet, başka binbaşım? Başka nereye gittiniz?"

"Söyledim ya?"

"Buradan ayrılmadınız mı?"

"Tabii ayrıldım."

"Nereye gittiniz?"

"Ne o? Beni sorguya mı çekiyorsun? Böyle şeylere gelemem."

"Sorularıma cevap vermek zorunda değilsiniz, Binbaşı Templeton."

"Ama vermezsem hemen amirine koşar ve soruşturmalarını engellediğimi söylersin." Templeton'un sesi yükseldi. "Pekâlâ! Bankaya gittim. Kulübe uğradım.

Mektuplarımı aldım, bir içki içtim. Sonra öğle yemeği için eve geldim. Ondan sonra da dışarı çıkmadım."

"Dışardayken şüphelenmenize yol açan bir şey görmediniz öyle mi?"

"Allah kahretsin! Sana yüzlerce kişiden şüphelendiğimi söyledim ya!"

Komiser, "Ben bir serseriyi arıyorum," diye açıkladı.

"Tanrım! Yani cinayeti bir serserinin üzerine yıkmaya mı çalışacaksın?"

Komiser Cowper ağır ağır, "Ben bu cinayeti bir yabancının işlediğine inanıyorum," diye cevap verdi.

"Boş yere zaman kaybediyorsun. O şarkı söylemeye meraklı yılanı öldüren kimse, kadını yıllardan beri tanıyor ve ondan nefret ediyordu. Sakin, saygıdeğer biri. Hayatında ilk defa cinayet işleyen ve bir daha da böyle bir şeye kalkışmayacak olan biri. Ve ben onun kim olduğunu öğrenmeyeceğini umuyorum."

Cowper, "Şimdi izninizle hizmetçilerle konuşacağım," dedi.

Templeton ona hayretle baktı. "Hizmetçilerle mi?"

"Evet." Komiser hafifçe gülümsedi. "Hizmetçilerin de efendileri gibi gözleri vardır. Üstelik etraflarında olanlar onları daha çok ilgilendirir."

"Evde iki kişi çalışıyor. Batson'la karısı. Onlar sana yardım edemezler."

"Bunu ben kendim öğrenmek isterim. İzin verin de onlarla konuşayım."

"Batson'la karısı dün köyde değillerdi. Tonbridge'e, adamın kızkardeşine gitmişlerdi. Sabah ilk otobüsle gittiler. Gece son otobüsle de döndüler."

Templeton patlak gözlerini komisere dikti. "Bu sözüme inanacak mısın? Yoksa onlarla konuşmayı ister misin?"

Komiser şapkasını aldı. "Madem köyde değillermiş..."

Cowper ciddi bir tavırla yola çıktı. Hâlâ şüpheli bir serseriyi gören bir tanık arıyordu...

5

Diğer isteksiz dedektif yani Bob Pritchard kilise avlusuna girerek, eski bir mezar taşının üzerine oturdu. Gölgeli bir yerdi burası. Hafif bir rüzgâr da esiyordu. Yakında bir yerde bir tavuk yumurtlamak üzere olduğunu haber veriyordu.

Tabii Bob köşkte kalabilirdi ama genç adam Bayan Sinclair'in sağa sola koşmasını beklediğini anlamıştı. Neyseki üzerinde oturduğu mezar taşı köşkten gözükmüyordu.

Bir çocuk bir tenis topunu tekmeleyerek Bob'un önünden geçti. Bu oyuna dalmış gibiydi ama aslında durum böyle değildi. Bob'la ilgileniyordu küçük.

Yabancının önünden birkaç defa geçti. Ve sonunda topu bir tekmede Bob'un önüne doğru attı.

Bob, "Merhaba," dedi.

Küçük çocuk, "Merhaba," dedi. "Ablam kızamığa tutuldu. Yüzünde tam on benek var."

"Çok ilginç."

"Okula gidemiyorum bu yüzden. Ama eskiden kızamık geçirmiş çocuklarla oynayabiliyorum. İhtiyar Miss Martha'nın başında yumruğumdan daha büyük bir delik vardı."

"Nereden biliyorsun?"

"Gördüm."

"Görmüş olamazsın."

"Şey... Tommy Gale gördü bunu."

"Nasıl?"

"Şuradaki ağaca tırmandı. Oradan odanın içi olduğu gibi gözüküyor. Kan da vardı hem de."

"Kan mı?"

"Evet. Polis West'in potinlerine de kan bulaştı. Bunu gördük."

"Hayır, görmediniz."

"Şey, Tommy Gale gördü."

Bob, "Tommy'nin gördükleri kanıtı sayılmaz," dedi.

Çocuk genç adama meydan okurcasına baktı. "Ben onu gördüm. O da bana kan gördüğünü söyledi. Kan. Benim adım Bertie Stout."

"E, ne olmuş?"

"Ben şimdi Tommy Gale'i bekliyorum."

Bob, "Onun seni fazla bekletmeyeceğini umarım," dedi. "Veya belki de başka yerde beklemeyi tercih edersin."

"Yok canım..." Küçük çocuk Bob'un yanına oturarak ayakkabılarından birini çıkardı. "Bak nasıl su topladı!"

Bob çocuğun ayağına isteksizce baktı. "Evet. Görülüyor. Ama çok küçük."

"Hah... Ayağımın nasıl su topladığını bilemezsin."

"Bilmek de istemiyorum."

"İhtiyar Miss Martha'nın yüzünden oldu bu?"

Bob çocuğa hayretle baktı. "Miss Martha'nın yüzünden mi?"

"Evet: Miss Martha'nın Mayıs dansı yüzünden. Panayır için prova yapıyorduk.

Direğin etrafında döndük. Sonunda ayağım su topladı." Bertie Stout ayakkabısını giyerek şarkıya başladı. "Miss Martha öldü, başında koca bir delik var. Delik var. Delik var."

Bob yüksek ve kararlı bir sesle, "Çocuğum," dedi. "Sus bakayım."

Bertie topunu alarak oynamaya başladı. Dudakları sessizce kımıldıyordu. Bob onun şarkıyı içinden tekrarladığını anladı.

Aynı anda Tommy Gale çıkageldi. Zayıf, çilli, çevik bir çocuktu. Mavi gözleri zekâ dolu, sarı saçları da karmakarışıktı.

Tommy durarak kazağını kaldırdı. Bob bunun altında bir yelek olduğunu hayretle gördü. Çocuğun yeleğe çok değer verdiği anlaşılıyordu. Bunun her cebi başka bir şeye ayrılmıştı. Tommy önce alt sol cebi araştırdı. Sonra alt sağ cebi. Buradan çıkardığı katlanmış kâğıdı açarak dikkatle inceledi.

Bertie kendisinden beklenilen soruyu sordu. "Nedir o?"

"Kanıt..." Tommy kâğıdı tekrar katlarken Bob elini uzattı.

"Şunu ben de göreyim."

Tommy bir an durakladı. Sonra da kâğıdı genç adama verdi. Bu yırtılmış bir kâğıdın alt kısmıydı, üzerine arkaya yatık bir el yazısıyla bir şeyler karalanmıştı. Bob kâğıdı elinde evirip çevirdi. Ve sonra da tiksintiyle sordu.

"Bu neden kanıt oluyormuş?"

Tommy Gale hemen cevap verdi.

"Çünkü bunu Martha yazdı."

"Anlıyorum."

Bob kötü bir kaderin kendisini zorla Martha Bantry olayına karıştırdığını düşündü. Aslında bütün istediği güneşte oturmak, Martha Bantry'i unutmak ve sonunda kalkıp Londra'ya dönmekti.

Çocuklara, "Sizin derdiniz nedir biliyor musunuz?" dedi. "Gereksiz bir merakınız var?"

Tommy büyük bir ilgiyle sordu. "Nedir o?"

"Yani, başkalarının işlerine burnunuzu sokuyorsunuz."

"Kâğıtta ne yazılı, efendim?"

Bob istememesine rağmen kâğıdın buruşuk yerlerini düzelterek okumaya başladı.

"... Gerçekten en güzel günlerimden biriydi bu. Çok eğlendim. Tabii adama bildiklerimi açıkladığım zaman sanki şaka yapıyormuşum gibi neşeyle güldüm. Ama en komik şey adamın yüzüydü. Bir ölünün suratına benziyordu bu. Ve tabii hiçbir şey söyleyemedi. Gerçekten çok güldüm... İnsanların hayatlarını etkileme gücünün olduğunu bilmek gerçekten heyecan verici bir şey. Yani mahvedici bir şekilde etkileme gücün olduğunu bilmek... Bugün ilk defa darbelerimden birini açık açık karşımdakine

güvenle indirdim ve gösterdiği tepkiyi de seyrettim. Tabii o küçük gizli mektupcuklarımı yolladığım zaman neler olacağını tahmin ediyordum. Ama bugün adamla karşı karşıyaydım... Onun yüzünü gördüm! Bana para teklif etti. Bu da neşeli kahkahalar atmama yol açtı. Ne harika bir güç bu...

Başka bir sayfada Martha Bantry'nin açıklamaları devam ediyordu herhalde, Bob elindeki kâğıt parçasını çevirdi. Biri Martha Bantry'i öldürmüştü. Belki de kadının burada sözünü ettiği adam katildi. Katil? Bob Pritchard, Martha'nın o tiz ve cırlak kahkahasını duyar gibi oldu.

İki çocuk dikkatle ona bakıyorlardı. Bob kâğıdı buruşturup atmayı istedi ama bunu yapamazdı. Kâğıdı çocuklara da veremezdi. Sonunda kâğıdı katlayarak cüzdanına koydu. "Teşekkür ederim." Sesi oldukça kararlıydı.

Bir sigara yaktı. Bir, iki nefes çekti. Ama durum değişmemişti. İki küçük çocuk hâlâ ona bakıyorlardı.

Bob, "Eh," dedi. "Sizi fazla tutmayayım."

Böyle bir söz olgun bir insanı hemen etkilerdi. Ne var ki çocuklar buna aldırmadılar bile. Hâlâ bekliyorlardı.

Bob, bu iki çocuğu ve Martha Bantry'i yetiştiren köy gerçekten korkunç bir yer olmalı, diye düşündü. Sonunda Tommy Gale sessizliği bozmaya karar verince, genç adam epey rahatladı.

"Katili bulacak mısınız?"

"Hayır. Katili bulacak olan Komiser Cowper."

"Yok canım."

"Kim elemiş?"

"Babam."

"Baban ne biliyor ki?"

Tommy güldü. "O Komiser Cowper'ı biliyor."

"Anlıyorum. Demek babanın başı polisle derde girdi."

"Hayır, Komiser Cowper olmasaydı girecekti. Ama komiser babamın yerine bir çingeneyi hapsetti."

"O halde babanın komisere minnet duyması gerekir."

"Ama çingene minnet duymuyor. Komiserin kalbini oyup çıkaracağını söylüyor.

Komiser şimdi bir serseriyi aramaya çıktı."

Bob, "Bunun da babanın işi olduğunu sakın söyleme," dedi.

"Ne? Miss Martha'yı öldüreni mi söylüyorsunuz?" . "Evet. Kan dökmeye meraklı insanlar olduğunuz anlaşılıyor."

"Hayır." Tommy isteksizce itiraf etmişti bunu. "Miss Martha'yı babam öldürmüş olamaz. O sırada tuğla fabrikasındaydı." Bir an durdu sonra da kuşkuyla ekledi. "Babam sizin dedektif olduğunuzu söyledi."

Bob sigarasını öfkeyle yere attı. "Babana dedektif olmadığımı "öyle."

"Babam sizi dün meyhanede görmüş. Anneme sizi ihtiyar Martha'nın yazdığı imzasız mektuplar için getirttiklerini söyledi."

Bob ağzını açtı. Kapadı. Sonra tekrar açtı. "Mektuplar mı?"

"Evet. Martha herkese mektup yazıyor, onlara yaptıklarını bildiğini açıklıyordu. Zaten o yüzden kafasını ezdiler."

"Anlıyorum... Peki sen ve baban bunu neden polise açıklamadınız?"

"Babam polise sokulmaz. 'İnsanın başı belaya girer,' der."

"Ama senin de polisten kaçınman gerekmez ki."

"Ben kâğıdı size verdim. Bertie ve ben size yardım edeceğiz."

"Hangi konuda?"

"Dedektiflik etmek konusunda tabii. Bertie'yle ben burada olan her şeyi biliriz. Öyle değil mi, Bertie?"

"Evet, her şeyi. Miss Martha'nın başındaki iri deliği de biliyoruz. Öyle değil mi, Tommy?"

"Ben bunu ağaçtan gördüm. Ona iyice yakındım. Kimse beni farketmedi. Bir sinek uçuyordu..."

"Dinle!" Sesindeki sertlik Bob'un kendisini de şaşırttı. "Miss . Martha'nın ölüsünün ne halde olduğunu öğrenmeyi istemiyorum. Katilin yakalanması için yardıma da ihtiyacım yok. Çünkü ben katili yakalamak istemiyorum. Ben sadece yalnız kalmayı istiyorum. İyi günler..."

"Ama kâğıdı polise vereceksiniz, değil mi, efendim?"

"Kâğıdı polise teslim edeceğimden emin olabilirsiniz."

Bertie, "Ama o hiç önemli değil," dedi. "Biz asıl Miss Martha'yı usulca Binbaşı Templeton'un evinin arka kapısından çıkarken gördük."

"E, neden bunu polise söylemediniz?"

Tommy, "Babama söyledim," dedi. "Ama o suratıma tokat indirdi ve başkalarının işlerine burnumu sokmamamı söyledi. Ama sonra güldü."

"Tabii."

"Babamın gülüşünden onun Binbaşı Templeton'la Miss Martha'nın fingirdediklerini sandığını anladım. Ama aslında binbaşı evde değildi. Miss Martha ise ayaklarının ucuna basarak yürüyordu. Oldukça neşeli görünüyordu."

"Babana bunu söylemedin mi?"

"Hayır. Çünkü Binbaşı Templeton'la Miss Martha'nın fingirdemesi fikri hoşuna gitmişti. Bu yüzden söylemedim."

Bertie dinleyicilerinin ilgisinin sönmesini istemiyordu. "Biz daha çok şey biliyoruz.'Çok şey..." Tommy'nin daha başka şeyler açıklayacağını umarak arkadaşına baktı.

"Miss Martha, Binbaşı Templeton'un evinden çıktığı zaman elinde kâğıtlar vardı. Onda her zaman kâğıtlar olurdu zaten."

Bob istemeye istemeye ilk gerçek sorusunu sordu. "Ne zaman oldu bu?"

Bertie çabucak, "Geçen hafta, perşembe günü," diye cevap verdi. "Okula gönderilmediğim ilk gündü." İyi bir tanıktı çocuk. Bildiklerini, güvenle hemen açıklıyordu.

Bob, "Herhalde Miss Martha Kadınlar Enstitüsü için para topluyordu," dedi.

"Ama bu sabahın yedisinde oldu."

Genç adam öfkeyle, "Herhalde binbaşıyı işe gitmeden önce yakalamak istedi," diye homurdandı.

"Binbaşı Templeton işe gitmez, efendim."

"İyi ya... Adam Londra'ya gitmeden önce onu yakalamak istedi."

"Binbaşı bir akşam önce Londra'ya gitmişti. Bertie'yle ben Miss Martha'nın binbaşıyla istasyonun yakınında karşılaştığını gördük. Miss Martha adama, 'Güle güle,' dedi. 'Şehirde güzel güzel eğlenin,;"

"Ne olmuş? Belki de Miss Martha hizmetçiyi görmeye gitmişti."

"Uşakla karısı çarşamba gecesi Tonbridge'e giderler. Ertesi gün izinlidirler. Binbaşı da her zaman çarşambaları Londra'ya gider. Babam onun kulübünde kaldığını söylüyor... Daha doğrusu babam, 'Onun hikâyesi böyle,' diyerek gülüyor."

Ama Bob gülmüyordu. Nedensiz bir öfkeye kapılmıştı. Hiçbir uğraş vermeden çok önemli bir şey öğrenmişti. Olaylar ve tanıklar bunu destekliyorlardı. Genç adam istemediği bir şeye karıştırıldığı için kızıyordu.

Çocuklar hâlâ onun karşısında duruyor ve sorularını bekliyorlardı.

Açıkladıkları gerçekleri desteklemeye, savunmaya hazırdılar.

Bob, "Bu konuda çok şey biliyorsunuz," dedi. "Neden Miss Martha Bantry'i kimin öldürdüğünü söyleyerek, bu işi bitirmiyorsunuz?"

Tommy, "Bunu yapamayız," diye mırıldandı.

Bertie de, "Hayır," dedi.

"Bu konuda bir fikriniz olmalı."

Çocuklar, "Hayır," der gibi başlarını salladılar. İlk defa o güven dolu halleri kaybolmuştu. Bob birdenbire onlara karşı bir dostluk duydu.

"Haydi, gidin bakalım. Bu olayı da düşünmeyin."

Tommy başını kaldırdı. "Cinayeti işleyen kimseyi görmediğimiz için üzgünüz, efendim. Babam, katili kendi gözlerimizle görmediğimiz takdirde böyle bir şeyi iddia etmemizin doğru olmayacağını söylüyor."

Bob yeniden öfkelendi. "Ah, demek cinayeti kimin işlediğini biliyorsunuz?"

"Bunu açıklayamayız." Tommy bir an durdu. "Kâğıdı Komiser Cowper'a vermeyeceksiniz değil mi?"

"Vereceğim."

"Yani, hemen vermeyin... Bertie'yle ben biraz dedektiflik yapalım, ondan sonra. Siz burada, güneşte rahat rahat oturun. Bertie'yle ben bütün işi yaparız."

"Anlıyorum. Bunu da mı babanız söyledi?"

Bertie, "Hayır," diye cevap verdi. "Babam kâğıdı size vermemizi ve ondan sonra her şeyi oluruna bırakmamızı söyledi. 'Eğer o kâğıdı Komiser Cowper'a verirse o zaman bu cinayeti incelemeye layık bir insan olmadığı da anlaşılır,' edi."

"Babana söyle, bu kâğıdın polise verilmesi gerekir." Ama Bob kâğıdı Cowper'a vermeyeceğini biliyordu. Hiç olmazsa bir süre için...

6

Gerald Mitchell arabayla Kings Meade'e doğru ilerliyordu. Kafası karmakarışıktı.

Martha Bantry öldü... Öldü gitti. Artık mektup yazamayacak. Geçmişe hükmeden, geleceği karartan o tehlike ortadan kalktı artık. Martha Bantry...

Şimdi onun ne kadar tehlikeli bir kadın olduğuna inanamıyorum. Eski kulübesinde şarkı söyleyerek yün eğiren Martha. Yirminci yüzyıl cadısı. Birkaç yüzyıl önce onu büyücü diye yakarlardı. Büyüsünün daha modern kurbanı kulübeye girdi. Çıkrık gürültüsü ve şarkı arasında kadının kafasına vurdu... Martha yok artık.

Gerald dişlerinin arasından ıslık çalmaya başladı. Aralanmış dudaklarının arasında bembeyaz duruyordu dişleri. Genç adamın her şeyi gibi bu dişler de güçlü görünüşlüydü. Dört köşe biçimli asık suratı, geniş omuzları, uzun kol ve bacakları oldukça heybetliydi. İnsan onun ileride azametli tavırlar takınacağını hissediyordu. Kendini beğenmişin biriydi. Bu esmer, somurtkan, genç dev gurur kırıklığına da gelecek gibi değildi.

Gerald Mitchell'in zayıf bir tarafı vardı. Ve Martha Bantry bunu keşfetmişti. Bunun tehlikeli bir şey olduğundan da haberi yoktu kadının.

Gerald, Martha'nın Cynthia'ya mektup yazdığını hatırlayınca, kaşları tekrar çatıldı. Ne yazdı ona? Cynthia mektubu yırtarak ateşe atmış. Ama o mektubun ne kadarını okudu? Ne vardı bunda? Cynthia okuduklarını unutur, İmzasız bir mektupta yazılı olan şeyleri hatırlamasının kendisine yakışmayacağını düşünür.

Ama hatırlamamak elinden gelir mi? Aman, her şeyi unutalım, demek kolaydır. Ama aslında bunlar unutulur mu?

Martha öldü... Ancak her şey ortaya çıkabilir... Martha mezarından konuşabilir...

Gerald, bütün bu düşüncelerine rağmen köşke eriştiği zaman yine de neşeliydi. Hatta Bob onun gereğinden fazla neşeli olduğuna karar verdi.

Bob, Cynthia ve Gerald'la deniz kıyısında yemek yemeyi hiç istemiyordu. Ama genç kız ısrar etti. Bob bu ısrarın yakışıklığıyla ilgisi

olmadığının da farkındaydı. Cynthia sadece Gerald'la baş başa kalmak istemiyordu. Görünüşe bakılırsa nişanlısına olan öfkesi hâlâ geçmemişti.

Martha konusunu Gerald açtı. Otelde, yemekten önce kokteyl içerlerken, "Onun şarkı söylediğinden söz ettiler," dedi.

Cynthia, Gerald'a hayretle baktı. "Kimin?"

Gerald da şaşaladı, "Martha Bantry'nin tabii."

"Evet, öyleymiş. Yalnız Martha'dan söz etmiyorduk. Ben onu bir süre için olsun unutmaya çalıştığımızı sanıyordum."

"Ama Bob onu kimin öldürdüğünü öğrenmeye çalışmıyor mu?"

Bob hemen, "Ben değil, polis," dedi.

Cynthia öfkeyle, "Canımı sıkma, Bob," diye bağırdı. "Katili araştırdığını biliyoruz."

Bob sabırla cevap verdi. "Yaptığım bütün araştırma gözlerini kan bürümüş iki çocukla ilgili. Bütün öğrendiğim de şu: Martha' nın kafasında koskocaman bir delik varmış. West kanların içine basmış. İnsan neye inanacağını bilemiyor. Öyle değil mi?"

Cynthia, "Aptal gibi davranmaktan vazgeçsen," diye homurdandı. "Ve bana neler öğrendiğini anlatsan. Tabii eğer mutlaka bu konudan söz etmemiz gerekiyorsa."

Bob çabucak, "Gerekmiyor," dedi.

Gerald söze karıştı. "Herhalde başımızı kuma gömüp, polis içimizden birini tutuklayıncaya kadar bekleyeceğiz!"

Bob ona baktı. "İçinizden biri suçluysa öyle tabii. Başka ne bekliyordun?"

"Martha yüzünden birini tutuklamaları acı olur. Martha Bantry'i öldüren bir numaralı insanlık dostu ilan edilmeli."

Bob sakin sakin, "Katili haklı bulmak çok zor," diye mırıldandı. "Özellikle cinayet önceden planlanmışsa."

Cynthia, "Ama Bob," dedi. "Sen Martha'nın nasıl bir insan olduğunu bitmiyordun."

"Onu tanımaya başlıyorum. Bugün kadının hayat hikâyesinin bir parçasını okudum."

Ani bir sessizlik oldu.

Bob bekliyordu.

Kadehine uzanan Gerald birdenbire elini çekerek, ağzına bastırdı. Ama konuşmaya başladığı zaman sesi yumuşaktı. "Yani kadın yazılı bir şey mi bırakmış?"

"Bir hayli şey bırakmış sanırım."

Cynthia, "Bir kitap herhalde," dedi. "Martha hayatını kitap halinde yazacak biriydi. Ama tabii bunu yayınlayacak kimse çıkmayacaktı. Kitabına da, "Bir Köy Bahçesinden Çiçekler," adını verecekti herhalde."

Bob başını salladı. "Bu o tür bir yazı değildi. Yayınlanmak için hazırlanmamıştı."

Gerald, "Yani," dedi. "Kadının günlük defteri mi vardı?"

"Öyle bir şey..."

Gerald heyecanla, "O halde nerede bu defter?" diye haykırdı. "Onu ne yaptın?"

Bob, "Bir şey yapmadım," diye cevap verdi. "Ben defteri görmedim. Onun nerede olduğunu da bilmiyorum."

"Defteri görmediysen, böyle bir şeyin olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben görmediğim birçok şeyin varolduğunu kabul ediyorum. Aksi takdirde birçok şeyin varlığından da şüphelenmem gerekir... Ve Martha'nın bir günlüğü olduğundan eminim."

"Neden?"

"Çünkü bundan yırtılmış olan bir sayfayı okudum."

Cynthia inledi. "Bob... Bunu nereden buldun? Ne zaman?"

"Onu ben bulmadım. Bu olayla ilgili birtakım araştırmalar yaptığımı sanma, Cynthia. Böyle bir şey yapmadım, yapacak da değilim. Bu bilgi bu sabah bana zorla verildi."

. "Yazının Martha'nın olduğunu nereden biliyorsun? Bunu bilemezsin ki.

Kendin de söyledin bunu."

Bob sabırla, "Öyle," dedi. "Yazıyı tanımıyorum. Ama kadının neler hakkında yazılar yazdığını biliyorum." Usulca ekledi. "Bu köyde onun gibi bir kadın daha olamaz."

Gerald inatla, "Bu neden bir günlüğün bir parçası olsun?" dedi. "Belki sadece bir pusulaydı."

"Çünkü bu tam bir günlük gibi yazılmıştı..."

Gerald istemeye istemeye sordu. "Okuduğunu sadece Martha'nın yazmış olabileceğini söyledin değil mi? Neden? Ne yazmış?.. Bu... Martha'nın ölümüyle mi ilgili?"

Bob hafifçe gülümsedi. "Olabilir... Ama Martha o satırları yazarken bunun farkında değildi tabii. Öldürülmek üzere olduğunu bilmiyordu."

Cynthia sabırsızca onun sözünü kesti yine. "Peki Bob'cuğum, Martha ne yazmış?"

Genç adamın eli cebine doğru gitti. Sonra Bob fikrini değiştirdi. "Bunda Martha'nın bir adamla yaptığı bir konuşmadan söz ediliyordu. Martha bunun kendisine çok zevk verdiğini açıklıyordu. Birine acı vermesi, onu etkileyebilmesi kadını çok sevindirmişti. Kâğıtta adama bakarak güldüğünü de açıklıyordu."

Gerald, "İğrenç cadı," dedi. "Pis yaratık." Sesi hafifti ama kin doluydu.

Cynthia dayanamadı. "Gerald!"

"Bunu neden açık açık söylemeyeyim? Niçin rol yapayım? O bir canavardı. Ve biz bunu biliyorduk. Martha'nın ortadan kalkması da iyi oldu."

Bob yavaşça, "Polisle böyle konuşursan," diye fısıldadı. "Bunu bir cinayet itirafı sayarlar."

Gerald kızararak hızlı döndü. "Beni suçluyor musun?"

Bob, "Hayır," dedi. "Yalnız herhalde polis Martha'nın ortadan kalkmasını kimlerin isteyebileceğini anlamaya çalışıyor. Kadının öldüğüne ne kadar sevindiğini söyleyip gevezelik etmenin sırası değil."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Gerald, "Martha'nın günlüğünden koparılan o saçmasapan yazıyı ortadan kaldırmak akıllılığını gösterdin sanırım," dedi.

Bob, "Bizim meslekte insana eline geçen kâğıtları 'ortadan kaldırmamasının' gerektiği öğretilir," diye cevap verdi.

"Kâğıdı ne yapacaksın?"

"Kanıt olarak polise verilmesi gerekir."

"Kâğıtta sözü geçen o zavallıya acımıyor musun?"

"Martha'yı o öldürdüyse, acımıyorum."

"Ben acıyorum." Gerald bir an durdu sonra da çabucak ekledi. "Onun Martha'yı öldürüp öldürmediğine de aldırmıyorum! Neyseki bir avukat değilim!"

Cynthia usulca, "Gerald," dedi. "Aptal aptal konuşma."

Bob güldü. "Ah... Bir bakıma o haklı."

"Tabii haklıyım. Senin o değerli belgede adamın adı yoktu umarım."

"Hayır. Hiçbir isim yoktu."

"E, bunu polise vermenin ne yararı olur? Bir insanın geçmişini hortlatman ne işe yarar?"

"Ben daha önce de buna benzer laflar duydum sanırım. Geçmişi kötü olan bir insan, her şeyin bunu hortlatma çabası olduğunu düşünür."

Gerald öfkesinden kıpkırmızı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Bob sabırsızlanıverdi. "Aman, Allah aşkına. Ne demek istediğim o kadar önemli mi? Bu olay beni hiç ilgilendirmiyor."

Cynthia birdenbire gülmeye başladı. "Sen öyle san, ahbap. Annemin kahvaltıda söylediklerini unuttun sanırım."

"Sana son defa söylüyorum, Cynthia. Annenin kahvaltıda söyledikleri beni hiç ilgilendirmiyor."

"Ama hayatım, müvekkillerim açısından Martha'nın kâğıdında bir kadın değil, bu erkekten söz edilmesi seni sevindirmeli."

Gerald merakla Cynthia'ya bakıyordu. "Bob bu olayda annenle seni mi temsil ediyor?"

Kız yine güldü. "Evet. İstememesine ve bütün sözlerine rağmen, öyle."

Gerald gülmedi. Cynthia'nın söylediklerini düşünüyordu. "Madem o sizi kolluyor... O halde beni de kollaması iyi olur..."

Bob kesin bir tavırla cevap verdi. "Olmaz. Çok üzgünüm ama bunu yapamam."

"Neden? Bir katili korumak zorunda kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey düşündüğüm yok. Bu olaya yeteri kadar karıştığımdan eminim."

Kısa bir sessizlikten sonra Gerald, "Haklısın," diye mırıldandı. "Herkese birden yardım edemeyeceğin belli."

"Teşekkür ederim."

Gerald mantıklı bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Belgede bir erkekten söz ediliyormuş. Sen de kadın olan müvekkillerini korumak için kâğıdı polise vereceksin. Özür dilerim. Demin bu konuda budalaca davrandım."

Bob'un tepesi attı yine. "Müvekkillerim adına bir şey yapmam gerekmiyor.

Çünkü onlar tehlikede değiller."

"Tabii, dostum, tabii. Ama bu uygun bir tedbir olur."

Bob sabırla, "Dinle," dedi. "Bu işin müvekkillerimle veya başkalarıyla bir ilgisi yok. Ama sen durumu anlamıyorsun. Polis, yırtık bir kâğıt parçasını görünce, Martha'nın günlüğünü bulmayı isteyecek."

"Ah!" Cynthia korkuyla elini ağzına götürdü. "Yani her şey defterde yazılı mı dersin?"

"Sanırım. Kadının yazış tarzından her şeyi yazmanın da ona zevk verdiği anlaşılıyor."

Gerald istemeye istemeye açıkladı. "Herhalde defterde isimler de var."

"Evet, sanırım. Bu tür günlük yazarları bazı kimselerden adlarının baş harfleri veya basit simgelerle söz ederler. Ya da 'Küçük sürüngen kedi' gibi

adlarla. Ama onların kimleri kastettiklerini anlamak da gülünç denilecek kadar kolaydır. Psikolojik bir şeydir bu. Günlüğü yazanlar adlardan açık açık söz etmeyi istemezler. Diğer taraftan da takma isimlerin ilgili kimseden başkasına yakışmayacak kadar zekice olduğunu düşünmekten hoşlanırlar." .

"Öyleyse günlük nerede, Bob?" Cynthia'nın artık böyle bir defter olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Bob başını salladı. "Hiç bilmiyorum."

"O sayfayı nereden buldun?"

"İki küçük çocuk verdi bunu bana, kâğıdı bir yerde bulmuşlardı sanırım. Bunu çaldıklarını sanmıyorum. Tabii onlardan her şey beklenir. Yalnız kâğıdı çalmadıklarından eminim."

Gerald, "Herhalde kâğıdı birinin yırtmış olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Yo... Belki kâğıdı kadın kendisi yırttı... Belki üslûbu beğenmemişti. Veya bunun günlükte bırakılmayacak kadar tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Hislerini yazıyla açıklayarak bir hayli heyecanlanmış, zevk duymuştu. Bu yüzden kâğıdı yırtmaya karar verdi. Bilmem ki... Martha'yı tanımıyordum. Onun için kadının nasıl davrandığını bilemem."

Gerald, "Martha, en fazla zarar verecek şekilde davranırdı," diye açıkladı.

"Bundan emin olabilirsin. Kadın öldü ama hâlâ yakamızı bırakmıyor."

Bob, "Evet," diye başını salladı. "Onu ortadan kaldırmanın bir yararı olmamış."

Cynthia, "Acaba polis günlüğü buldu mu?" diye merakla sordu.

Bob, "Sanmıyorum," dedi. "Eğer bulmuş olsalardı, Komiser Cowper esrarengiz serserinin peşinde koşup durmazdı."

Gerald bağırdı. "Cowper'in serseriyi bulmasını dilerim! Katil neden bir serseri olmasın?"

Bob içini çekti. "Gerçekten, neden olmasın? Cowper, buna inanıyor. Ancak bu konuda yalnız olduğunu sanıyorum."

Cynthia konunun değiştirilmesine izin vermek niyetinde değildi. "Onu bulamadılarsa, demek ki günlük hâlâ evde."

"Defteri katil de almış olabilir."

Gerald, "Herhalde kati! elinde koskocaman, siyah kaplı bir defterle evden çıktığını görmelerini istemezdi..." dedi. Sonra da ne söylediğini farkederek sustu.

"Gerald..." Cynthia'nın sesi korku ve endişeliydi. "Sen defteri gördün mü?"

"Gördüysem ne olacak?" Gerald hatasını öfkeyle geçiştirmeye çalışıyordu.

"Martha'nın bir deftere bazı şeyler yazdığını gördüm. Bu bir suç mu?"

"Ama ne zaman? Senin Martha'nın evine gittiğini bile bilmiyordum."

"Oraya gittiğimi kim söyledi?"

Cynthia başını salladı. "Aman, iyi ya..."

"Ben Martha'nın evine hiç gitmedim. Her şeyi de dışarıdan, pencereden gördüm." Diğerleri seslerini çıkarmayınca Gerald sözlerini sürdürdü. "İki hafta önce arabam kadının evinin önünde bozuldu. Benzin borusu tıkanmıştı. Bundan sonra söz ettim, Cynthia."

Genç kız rahat bir nefes alarak çabucak başını salladı. "Evet, hatırladım."

Gerald hafifçe güldü. "Hatırlaman iyi olur. Tanıklık etmen gerekebilir. O ihtiyar cadıyı pencereden gördüm. Dışarıda olanları kaçırmamak için penceresini daima açık tutardı. Martha eğilmiş o pis defterine bir şeyler yazıyordu. Daha çok muhasebe defterine benziyordu. 'Budala,' diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Yapayalnız oturuyor. Bir de tutmuş inceden inceye hesap tutuyor. Allah bilir o anda benim hakkımda bir şeyler yazıyordu."

Bob başını salladı. "Herhalde bu Martha'yı eğlendirirdi. Demek günlük daha çok muhasebe defterine benziyordu."

"Evet. Okul defterinden çok daha kalın ve büyüktü." Gerald bir an durdu sonra da ekledi. "Tabii belki de Martha düşündüğüm gibi hesap yapıyordu."

"Defter siyah kaplıydı demek?"

"Evet."

"Bunu nasıl görebildin? Madem defter acıkmış ve kadın bir şeyler yazıyormuş?" Avukat dikkatle Gerald’ı süzüyordu.

Gerald'ın yüzü öfkesinden kızardı. "Anlıyorum. Cynthia'yla annesini korumak için onların dostlarına tuzaklar kurmak niyetindesin, Bob!"

"Gerald!" Bu sefer Cynthia da kızmıştı. Hem kızmış ve hem de tuhaf bir şekilde korkmuştu.

"Başka ne düşünebilirim? Bob'un bana yardım ettiğini mi?"

Bob, "Hikâyeni doğru dürüst ezberlemene yardıma çalışıyorum," diye açıkladı.

"Ben polis olsaydım senden hemen şüphelenirdim."

"Sen polis değilsin ama onların görevini yapmak için çırpındığın da anlaşılıyor. Açıkçası ben polisle konuşmayı tercih edeceğim."

Cynthia ayağa fırladı. "Şimdiye kadar söylediğin sözlerin en çirkini bu!

Aslında son zamanlarda ağzından böyle inci de çok dökülüyor. Ben gidiyorum."

Ama kız uzaklaşmadan Gerald ayağa kalkarak onun elini tuttu. Genç adamın halindeki değişiklik Bob'u şaşırttı. Gerald başını eğmiş, Cynthia'ya gülümsüyordu. Yüzünde utangaç bir ifade vardı. Gerald bu haliyle kardeşine takılan ve sonra da fazla ileri gittiğini anlayan bir çocuğa benziyordu.

"Gitmeyeceksin, sevgilim. Çünkü ben doğru dürüst davranacağım artık." Gerald genç kızın gözlerinin içine bakarken gülümsemesi daha da tatlılaştı. "Bundan sonra aklı başında bir insan gibi hareket edeceğim." Başıyla Bob'u işaret etti.

"Ona karşı bile. Haydi, oturalım."

Gerald istediği zaman gerçekten etkileyici biri olabiliyordu. Cynthia ona karşı koymadı. Genç adamın kendisini yerine oturtmasına izin verdi.

Gerald hem kendine ve hem de duruma hakimdi artık. Bob'a bakarak üzüntüyle gülümsedi. Ama iskemlesinde arkasına yaslanmasından aslında gayet rahat olduğu da anlaşılıyordu.

Bob, onunla ilgili yargılarımı değiştirmem gerekiyor, diye düşündü. Gerald hata yapabilir. Ama bunlardan ancak çok usta bir rakip yararlanabilir...

Gerald garsona işaret etti. "Bize tekrar kokteyl getir." Adam uzaklaşırken, "Cynthia gitmeye kalktığı sırada neden söz ediyorduk?" diyerek devam etti. "Ah, evet. Martha'nın günlüğü konusunda ben köşeye sıkıştırılmış bir suçlu rolündeydim. Bunun kabının siyah olduğunu söylemiştim. Savcı o zaman açık defterin kabının rengini nasıl gördüğümü sormuştu. Eh..." Bir an durdu. "Defteri kapalıyken de gördüm ben."

Hali öyle komikti ki, Cynthia'yla Bob dayanamayarak güldüler. Gerald'ı saran o tedirgin hava da kayboldu.

Bob bir an tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki Gerald ikisiyle de alay ediyordu.

Gerald onların bir şey söylemesini bekledi. Sonra da, "Daha geniş bir açıklama yapmamı istemediniz," dedi. "Tabii çok naziksiniz de ondan. Bir pot kırmak pahasına da olsa her şeyi anlatacağım. Bildiğiniz gibi Martha etrafta olan hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı. Birinin, herhangi bir kimsenin ona gözükmeden evinin önünde durması imkânsızdı. Martha beni gördü ve hemen o billur kahkahası kulaklarımı tırmalamaya başladı." Gerald'ın sesi birdenbire öfkeyle yükseldi. "O gülüş!" Hiddeti çabucak söndü. Genç adam sözlerine devam ederken hafifçe gülümsüyordu artık. "Ama şimdi Martha'nın yazdıklarının kendisi için çok önemli olduğunu anlıyorum. Çünkü kadın yazısına devam etti." Cynthia'ya baktı.

"Sen Martha'yı tanırdın. Bunun ne demek olduğunu anladın sanırım."

Cynthia, "Evet," dedi. "Yazdığı şey çok önemliydi herhalde. Çünkü Martha bir kadının bile evinin önünden rahatça geçmesine izin vermezdi. Hele bir erkeği hiç bırakmazdı." Genç kız, Martha'nın öldürülmüş olduğunu hatırlayarak utançla durakladı. "Ben alçağın biriyim... Bu sözlere hiç gerek yoktu..."

Gerald onun sözünü kesti. "Bunun hiç yararı yok, Cynthia. Martha'dan söz etmek zorundayız. Ancak bu yüzden sanki kendisini pek severmişiz gibi rol yapmamız da yersiz olur. Açıkçası ben kendi hesabıma bunu yapamam." Bir an sustu sonra hikâyesine devam etti. "Martha bir süre sonra yazısını bitirdi sanırım.

Çünkü o şen kahkahalarından birini atarak, evden dışarı fırladı. Ayağında kırmızı sandallar, arkasında Orta Çağlardaki kılıklara benzediğini sandığı yeşil bir elbise vardı. Saçları bukleydi. Kraliçe Victoria'nın çocukluğundaki

saçı gibi. Yalnız bizim Martha çocuk değildi tabii. Bunu açıklamamın nedeni şu.

Kadının dışarı fırlaması beni hem etkiledi, hem şaşırttı."

Bob sordu. "Tavırları dostça mıydı?"

"Ah, evet, kesinlikle... Hatta Martha pek cilveliydi de diyebilirim.

Buklelerini sallayarak, 'Komşular arabanızı benim kapımın önünde görürlerse, ne derler sonra?' diye güldü." Gerald'ın kaşları çatılmıştı. "Yanımızdan biri geçtiği zaman sanki onunla randevulaşmışız gibi bir tavır takındı." Gerald, Martha'nın taklidini yaptı. "Ah, bütün köy çalkalanacak! Cynthia'nın darılmayacağını umarım."

Cynthia bir kahkaha attı.

Ama Gerald, "Bilmiyorum ikinizin de hiç içinizden birini boğuvermek geldi mi?" diye sordu. Sonra da durakladı.

Bob usulca, "Ama biri Martha'nın başına vurmayı tercih etmiş," diye hatırlattı.

7

Doktor Timothy Day resmi soruşturma yüzünden gecikmişti. Köyde doktordan başka herkesin zamanı boldu. Soruşturma yargıcı polisle uzun uzun konuşacak zaman buldu. Bayan Tate ölüyü nasıl bulduğunu zevkle uzun uzun anlattı.

Doktor tanık yerine geçtiği zaman dinleyiciler merakla yerlerinde doğruldular. ; "Miss Martha Bantry'i tanırdınız değil mi, doktor?"

"Evet, tanırdım."

"Hatta onun doktoruydunuz."

"Evet." Doktor içinden, bir hafta Öncesine kadar, diye ekledi. Ama bunu şimdi burada açıklamak yersiz olur.

"Sağlığı yerinde miydi?"

"Yaşına göre gerçekten çok sağlıklıydı."

"Sinirleri nasıldı doktor?"

"Anlayamadım... Sinirleri, sağlığını etkileyecek kadar bozuk değildi."

"Ben onun intihar etmiş olabileceğini düşünüyorum da. Bunu destekleyecek bir şey biliyor musunuz, doktor?"

"Hayır."

"Bir derdi yok muydu?"

"Hayır. Böyle bir şeyi bilmiyorum. Miss Bantry'nin kendisiyle ilgili bir kaygısı yoktu."

"Yani... Miss Bantry'nin başka endişeleri mi vardı?"

"Martha Bantry başkalarının işleri konusunda bir hayli kaygılanırdı." Doktor bu sözler ağızdan çıkar çıkmaz pişman oldu.

Aynı anda salondakiler memnunlukla mırıldandılar.

Yargıç çabucak dinleyicilere baktı. Anlayışlı bir insandı. Duyduğu mırıltılar kanıt değildi ama yargıç o anda Martha Bantry'nin nasıl bir kadın olduğunu da anladı.

Bir an durakladıktan sonra, "Bu endişelerle ilgili olarak bir açıklama yapabilir misiniz, doktor?" diye sordu.

"Hayır."

"Bunların Miss Bantry'nin ölümüyle bir ilgisi var mıydı?"

"Anlayamadım..."

"Şöyle söyleyeyim: bu endişeler Miss Bantry'nin intihar etmesine yol açacak gibi miydi?"

Salonda biri güldü. Neşesiz, kin dolu bir kahkahaydı bu. Yargıç öfkeyle adamı susturdu. Sonra da tanığa döndü. "Sorumun cevabını bekliyorum, doktor."

"Martha Bantry'nin canına kıymış olduğunu hiç düşünmedim."

"Ama bu olasılığın üzerinde de durmamız gerekir, öyle değil mi?"

"Evet."

"Sizi, ceset bulunur bulunmaz çağırmışlar sanırım."

Doktor başını salladı. "Evet."

"Kadının ölümüne başındaki yaralar neden olmuştu değil mi?"

"Evet."

"Bu yaraları Martha Bantry kendisi açmış olabilir mi?" Yargıç dinleyicilerin öne doğru eğildiklerini gördü.

Doktor, "Bence bu imkânsız," dedi.

Dinleyiciler derin bir soluk alarak arkalarına yaslandılar.

"Bu sonuca nasıl eriştiğinizi jüriye açıklar mısınız?"

"Miss Bantry'nin kafasının arkasına vurulmuştu. Kadın, çıkrığın başında oturuyordu. Kendi başına bu şekilde vurması fiziki açıdan imkânsızdı." Doktor bir an durdu sonra da ekledi. "Miss Bantry, iki eliyle eğirdiği iplikleri tutuyordu."

Birdenbire Doktor Timothy Day'e bu sorular çok anlamsız geldi. Genç adam, kadın öldü, diye düşündü. Benim işim ise yaşayanlarla. Mesela şu

anda doğum sancısı çeken Bayan Rooks'la, küçük, havasız bir odada yatıyor. Yanında da beceriksiz kızkardeşinden başka kimse yok.

"Yani sizce Miss Bantry bir saldırıya mı uğramış?"

"Evet." Doktor içinden ekledi. Tanrım... Başka ne olabilir ki?"

"Bu saldırının nasıl bir şey olduğunu anlatır mısınız?"

"Bence Miss Bantry'nin başına arkadan ve yukarıdan bir darbe indirilmiş."

"Bu darbeyi bir kadın da indirmiş olabilir mi?"

"Evet. Ortalama güçte bir kadın indirmiş olabilir..."

Böylece sorular sona erdi ve doktor havasız salondan, güneşe çıktı.

Bob Pritchard dışarıda sigara içiyordu.

Doktor, "Merhaba," dedi. "Beni dinlediniz sanırım.".

Bob güldü. "Evet. Konuşmanız oldukça etkileyiciydi, beklemeyecek misiniz?"

"İşim çok. Martha Bantry'le son kez ilgilendiğimi umarım." Doktor bir an durdu sonra da telaşla ekledi. "Böyle haince konuşmayı istemezdim. Ama insan bu meslekte ölüleri bir tarafa bırakarak çabucak canlılara dönmesini öğreniyor."

"Anlıyorum..."

"Siz herhalde kararın açıklanmasını bekliyorsunuz."

Bob gülerek başını salladı. "Hayır... Sonuç belli. Jüri, 'Bilinmeyen biri cinayeti işledi,' diye karar verecek. Katil ya Komiser Cowper'in serserisi, ya da köyden saygı gören biri... Siz hangisi dersiniz?"

Dr. Day, Bob'a çabucak bir göz attı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Bob, "Ben perilere inanmam," diye cevap verdi. "Onun için serseri hikâyesine inanmak için de bir neden göremiyorum."

"Öyle mi? O halde katil içimizden herhangi biri olabilir." Doktor arabasına doğru döndü. "Ben köyden geçeceğim. Sizi de bırakayım mı?"

"Teşekkür ederim. Ben de yürümek zorunda kalıp kalmayacağımı düşünüyordum."

Day arabayı küçük bir kasaba olan Berford'un dar anayolunda döndürdü. Bob herkesin doktoru sevdiğini düşünüyordu. Çünkü erkekler, kadınlar ve çocuklar Timothy Day'i görünce hemen ona sevinçle el sallıyorlardı.

Doktor, "Herhalde bu konuda üzüntü duymam gerekir," diye mırıldandı. "Ama zor bu."

"Martha Bantry'i kastediyorsunuz sanırım."

"Evet. onu, daha doğrusu ölümünü. Neyseki kadın acı çekmeden son nefesini vermiş."

"Yani Azraili farketmemiş bile."

"Beklenmeyen bir darbe. Ve Martha ölmüş."

Bob alayla, "İnsancıl katil..." dedi. "Bu biraz garip değil mi?"

"Belki de katil insanca bir iş yaptığını düşünüyordu. Bazan bir insan haklı olarak cinayet işler."

Bob çabucak dönerek doktora baktı. "Ailemin hepsi de hukukçudur. Biz cinayeti her zaman ayrı bir sınıfa sokarız."

Doktor bir süre arabayı düşünceli düşünceli sürdü. Sonra da, "Bir doktor buna başka bir açıdan bakabilir," dedi. "Tabii hepimiz de sık sık insan hayatının kutsal olduğunu söyleriz."

"Yani?"

"Kutsal olduğunu söyleriz ama her zaman öyle düşünmeyiz."

Bob, "Garip bir düşünce," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" Timothy Day birdenbire güldü. "Bunu başka tanıkların önünde söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz. Ancak bu dramda rol alan kimselerden bazılarını tanımanıza yardım edebilir."

"Ben onları tanımayı neden isteyeyim."

"Siz olayın esrarını çözmeye çalışmıyor musunuz?"

"Hayır. Bu olayın benimle hiçbir ilgisi yok. Martha Bantry'i kimin öldürdüğünü öğrenmeyi de istemiyorum. Neden isteyeyim?"

"Nedeni basit. Cynthia'nın annesi böyle yapmanıza karar verdi."

"Cynthia'nın annesi saçmalıyor."

Timothy Day güldü. "İşte şimdi yanıldınız. Cynthia'nın annesinin sözleri insana saçma gibi gelir. Ama aslında böyle değildir." Tekrar bir kahkaha attı.

"İşte yine köyden birinin karakteri hakkında size bilgi."

"Çabuk öğreniyorum. Şimdi dramda başrolü oynayana gelelim."

"Martha Bantry'nin bunda önemli bir rolü vardı. Yalnız başoyuncu o değildi."

"Biliyorum. Başoyuncu o iğrenç ve kötü yaratıktı."

Doktor başını salladı. "Ben, ölenin iğrenç ve kötü bir yaratık olduğunu düşünüyorum."

Bob öfkeyle, "Ben sadece basit bir Londra'lıyım." dedi. "Onun için buradaki bu şirin cinayetten bir şey anlamıyorum... Ayrıca bu konu beni ilgilendirmiyor... Gelin şimdi sizinle çekememezlikten söz edelim."

Doktor cevap vermeyerek arabayı yolun kenarında durdurdu. Cebinden çıkardığı bir zarfı Bob'a uzattı. "Siz şunu okuyun. Ondan sonra istediğiniz konudan söz ederiz."

Bob şüpheyle Day'e baktı. Ama doktor bir sigara yakarak, ifadesiz bir yüzle gözlerini yola dikti.

Bob anlayamadığı bir öfkeyle zarftan mektubu çıkardı. Daha yazıyı görmeden bunu kimin yazmış olduğunu tahmin etmişti. Şimdi karşısında günlüğün yırtık sayfasını süsleyen o süslü, arkaya yatık yazı vardı... Bob'un yakından tanımaya başladığı Martha Bantry'nin yazısı. Mektup imzasızdı ama kadın aslında yazısını değiştirmeye de kalkışmamıştı.

"Sevgili, sevgili Doktorcuk.

Tanrım, ne yaramaz ve kötü bir doktorsunuz siz. Ancak çok ciddi ve dürüstçe tavırlar da takınıyorsunuz. Ve herkesin içinde sevgili, görevlerine bağlı Jane Ashley'i seçmişsiniz. Kocasını zekice ayyaşlığa sürükleyen Jane'i.

Ah, sevgili doktorcuğum, işi gizli tuttuğunuzu sanıyordunuz, değil mi? Ama Londra'ya yaptığınız küçük yolculuğu, nerede kaldığınızı ve diğer şeyleri öğrenmek öyle kolay oldu ki. Ah, ne aptalsınız! Takma bir isim bile kullanmamışsınız. Tabii Jane kullanmış... Ah, evet... Bayan Day oluvermiş o...

Bu hiç de zekice bir davranış sayılmaz, öyle değil mi?

Ama açıkçası Jane'in kocası hakkında gerçekten zekice bir plan yaptınız.

Adamı iyi edeceğinizi söyleyerek onu o berbat yere kapattınız. Hem de tam bir ay. Tabii adam iyileşmedi. Zaten onu sırf işinizin kolaylaşması için oraya tıkmıştınız. İşinize geldiği zaman aynı şeyi tekrar yapacaksınız. Yoksa başka bir düşünceniz mi var? İşte önemli olan da bu. Adam öyle kıskanç ve meraklı bir insan ki. Rezalet çıkarmaya da meraklı.

Ona küçücük bir pusula yazsam mı? Yoksa yazmasam mı? Yazsam mı? Yazmasam mı?

Ah, karar veremiyorum.

Ah, doktor beni düşünmenizi çok istiyorum. Şöminenin önünde oturuyorum veya gece yatakta yatıyorum ve karar vermeye çalışıyorum. İngiltere Tıp Odası böyle konularda pek titiz sanırım. Bense doğru olan şeyi yapmayı çok istiyorum.

Ama doktorcuğum, beni hayalinizde karar vermeye çalışırken canlandıracaksınız, değil mi? Sevgili doktorcuğum... Bir daha bir hastanızın güvenini kötüye kullanırken içiniz de rahat eder böylece!!!"

Mektubun altında imza yoktu ama güneşte oturan Bob, Martha Bantry'nin cırlak kahkahasını duyar gibi oldu. Hiçbir şey söylemeden mektubu zarfa koydu ve doktora uzattı.

Ama Day başını salladı. "Hayır. Lütfen sizde kalsın bu."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Doktor ona bakmadan cevap verdi. "Neyi uygun görüyorsanız onu."

"Mektubun polise teslim edilmesi gerektiğini siz de pekâlâ biliyorsunuz."

"O zaman siz de bunu polise verirsiniz."

Rob'un öfkesi büsbütün arttı. "Sorumluluğu bana mı yüklüyorsunuz?"

"Evet."

"Allah kahretsin! Hepinizden de bıktım. Ben bu işe karıştırılmak istemiyorum!"

Doktor cevap vermeyerek gaza bastı. Köye doğru ilerlediler.

Bob, "Benimle bu mektup hakkında konuşmak istiyordunuz, sanırım," diye mırıldandı. "Yoksa bunu okumam için bana vermezdiniz."

Day başını salladı. "Bu konuda söylenecek fazla bir şey yok. Öyle değil mi?"

"Mektupta yazılı olanların hepsi doğru sanırım."

"Hepsi değil. Ama yeteri kadarı doğru. Beni mahvetmeye yetecek kadarı."

"Siz bir doktorsunuz! Ve böyle bir işe karışmışsınız! Herhalde çıldırmıştınız."

"Belki... Evet, Jane Ashley'e karşı duyduğum sevgi bir tür çılgınlık olmalı."

"Bunun çocuksu bir oyun olmadığına sevindim. O kadarı da çok fazla olurdu."

Doktor gururla başını dikleştirdi. "Jane'le ben üç yıldan beri birbirimizi seviyoruz. Yani ilk karşılaştığımız günden beri. Bu konuda hiçbir şey de yapmadık. Sadece biri dışında."

"Kocasını o şekilde kapattırmanız da hiç hoş olmamış."

"Bu Ashley'in kendi fikriydi. Alkolden kurtulmak istiyordu.

Ama tabii bunu başaramadı. Onda o azim nerede? Jane ona yardıma çalıştı ve tabii adam sonunda ondan nefret etti. Jane'den temiz ve güçlü olduğu, kendisine hiç benzemediği için nefret ediyordu."

"O halde boşanmakla her şey kolaylıkla çözümlenirdi."

"Boşanmak! Jane'in kendisinden kurtulmayı istemesi ama bunu başaramaması Ashley'in pek hoşuna gidiyordu. Anlayacağın, Pritchard, adam durumumuzu biliyordu. Yani Jane'le benim birbirimize âşık olduğumuzun farkındaydı. Ama bize açık açık bu konuda bir şeyler yapmaya kalkışırsak beni mahvedeceğini söyledi.

Ben buna razıydım. Ama Jane durumun ikimiz için de umutsuz olduğunu söyledi.

Haklıydı tabii."

"Ashley, Londra yolculuğunu biliyor muydu?"

"Hayır. Bilseydi çok işine yarardı bu. Çünkü Ashley de böyle bir açık bekliyordu. Beni mahveder ve Jane'i yine de boşamazdı."

"Bayan Ashley'le birlikte İngiltere'den kaçabilirdiniz."

"Tıp mesleği konusunda fazla bir bilginiz yok sanırım. İnsan başka bir memlekette her şeye yeniden başlayamaz."

"Bütün bunlardan Martha Bantry'i öldürmeniz için güçlü bir neden olduğu anlaşılıyor."

Doktor arabayı Defneli Köşkün önünde durdurdu. "Evet... Gerçekten güçlü bir neden vardı."

Bob arabadan indi. Bir an kapıya dayanarak durdu. "Bütün bunları bana neden anlattınız?"

Timothy Day gülümsedi. "Çünkü bunu birine açıklamamam tehlikeli bir şey olurdu. Bana kadın bir günlük tutmuş gibi geliyor. Belki bunda benden söz ediyor." Tekrar güldü. "Onun için durumu size açıkladım."

"Bu mektubu polise vermek zorunda olduğumu pekâlâ biliyorsunuz."

Doktor gaza bastı. "Karar sizin."

Bob öfkeyle uzaklaşan arabanın arkasından baktı. Bu insanlar kendilerini ne sanıyorlar? Ya beni? Belgeleri saklayarak meslek hayatını altüst edecek uysal bir ahmak olduğumu mu düşünüyorlar? Yapılacak iki şey var. Bir: mektubu ve defterden yırtılmış kâğıdı ilk gördüğüm polise teslim etmek. İki: Londra'ya gitmek ve bir daha da buraya gelmemek.

Sonra Cynthia'nın çim alanda ilerleyerek gölgedeki bir koltuğa oturduğunu gördü. Bu sahne de yeniden öfkelenmesine yol açtı. Neden buradan kaçayım? Niçin benim yakamı bırakmıyorlar?... Neden Cynthia'yla baş başa oturmamı engelliyorlar?

Bir gürültü oldu. Bob döndü. Memur West bisikletinden iniyordu. Komiser Cowper resmi soruşturmaya katıldığı sırada, West de hâlâ

serserinin izini bulmaya çalışıyordu anlaşılan.

Bob canının sıkılmasına rağmen adama yine de acıdı. Zavallı West bu sıcak havada bisikletle dolaşıp duruyordu. Üstelik boşuna uğraşıyordu adam.

West'e, "Hâlâ uğraşıyor musunuz?" dedi.

Şapkasını çıkararak bunun içini mendiliyle kuruladı. "Soruşturma gelişiyor, efendim."

Bob hiddetle, "Boşuna çabaladığınızın farkında mısınız?" diye homurdandı.

West cevap verdi. "Meslekten olmayana böyle gözükebilir. Ama olaylar ancak bu şekilde aydınlığa kavuşturulur."

"Harika, West, harika!" Bob elini iç cebine sokarak cüzdanına dokundu.

"Esrarı çözmeniz için size yardım edebilirim."

West gururla, "Dıştan yardıma hiç ihtiyacımız yok," dedi. "Teşekkür ederiz."

"Yalnız belki de bende önemli kanıtlar var..."

West o zaman ilk gerçek hatasını yaptı. Öfkesini yenemeyerek, "Sizden yardım isteyen yok, efendim," dedi.

Bob adamı çileden çıkaran ukalaca bir tavırla, "Size belirli bazı kanıtları verebilirim," diye açıkladı. "Küçük bir çocuk bana bir kâğıt parçası getirmiş olabilir. Bunu size vermem ve parmak izlerini araştırmanız gerektiğini söylemem doğru olur."

"Parmak izleri ha?" West'in sesi çok alaycıydı. "Kâğıt herhalde bir okul defterinden yırtılmıştı."

"Okul defterinden, günlükten, muhasebe defterinden..."

West güldü. "Çocuğun getirdiği kâğıt kendi okul defterinden yırtılmıştı tabii, efendim. Bırakın böyle şeyleri."

Bob şaşkınlıkla, "Bay West," diye sordu. "Yardım teklifimi red mi ediyorsunuz."

"Evet, efendim. Ama Komiser Cowper'a kendisine doğru yolu göstermeye hazır olduğunuzu söyleyeceğim."

Aynı anda Bayan Sinclair, onları şaşırtan bir tavırla duvarın üzerinden başını uzattı. "Bob, söylediklerinizin hepsini de duydum. West size çattıysa, suç yine sizde. Bunu siz istediniz."

Bob incinmiş gibi duruyordu. "Onun vermeyi teklif ettiğim kanıtları almaya yanaşmadığını siz de duydunuz değil mi?"

"Tabii duydum. Yabancıların araştırmalara burunlarını sokmaya kalkışmaları polisi kızdıran bir şey." West'e döndü. "Siz ona aldırmayın. Bu ukalaca tavırlarını babasından almış. Babası da çok kendini beğenmişti. Yoksa kendini beğenen amcası mıydı?"

West kendisine hak verdikleri için rahatlamıştı. "Ben her şeyi unutmaya hazırım, hanımefendi." Sesi sertleşti. "Ama bu olayı Komiser Cowper'a vereceğim rapora yazmak zorundayım."

Kadın, "Anlıyorum," diye cevap verdi. "Komiser Cowper, bu genç adamı takdir ederse ona hiç kızmam."

West selam vererek bisikletine bindi. Omuzlarını anlamlı bir şekilde dikleştirerek uzaklaştı.

Bayan Sinclair yola çıkarak, Bob'un koluna girdi. "Biliyor musunuz, delikanlı, sizin sandığımdan daha akıllı olduğunuzu anlamaya başladım."

Bob gülümsedi. "West'in kanıtları almaya yanaşmadığını duydunuz demek?"

"Tabii. Artık o kanıtları vicdan azabı çekmeden saklayabiliriz."

"Vicdan azabı? Bana bu köyde çok kimsenin vicdanı yokmuş gibi gelmeye başladı."

Bahçe yolundan ilerlediler. İkisi de konuşmuyorlardı.

Sonra Bayan Sinclair, "Biliyor musunuz, Bob," dedi. "Dr. Day tedbirsiz bir genç olabilir. Ama sevimli bir adamdır o."

Bob ona çabucak baktı. "Neden Dr. Day?"

"Onunla kapının önünde konuştuğunuzu gördüm."

"Ama o sırada konuşmaları dinlemiyordunuz sanırım."

"Evet. Düşünüyordum o sırada. Ona gönderilen mektup yanlış birinin eline geçerse bu büyük bir felaket olur, diyordum."

"Siz doktorun aleyhinde bir şey mi biliyorsunuz, Bayan Sinclair?"

"Ah, Bob, yavrum, ben bütün dostlarımın aleyhinde olan bazı şeyler biliyorum. Timothy Day'le Jane Ashley konusunu uzun bir süre önce öğrendim. Bu onların bakışlarından anlaşılıyordu."

"Ama kadın evli ve adam da doktor."

Kadın içini çekti. "Elinizi çabuk tutmalı ve katili hemen bulmalısınız, yavrum."

"Anlıyorum... Ya katil o sürüyle ahbaplarınızdan biriyse?"

"O zaman her şeyi unutmalı ve hemen Londra'ya dönmelisiniz."

"Ve bu konuda hiçbir şey yapmamalıyım, öyle mi?"

"Ah, tabii hayatım. Martha Bantry belki de dünyanın en kötü insanıydı. Uzun bir süreden beri onun öldürülmesi gerektiğini düşünüyordum."

Bob durarak kadına döndü. "Beni dinleyin, Bayan Sinclair. Her insanın hayatında bir an gelir ve o gerçekleri olduğu gibi kabul etmek zorunda kalır. Bu kez sizin de gerçekleri görmeniz gerekiyor. Ben Martha Bantry'nin öldürülmesi olayını araştırmıyorum. Bu işi polis yapıyor. Cowper'la West, serseriyi bulamayacaklar. O zaman onlardan daha usta biri soruşturmaya başlayacak."

"Ama, yavrum, ben de bunu söylüyordum. Siz Komiser Cowper'la West'den çok daha zekisiniz. Sonra ben de size yardım edeceğim. Örneğin... size günlük defterin nerede olduğunu söyleyebilirim."

Bob şaşkınlıktan irkildi. "Ne?"

"Ah! Yine yanlış bir şey mi söyledim?"

Bob korkunç bir sesle, "Bir günlükten söz ediyordunuz sanırım," dedi.

"Ah, evet, tabii. Herhalde bundan size daha önce söz etmem gerekirdi."

"Aslında o günlüğü polise vermeliydiniz. Şimdi vermelisiniz."

"Evet, evet, öyle yapmam gerektiği anlaşılıyor. Tabii polis bana defteri nerede bulduğumu soracak."

"Tabii. Günlüğü nerede buldunuz?"

Bayan Sinclair, "İşin kötü tarafı da bu ya, Bob," dedi. "Ben onu kulübede buldum."

"Yani Martha evde değilken içeri girdiniz ve defteri alıp çıktınız öyle mi?"

Kadın başını salladı. Güneş sarı saçlarını parlatıyordu. "Hayır, yavrum.

Martha öldükten sonra içeri girip defteri aldım."

Bob donmuş gibi kaldı. "Yani polis defteri bulmadı mı?"

"Hayır. O sırada polis gelmemişti daha." Bayan Sinclair, Bob'u boşuna üzdüğü için özür diliyormuş gibi bakıyordu genç adama. "Şimdi sorunun ne olduğunu anlıyorsunuz değil mi?"

Buna sorun değil bir felaket denilirdi. Ve ayrıca Bob, Bayan Sinclair'in kendisine doğruyu söylediğinden de emin değildi.

8

Hasır koltukta arkasına yaslanarak dinlenen Cynthia pek hoş görünüyordu.

Bob iskemlelerin birinin yastığını alarak yere attı. Buna oturarak sırtını ağaca dayadı.

Cynthia ona gülümsedi. "Sabahki dedektiflik seni yordu sanırım."

"İçinizden hanginizin asılması gerektiğine henüz karar vermedim. Ama bu da önemli değil."

Cynthia mırıldandı. "Bu çabalamalarının sonunda Gerald'ı tutuklamaları çok komik olur değil mi?"

"Sence katil o mu?"

"Ya sence?" Genç kız bu soruyu neşeli bir tavırla sormuştu ama Bob onun gözlerindeki korkuyu farketti.

"Martha'yı o öldürmüş olabilir... Ama başkaları için de aynı şeyi söyleyebiliriz." Genç adam bir an durdu sonra da ekledi. "Onu seviyor musun?"

Cynthia, "Herhalde," dedi. "Evet, tabii seviyorum. Sevmem gerekir."

Bob güldü. "Bundan emin değilsen, kendi kendine etki yapma hayatım."

Cynthia öfkeyle ayağa fırladı. "Tabii, eminim," diye bağırdı.

"Bir dakika sonra kesinlikle emin olacaksın."

Genç kız, diğer iskemledeki yastığı kaptığı gibi Bob'a fırlattı. Sonra da öfkeyle uzaklaştı.

Bob gülerek onun arkasından bakıyordu. Sonra kalkarak ağır ağır 'Neşeli Tavşanlar'a gitti.

Biraz sonra Sam Pennyfeather'la karşılıklı bira içiyorlardı.

Meyhaneci, "Nefis bir bira bu," dedi. "Rengi de güzel..."

Kapı açılarak, içeriye uzun yüzlü, uzun burunlu ve uzun bacaklı bir adam girdi. Elinde küçük bir çanta vardı. Başına melon şapka, arkasına kadife

yakalı koyu renk bir pardösü giymişti. Scotland Yard'dan Müfettiş John Horbury'di bu.

Arkadaşları onu 'Uzun John' diye çağırırlardı.

Bob endişeyle adamın yaklaşmasını seyretti.

Müfettiş Horbury çantasını tezgâhın üzerine koydu. Melon şapkasını çıkararak çantanın yanına bıraktı. Uzun parmaklı ellerini tezgâha dayayarak öne doğru eğildi. "Duble cin."

"Yanında bir şey ister misiniz, efendim?"

"Hayır," Meyhanecinin önüne koyduğu kadehe adeta üzüntüyle baktı Horbury.

Cini başına dikti. Sonra bardağı tezgâha bıraktı. Sanki bir konuşmaya devam ediyormuş gibi, "Burada sizinle karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi, Bay Pritchard," dedi.

Bob, "Herhalde," diye cevap verdi. "Ama ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Ama söylemeyeceksiniz. Öyle değil mi?"

"Açıkçası böyle bir şeyi bekliyordum. Tabii sizi göndermeleri şart değildi.

Londra ne alemde?"

"Londra gayet sakin, Bay Pritchard. Gayet sakin. Bu yüzden beni buraya gönderebildiler."

Bob güldü. "Sizi böyle basit bir olay için gönderdiklerine göre Londra gerçekten çok sakin olmalı."

"Öyle. Onlara bir hafta sonra döneceğimi söyledim."

"Demek iş bu kadar kolay?"

Müfettiş Horbury hoşgörüyle, "Bu olayların nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi.

"Köydeki polisler katilin komşularından yani içlerinden biri olduğuna inanamazlar. Buradakilerin de ilk iş olarak esrarengiz bir yabancıyı aramaya başladıklarından eminim."

"Bir serseriyi arıyorlar."

"Bu onları bir, iki gün mutlu edecekse, ben de yakınmaya kalkışmam,"

Horbury, Sam Pennyfeather'a baktı. "Bana bir, iki gün için bir oda gerekiyor...

Ayrıca Bay Pritchard'la birer içki daha içeceğiz." Genç adama döndü. "Geçen gün amcanız Yargıç Pritchard bir davaya baktı. Silahlı saldırı ve soygun olayıydı bu. Amcanız suçluya on yıl verdi. Bay Pritchard hayran olunacak bir insan."

Bob güldü. Mahkemede son derece ciddi ve sert olan amcası evde çok şirin ve muzip bir insandı.

Müfettiş sordu. "Cinayet nedeni ne olabilir, Bay Pritchard? Bazı fikirleriniz var mı bu konuda?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu olay beni ilgilendirmiyor."

"Bundan da olayın sizi çok ilgilendirdiği anlaşılıyor." Horbury uzun parmaklarını tezgâha vurarak meyhanecinin yanlarından uzaklaşmasını bekledi.

"Sebep ne olabilir? Sevgi ve kıskançlık? Ölünün resmini gördüm. Onun için buna ihtimal vermiyorum. Para? Kadın zengin değilmiş. Bankadaki parası da Kanada'daki uzak bir akrabasına gönderilecekmiş. Hırsızlık? Polis kulübeden bir şey çalınmadığını sanıyor. İntikam?" Müfettiş parmaklarını daha da hızla vurmaya başladı. "Tabii bu intikam sözüyle neyin kastedildiğine bağlı. Neyin intikamı?

Yoksa neden korku mu? Bildiğiniz gibi Bay Pritchard, en güçlü cinayet nedenlerinden biri de korkudur. Korku insanları birer vahşi haline sokar.

Şimdi... Martha Bantry gibi bir kadın bir kimseyi nasıl korkutabilirdi? Çoğu zaman böyle şeyler kurbanın bildikleriyle ilgilidir, Bay Pritchard." Dönerek Bob'u süzdü. "Anlatabiliyor muyum?"

Bob, "Bir ihtimali unuttunuz," dedi. "Belki de cinayet insanlığa yararlı olmak için işlendi."

Horbury mırıldandı. "Cinayet daima cinayettir."

Bob, "Bu sizi ilgilendirir," diye mırıldandı.

"Ah, hayır, Bay Pritchard. Cinayet herkesi ilgilendirmelidir."

Bob başını salladı. "Ama beni ilgilendirmiyor işte. Ben sakin sakin oturmayı istiyorum." Bir an durdu sonra da ekledi. "Ancak bir an gelir belki size yardım etmek zorunda da kalırım."

Müfettiş, Bob'a dikkatle baktı. "Acaba nasıl bir an olacak bu?"

"Bunu düşünmeyin bile... İkimiz de o anın gelmemesini dileyelim..."

9

Bob sofraya oturuncaya kadar müfettişten hiç söz etmedi. Konunun açılmasına da Bayan Sinclair neden oldu.

"Bu akşam çok düşüncelisiniz, Bob'cuğum. Birini tutuklamak için karar vermeye mi çalışıyorsunuz?"

Genç adam başını salladı. "Korkarım oyun sona erdi. Artık serseriler kovalanmayacak, amatör dedektifliğe de kalkışılmayacak. Cinayet olayı ciddi bir durum alıyor."

"Sahi mi? Bu akşam sinir bozacak şekilde konuşuyorsunuz, Bob, bunun sebebi nedir?"

"Scotland Yard."

"Ah..."

Uzun, sıkıntılı bir sessizlik oldu.

Sonra Cynthia, "Ama Bob," diye mırıldandı. "Ben araştırmayı buradaki polisin yaptığını sanıyordum."

"Herhalde onlar da öyle düşünüyordu. Ama Bölge Polis Müdürü bu işi Scotland Yard'a bırakmanın daha doğru olacağını düşünmüş sanırım."

"Nereden biliyorsun?"

"Scotland Yard'dan gönderilen müfettişle birlikte içki içtim. John Horbury'le. Serseri meselesine o da inanmıyor."

"Anlıyorum. Peki, ne düşünüyor."

"Martha'nın ne zaman, nerede ve nasıl öldürüldüğünü biliyor. Şimdi görevinin cinayet nedenini öğrenmek olduğunu düşünüyor."

Bayan Sinclair kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bunu öğrendiği zaman..."

"O zaman içinizden hanginizin katil olduğunu anlayacağını düşünüyor."

Bayan Sinclair başını salladı. "Ama tabii anlayamayacak."

"Belki... Yine de birkaç kişinin saklamaya çalıştığı şeyleri de öğrenecek."

Cynthia gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. "Bob, belki de adam hiçbir şey öğrenemez."

Genç adam, "Cynthia," dedi. "Ben mezar taşının üzerinde oturuyor ve hiçbir şeye de karışmamaya çalışıyordum. O sırada kimlerin katil olabileceğini anladım.

Benim kadar bilgi toplamak Müfettiş Horbury için çocuk oyuncağı. Hatta belki artık her şeyi öğrendi bile. Horbury, Neşeli Tavşan'a yerleşti. Belki de şimdi etrafındakilerin baş sallamalarını, homurtularını ve konuşmalarını inceliyor; dinliyor ve düşünüyor. Buraya gelinceye kadar Martha'nın 'küçük grubunda' kimlerin olduğunu öğrenecek."

Bayan Sinclair, "Bob," dedi. "Müfettiş buraya mı gelecek?"

"Öyle sanıyorum..."

"Onunla konuşmak bize zevk verecek. Sizin dostunuz, bizim de dostumuz sayılır, Bob."

Genç adam, "Yalnız o benim dostum değil ki," diye cevap verdi. "Müfettiş Horbury'le mahkemede karşılaştım. Onunla konuştum. Usta bir polis olduğunu biliyorum. Yine de o benim arkadaşım değil."

"Ondan hoşlanacağımızı umarım."

Cynthia öfkeyle homurdandı. "Asıl onun bizden hoşlanacağını umalım."

Bob güldü. "Bunun bir yararı olmaz. Bir polisin en hoşuna giden şey yakın bir dostunu astırmaktır."

Bayan Sinclair onun sözünü kesti. "Biliyor musunuz, Bob, siz beni biraz düşkırıklığına uğrattınız. Katilin kim olduğunu öğrenmek için koskoca bir gününüz vardı. Ama cinayetten kimin sorumlu olduğunu hâlâ bilmediğinizden eminim."

Bob bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra içini çekerek ağzını kapattı.

"Ne o? Somurtuyor musunuz, yavrum?"

Kapı çalmaya başlamıştı. Böylece Bob cevap vermekten kurtuldu.

Bir iki dakika sonra hizmetçi içeri girerek endişeyle, "Müfettiş Horbury geldi, efendim," diye açıkladı.

Bayan Sinclair, "Onu salona al," dedi. "Tepsiye de bir kahve fincanı daha koy." Sonra masadan kalkarak, heyecan ve merakla dışarı çıktı.

Cynthia'yla Bob birbirlerine baktılar.

Genç kız, "Demek o an da geldi çattı," diye mırıldandı.

"Evet. Başlangıç bu."

Cynthia usulca, "Bob," dedi. "Afedersin... Aslında seni bu işe karıştırmamalıydık. Londra'ya dönmeye karar verirsen sana kızmam."

Bob genç kıza yaklaştı. "Gerçekten gitmemi istiyor musunuz?"

"İstemiyorum... Bunun sebebini bilmiyorum ama... istemiyorum..." Cynthia o anda küçük bir kıza benziyordu. Neredeyse ağlayacakmış gibi bir hali vardı.

Bob kızın çenesini tutarak başını kaldırdı. Eğilip onu öptü. "Ben de gitmeyi istemiyorum." Sonra gülümsedi. "Gel, anneni polisten korumamız gerekiyor. Veya polisi annenden. Artık bilmem hangisinin korunmaya ihtiyacı var."

Müfettiş bir koltuğa oturmuştu. Kemikli dizine koyduğu kahve fincanını iki eliyle birden tutuyordu. "Evet," diyordu Horbury. "Bizim bahçede de var onlardan. Karım BöcekHo adlı bir ilaç kullanıyor."

"Sahi mi? BöcekHo mu dediniz? Bunu bir yere yazayım. O böcekler yüzünden çok üzülüyorum. Ah, geldin mi, Cynthia’cığım? Müfettiş Bey bana güllere musallat olan o iğrenç böcekleri nasıl ortadan kaldırdıklarını anlatıyordu. Kızım Cnythia'yla tanışmadınız sanırım, Müfettiş Horbury."

Müfettiş ayağa kalkarak genç kıza selam verdi.

Cynthia'yla Bob, fincanlara kahve doldurarak şöminenin önüne diğerlerinin yanına gittiler.

Müfettiş, "Kötü bir olay bu," diye söze başladı. "Katil kurbanını dikkatle seçmiş. Cinayet nedeni çok önemli olmalı. Tabii bir dostunuzu kaybettiğiniz için çok üzgün olmasınız..."

Bayan Sinclair hafifçe güldü. "Martha Bantry dostumuz değildi, Müfettiş Bey.

Bunu iddia edersek yalan söylemiş oluruz."

"Demek öyle..."

Kadın ekledi. "Tabii bana dostça davranırdı. Karşılaştığımız zaman durmadan gülerdi."

Horbury, "Neşeli küçük bir kadınmış demek," diye mırıldandı.

"Martha Bantry öyle ufak tefek bir kadın da değildi, Müfettiş Bey. Kemikli, çirkin bir insandı. Kahkahası da neşeli sayılmazdı. Tiz ve kulak tırmalayıcı bir şeydi bu. Martha, enerji dolu bir kadındı. Kahkahası da ona uygundu... Tabii şimdi böyle açık açık konuşmak doğru değil belki. Sonunda Martha'yı zehirlediler."

Cynthia atıldı. "Martha zehirlenmedi, anne."

"Biliyorum, hayatım. • Onun başına vurmuşlar. Ama ben bunu düşünmemeye çalışıyorum. Sonuç itibariyle önemli olan Martha Bantry'nin öldürülmüş olması sanırım."

Bob çabucak kadının sözlerini kesti. "Bayan Sinclair, felaketin yine felaket olarak kaldığını, katilin kullandığı silahın önemli olmadığını söylemek istiyor."

Müfettiş kadına baktı. "Böyle mi demek istediniz?"

Bayan Sinclair rahat rahat, "Ne münasebet," dedi. "Asıl önemli olan bu çirkin olayı mümkün olduğu kadar çabucak unutmak."

Horbury, "Emin olun, efendim," diye cevap verdi. "Katili yakalar yakalamaz, siz de rahata kavuşacaksınız."

Kadın dalgın dalgın mırıldandı. "Ah, tabii... Şu serseri."

Müfettiş hoşgörüyle hafifçe gülümsedi.

Cynthia nedense kıkır kıkır güldü. Belki de bunun nedeni sinirlerinin iyice gerilmesiydi.

Ama bu tepki Horbury'nin hoşuna gitti. "Sizin de benimle aynı fikirde olduğunuz anlaşılıyor, Miss Sinclair."

Genç kız yutkundu. "Evet, tabii.. Yani... aslında pek bir fikrim yok."

"Müfettiş Bey, Cynthia çocukluğundan beri böyledir. Küçükken iki pastadan hangisini seçeceğini bilemezdi."

Horbury, "Ben kesin karar verebilen insanlardanım," diye açıkladı.

Bayan Sinclair içini çekti. "Ah, keşke Cynthia da sizin gibi olsaydı."

Müfettiş ekledi. "Ve Martha Bantry'i bir serserinin öldürmediğine de karar verdim."

Bob, "Müfettiş Horbury bana cinayet nedenini araştıracağını söyledi," diye .açıkladı.

Bayan Sinclair bağırdı. "Tanrım! Bob, müfettişe o işi anlatmış olman gerekir!"

Genç adam şaşaladı. Bir şey söylemek istedi. Sonra bundan vazgeçti.

Müfettiş Horbury, "Bayan Sinclair'in bir şey saklamadığını umarım," dedi.

Bayan Sinclair hemen, "Ah, hayır, hayır," diye cevap verdi. "Tersine. Bob, polise yardım etmek için çırpındı durdu. Memur West çok kızdı buna."

Horbury başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. "Demek genç dostumuz esrarı tek başına çözmeye karar vermişti." Başını salladı. "Hiç olmazsa siz böyle bir şeye kalkışmamalıydınız, Bay Pritchard."

Bob özellikle utangaç bir tavırla gülümsedi. "Yardım teklifimi siz de mi red edeceksiniz yoksa?"

Müfettiş tekrar güldü. "Tabii. Kesinlikle." Sonra Bayan Sinclair'e baktı.

"Cinayet nedeninden söz ediyorduk, efendim. Siz buradaki kimseleri tanıyorsunuz.

Onun için bana yardım edebilirsiniz. Martha Bantry'nin öldürülmesi için çok önemli bir neden olduğu anlaşılıyor."

"Ama Müfettiş Bey, siz benim dostlarımdan söz etmemi istiyorsunuz."

"Ama dostlarınızdan biri katil olabilir, Bayan Sinclair. Buna ne diyeceksiniz?"

Bayan Sinclair kesin bir tavırla, "Ben kolay kolay dost edinemem, Müfettiş Bey," diye cevap verdi. "Dost edindiğim zaman da onlara tamamıyla güvenirim."

Horbury sabırla karışık bir öfkeyle, "Yalnız biz bir cinayet olayını araştırıyoruz, Bayan Sinclair," dedi.

Kadının cevabı adamı sarstı. "İşiniz konusunda hiçbir bilgim yok, Müfettiş Horbury. Ama tavırlarınızdan bir cinayeti araştırmanın önemli bir şey olduğunu anlıyorum. Birini öldürmek de kötü bir şey tabii. Ama Martha Bantry'i kimin öldürdüğünü söylememin bana düşen bir görev olduğunu da sanmıyorum."

Uzun John kesik kesik, "Yani o kadını kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" dedi.

"Belki." Bayan Sinclair, müfettişe cesaret vermek istiyormuş gibi gülümsedi.

"Bayan Sinclair, size ikinci defa soruyorum: Sizce o kadını kim öldürdü?"

Bob kalkmak için davrandı. İş çığrından çıkmaya başlıyordu. "Buraya bakın, Horbury..."

Ama Bayan Sinclair usulca elini kaldırdı. "Müfettiş Bey, söyledik ya."

"Söylediniz mi?"

"Tabii ya. O serseriden söz etmedik mi?"

"Serseri..." Horbury mendilini çıkararak, alnındaki terleri sildi.

"Bob, oğlum, başmüfettişe bir içki versenize. Herhalde çok yorucu bir gün geçirdi. Biz de canını sıktık."

Bob bir bardağa viski doldurdu. Horbury hiç itiraz etmeden bunu aldı.

Cynthia istemeye istemeye, "Anne," dedi. "Müfettişin o serseri meselesine inanmadığını biliyorsun!"

Horbury kuru bir sesle, "Evet," diye başını salladı. "Katilin bir serseri olduğunu sanmıyorum. Ben demin size Martha Bantry'i öldürmesi için bir neden olan ve eline böyle bir fırsat geçen birini bilip bilmediğinizi soruyordum."

Bob usulca itiraza çalıştı. "Horbury, Bayan Sinclair sorunu elinden geldiği kadar cevaplandırmaya çalıştı."

Ama kadın ona aldırmadı bile. "Bob, müfettiş isterse bana sorular sorabilir.

Ona engel olmamalısın. Öğrenmek istediğiniz neydi, Bay Horbury?"

Adam, "Neden ve fırsat," diye tekrarladı. "Böyle birini biliyor j musunuz?"

"Ah, tabii biliyorum."

"Ah..."

"Efendim?"

"Kimin eline böyle bir fırsat geçti, efendim? Kadını öldürmeyi kim istiyordu?"

Bayan Sinclair bir kahkaha attı. "Ah, hepimiz de. Martha pencerenin önünde otururken ölümü davet ederdi adeta. O gün de çıkrığının başına geçmiş, köpek tüylerini eğiriyordu."

"Köpek tüyleri? Köpek tüyleri?" Müfettiş bir an kulaklarına inanamadı.

"Evet, köpek tüyleri Müfettiş Horbury. Uzun tüylü hiçbir köpek zavallı Martha'nın elinden kurtulamazdı. Köpek sahipleri ona çok kızarlardı. Çünkü Martha, köpeklerin belirli sürelerle kırkılmalarını isterdi. Köpek tüyleriyle herkese onları sıcak tutacak kazaklar örülebileceğini söylerdi. Bizim Cynthia'yı da Çin köpeğinin tüylerinden bir kazak örmekle tehdit ediyordu."

Cynthia ekledi. "Ve tüylerini aldığı köpek bölgenin en pis kokulu yaratığıydı."

Müfettiş umutla, "Demek Martha Bantry, Miss Sinclair'le çok iyi dosttu,"dedi. "Bu kadar zahmete katlandığına göre..."

Bayan Sinclair başını salladı. "Martha Bantry'nin davranışlarının çeşitli nedenleri vardı. O her zaman iyilik etme meraklısı değildi."

Müfettiş bu konuyla ilgilenmekten vazgeçti. "Demek cinayet günü herkes Martha Bantry'i görebilirdi."

"Görebilir ve sesini de duyabilirdi. Tiz ve cırlak bir sesle şarkı söylüyordu."

"Anlıyorum... Tabii komşular da sık sık kadının penceresinin önünden gelip geçiyorlardı."

"Eh, arada sırada. Korkarım son zamanlarda komşulardan bazıları Martha'nın penceresinin önünden geçmemek için yollarını uzatmaya başlamışlardı."

Horbury, "Allah Allah," dedi. "Neden?"

"Martha, yaptıklarımızla fazla ilgilenirdi. Hatta yaşantımıza burnunu sokardı."

Müfettiş tuhaf bir sesle sordu. "Diğerlerinin de sizin gibi düşündüklerinden emin misiniz?"

"Tabii değilim. Belki onlar vücutlarını çalıştırmak için o daha uzun ve bozuk yola sapıyorlardı."

"Martha Bantry herkesin hayatıyla çok ilgilendiğine göre... O halde burası hakkında bir hayli şey biliyordu.."

"Zeki bir kadındı, Müfettiş Bey. Ve dediğim gibi yaşantımız kendisini çok ilgilendirirdi."

"Belki de bir kimsenin açıklanmasını istemeyeceği bir sırrını öğrenmişti."

Bayan Sinclair güldü. "Martha, içimizden en az bir kişi hakkında böyle bir şey öğrenemediği zaman hayatının bomboş olduğunu ve günlerini ziyan ettiğini düşünürdü, Müfettiş Bey. Onun için çoğumuz hakkında bazı şeyler bildiğini düşünmemiz daha akıllıca bir şey olur."

"Çoğunuz şu veya bu şekilde Martha'dan çekiniyormuşsunuz... Bu da benim işimi güçleştirecek, Bayan Sinclair."

Kadın bir kahkaha attı. "Bunu düşünmemiştim. Ama durumu anlıyorsunuz değil mi? Martha'nın karakterini, Scotland Yard için bile değiştiremem."

"Anlıyorum, efendim," Horbury öfkeli bir sesle ekledi. "Bu mümkün olsaydı bunu yine de yapmazdınız. Acaba neden, efendim?"

"Çünkü Bay Horbury, çoğumuza vereceğiniz azap, yapacağınız iyilikten pek fazla olacak,"

Müfettiş Horbury, "Belki," diye cevap verdi. "Belki bu sözleriniz doğru."

Omuzlarını dikleştirdi. "Buna karşılık dünyadan bir katil daha eksilmiş olacak."

Sesinde gurur vardı.

Cynthia'ya birdenbire oda soğumuş gibi geldi.

Ama Bayan Sinclair hâlâ sakin sakin oturuyordu. "Size başka nasıl yardım edebilirim, Müfettiş Bey?"

"Dostlarınızı bu işe karıştırmanın dışında mı, efendim?"

Kadın, "Arkadaşlarım hakkında istediğiniz bilgiyi başka kaynaklardan kolaylıkla edineceğinizden eminim," dedi.

Horbury, bu kadın neden hoşuma gitmeye başladı, diye düşündü. Oysa onun bana yardım etmek istemediğini belli. Sonra, "İkiniz de cinayet günü bazı şeyler görmüş olabilirsiniz," dedi.

Cynthia başını salladı. "Korkarım ben bu konuda size yardım edemeyeceğim.

Ben erkenden Londra'ya gittim ve geç vakit Bob'la döndüm."

"Ya siz, hanımefendi?"

"Bu diğer günlerden farksızdı, Müfettiş Bey. Tabii bir tek önemli tarafı vardı bunun."

"Çünkü cinayet o gün işlenmişti. Öyle mi?"

Bayan Sinclair, "Evet," dedi.

"O gün ne yaptınız?"

"Bahçeyle uğraştım. Çardağı saran güllerin biraz budanmaları gerekiyordu."

"Oradan yol gözüküyordu sanırım."

"Evet."

"Peki, yoldan kimler geçti?"

Bayan Sinclair sabırla, "Ama Müfettiş Bey," dedi. "Ben bir şeyle uğraşırken etrafta olanları farketmem."

"Biraz düşünün, efendim."

Kadın itaatle, "İyi ya..." diye mırıldandı. "Şey... Galiba rahip geçti...

Evet, bana, 'Günaydın,' da dedi sanırım."

"Başka?"

Bayan Sinclair birdenbire, "Sert bir ses," dedi.

"Sert bir ses mi?"

"Evet. Sert bir ses. Ah, tabii. Öğle yemeğinden önce Binbaşı Templeton geçti... Sonra... bana bir yabancıyı görmüşüm gibi geliyor..."

Müfettiş kadına dikkatle baktı. "Yani serseriyi gördüğünüzü mü iddia ediyorsunuz, efendim?"

Hayır... Gördüğüm serseri değildi sanırım. Mavi bir şeyi hatırlıyorum. Ama neydi bu?" Bayan Sinclair dikleşerek gülümsedi. "Hepsi bu kadar. Benim aptalın biri olduğumu düşündüğünüzden eminim..."

"Sizden daha iyi tanıklarla karşılaştığımı söyleyeceğim." Horbury ayağa kalktı. "Ama yabancının serseri olduğunda ısrar etmeyişinize sevindim. Bu beni budala yerine koymak olurdu. Öyle değil mi?"

Bayan Sinclair gülerek ona elini uzattı. "Evet, bunu sezdim."

"Ama mavi bir şeyi aramanın doğru olacağını düşünüyorsunuz."

"Buna ancak kendiniz karar verebilirsiniz." Kadın yine güldü.

Horbury, bu ufacık tefecik kadın benimle alay ediyor galiba, diye düşündü.

Bayan Sinclair, "Yardıma ihtiyacınız olursa," dedi. "Bize haber verin yine."

"Teşekkür ederim, efendim. Bir daha sefere size daha açık sorular sorabileceğimi umarım."

Bob, Horbury'i kapıya kadar geçirdi. Adam bir an merakla ona baktı. "Bayan Sinclair sizin yardımınıza ihtiyacım olacağını da nereden çıkardı?"

Bob güldü. "Belki şiddete başvuracağınızı düşünüyordu."

"Mavi bir şey!" Müfettiş öfkeyle homurdanarak uzaklaştı.

10

Komiser Cowper'in serseriyi araması gibi, Müfettiş Horbury de neden ve fırsat konusunu incelemeye başladı.

Bob ondan sonraki iki gün müfettişi pek az gördü. Ama köyde herkes adamın etrafta dolaştığını biliyorlardı.

Kimse Horbury'e Martha'nın katilini bulması için yardım etmek niyetinde değildi. Yalnız müfettişi engelledikleri de yoktu.I Horbury ise her rastlantı sonucu konuştuğu veya evlerine uğradığı kimselerden bir şeyler öğreniyordu.

Horbury'nin ilgisini en çok Doktor Timothy Day çekmişti. Bu adamın bir derdi var, diye düşündü.

Meyhanede özellikle, "Doktor Day'in dinlenmeye ihtiyacı olduğu belli," diye bir laf attı ortaya.

Müşterilerden biri, "Doğru," dedi. "Aslında bir süre önce Londra'da bir hafta kadar kaldı. Yıllardan beri tatil yapamıyor..."

Horbury, Londra'ya telefon etti ve birkaç saat sonra Doktor Day'in nerede kaldığını ve yalnız olmadığını öğrendi.

Horbury'nin doktorun kimle ilişkisi olduğunu anlaması da zor olmadı.

Bunun için, yine meyhanede, "Doktor çok yorgun," demesi yetti, "Onun evlenmesi gerek."

Biri usulca, "Ah..." diye mırıldandı. "İşte bu imkânsız. Tabii kadının kocası içkiden mezarı boylarsâ, o zaman durum değişir."

Belki Timothy Day sırrını sadece Martha Bantry'nin bildiğini sanıyordu. Ama bir köyde hiçbir şey gizli kalmazdı aslında. Böylece Horbury kısa bir süre sonra bütün hikâyeyi öğrendi...

Müfettiş sık sık Martha'nın kulübesine gidiyor, yeni ipuçları arıyordu.

Sanki kadın bir örümcekti. Ağının ortasında evi vardı. Buradan birtakım ince kollar bütün köye doğru uzanıyordu.

Horbury yine kadının kulübesine doğru giderken iki çocuğun eski bir mezar taşının arkasından kendisini gözetlediklerini farketti. Durarak onlara baktı.

"Ben tuhaf bir yaratık mıyım?"

Tommy Gale, "Hayır, efendim," dedi. "Siz dedektifsiniz,"

"Ah..."

Bertie de ekledi. "Gerçek bir dedektif hem de. Siz, Bayan Sinclair'in köşkünde kalan Bay Pritchard gibi değilsiniz. Siz geldiğiniz için artık o bir şey yapmıyor. Babam, Bay Pritchard'ın çok şey bildiğini ama bunları açıklamadığını söylüyor."

"Baban kim senin?"

"Bunu söylemem."

"Ah..."

"Bertie'yle ben Bay Pritchard'a yardım ediyorduk. Ama babam üstümüze vazife olmayan şeylere burnumuzu sokmamamızı söyledi."

"Haklı..."

"Ama kâğıdı biz bulduk."

"Hangi kâğıdı?"

"Bay Pritchard'a verdiğimiz."

"Bay Pritchard o kâğıdı ne yaptı?"

"Bay West'e vermeye çalıştı. Yalnız Bay West pis pis güldü ve kimseden yardım istemediğini, hele Londra'lılara hiç ihtiyacı olmadığını söyledi."

Horbury kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Onların konuştuklarını duyduk. Sonra Bayan Sinclair geldi ve Bay West'e hak verdi. Onun Bay Pritchard'a çok kızdığını sandık. Ama Bay West gittikten sonra kadın Bay Pritchard'ın koluna girdi ve ona sandığından çok daha akıllı olduğunu söyledi. Öyle öfkelenmiş gibi bir hali de yoktu."

Müfettiş Horbury ellerini arkasında kenetleyerek, düşünceli bir tavırla ayakkabılarına baktı. Bayan Sinclair öyle söylediyse, kesinlikle doğrudur bu.

Birdenbire çocukları hatırladı. "Tabii bu sizin üstünüze vazife değil."

Tommy kendisiyle arkadaşını savundu. "Ama Miss Martha' nın yazdığı kâğıdı biz bulduk."

"Kâğıdı onun yazdığını nereden biliyorsunuz?"

"Miss Martha halk danslarıyla ilgili ilanları yazardı. Onun için kadının yazısını tanıdık."

"Ve tabii kâğıttakileri de okudunuz.".

"Hayır. Kadın bunu çabucak yazmış ve uzun cümleler kullanmıştı. Ama Bay Pritchard kâğıdı kolaylıkla okudu."

"Sonra kâğıdı West'e mi gösterdi?"

"Gösterecekti ama Bay West dudak büktü. Çocukların okul defterinden koparılan kâğıtların kendisini ilgilendirmediğini söyledi."

Horbury iki küçüğün ciddi yüzlerine baktı. "Siz köyde olan her şeyi hatırlar mısınız?"

Küçükler dudak büktüler. "Tabii."

"Cinayet gününü hatırlıyor musunuz?"

Çocukların bu soruyu daha da gülünç buldukları belliydi. Onun için sadece, "Evet," der gibi başlarını sallamakla yetindiler.

Horbury sordu. "O gün saat üç buçukta neredeydiniz?"

"Kilisenin avlusunda oynuyorduk. Miss Martha ise miyavlıyordu."

Müfettiş sert sert, "Şarkı söylüyordu yani," dedi.

"Evet, şarkı söylüyordu. Bertie'yle ben sırtımızı duvara dayamış oturuyorduk. Uçurtmama takmak için sicim parçalarını birbirlerine ekliyorduk.

Tam o sırada kadının miyav... şarkısı kesildi."

Bertie ekledi. "Meğer o sırada kadının başından kanlar akıyormuş. Ah, keşke baksaydık. Belki katili de görürdük."

Müfettiş, "Belki de gördünüz," dedi.

Çocukların gözleri iri iri açıldı. "Biz üstü başı kanlı kimseyi görmedik."

"Kanı bırakın şimdi. Kilise avlusunda ne kadar kaldınız?"

"Ah, çok uzun bir süre. Öğle yemeğinden sonra hemen buraya geldik. Yani bir sularında. Çok daha sonra annem bizi buldu. Hemen eve dönmemizi söyledi. Cinayet yüzünden tabii."

"Bana kimleri gördüğünüzü anlatın."

"Köyde oturanlardan başka kimseyi görmedik. Bir de Bay Gerald Mitchell'i farkettik. Onun kim olduğunu anlamak için ayağa kalkıp bakmak zorunda kaldık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey... Biz herkesi çıkardıkları gürültüden tanırız."

Horbury kaşlarını kaldırdı. "Beni de mi?"

Bertie Stout kıkır kıkır güldü. "Sizi tanımak kolay... Siz uzun adımlar atıyor ve ayaklarınızı şap şap şap diye vuruyorsunuz. Sonra arada bir de dilinizi şaklatıyorsunuz."

Müfettiş, "Ne münasebet," dedi. "Ben öyle bir şey yapmam." Sonra birdenbire çocukların doğru söylediklerini anladı. Sıkıntıyla öksürdü. Sonra da dilini şaklatarak kendi kendine kızdı. "Öhhö... Demek Bay Gerald Mitchell adında birini gördünüz?"

"Evet."

"İkiye on kala. Kilise saatine baktık. Yoldan geldi. Sonra döndü. Fakat Miss Cynthia evde değildi. Londra'ya gitmişti. Biz Bay Gerald Mitchell'in hemen döneceğini sandık. Ama o biraz gecikti."

"Bay Mitchell ne zaman geri döndü?"

"Üçe on kala."

"Bay Mitchell'i en son o zaman mı gördünüz?"

"Evet. Herhalde garaja gidip arabasını aldı. Otomobilin lastiği patlamıştı da... Yalnız araba bir harika? Onu Miss Cynthia'yı etkilemek için aldı."

"Neden?"

"Çünkü annem Miss Cynthia'nın Bayan Mitchell konusunda bir türlü karar veremediğini söylüyor."

"Anlıyorum... Bay Mitchell, Miss Martha'nın da ahbabı mıydı?"

Bertie, "Bay Mitchell kadın öldürülmeden bir gün önce ona uğradı..." diye açıkladı. "Evden çıktığı zaman kapıyı çarparak kapattı ve arabasına koştu.

İhtiyar Martha pencerede durmuş gülüyor, ona el sallıyordu. Ama Bay Mitchell kadını görmedi. Sonra Miss Martha eliyle ona bir öpücük yollayarak sevinçle .dans etmeye başladı."

Horbury sert sert, "Uydurma," dedi.

Tommy atıldı. "Uydurma değil. Bunu ona ben anlattım. Çünkü o sırada ağacın tepesindeydim ben. Bertie ağacı tırmanamıyor..."

"Yani sen bütün bunları gördün mü?"

"Tabii. Miss Martha odada dans etti durdu. Arada bir defteri de öpüp duruyordu."

"Bir defter mi öpüyordu?"

"Evet. Kara kaplı bir şeydi bu. Herhalde Miss Martha, bir halk dansı oynuyordu." Çocuk ölen kadını aşağı görüyormuş gibi dudak büktü. "Delinin biriydi o."

Müfettiş ayakkabılarına bakarak kaşlarını çattı. "Kara kaplı bir defter.,.

Nasıl bir şeydi bu?"

"İyice göremedim. Ama galiba bu Miss Martha'nın içine bir şeyler yazdığı defterdi. Şöyle koskocaman bir şey."

Horbury, Martha Bantry'nin evinde bulunan bütün kâğıtları inceledim, diye düşündü. Bunların arasında öyle kara kaplı bir defter yoktu... Evet... O defter katilin asılmasını sağlayabilirdi belki de.

Müfettiş farkına varmadan dilini şaklattı. İki çocuk birbirlerine bakarak usulca güldüler.

Sonra Horbury, "O gün başka kim geçti buradan?" diye sordu.

"Rahip. Bize, 'Günaydın' dedi. O da bizim gibi avluda olduğu için kendisini kolaylıkla görebiliyorduk. Kiliseden çıkmıştı. Sonra yoldan inerek bir yere gitti. Ama nereye gittiğini oturduğumuz yerden göremedik. Sonra geri döndü.

Kilise avlusundan da hızla geçti. Sanki geç kalmış gibi hızlı hızlı yürüyordu."

Müfettiş, "Herhalde duaya geç kalmıştı," diye mırıldandı. "Başka?"

"Doktor birkaç defa arabasıyla geçti. Ama o her zaman geçer zaten."

Müfettiş kayıtsız bir tavır takındı. "Üçü de geçti mi?"

"Evet. Rahipten sonra doktorun arabasının hareket ettiğini duyduk. Ve sonra o hızla geçti."

"Araba nereden hareket etti? Miss Martha'nın evinin yakınından mı?"

"Evet, oralardan bir yerden," Doktorun arabası iki çocuğu da pek ilgilendirmiyordu anlaşılan. "Otomobilini değişik yerlere bırakır. Bazen üç dört evi dolaştıktan sonra arabasına döner. Özellikle çocuklar su çiçeğine filan tutuldukları zaman."

"Doktor sık sık Miss Martha'ya gider miydi?"

"Tabii giderdi. Ama babam Miss Martha'nın derdinin de diğer ihtiyar kızlarınkinden farksız olduğunu söylerdi. Bu hastalığın ne olduğunu bilmiyorum."

Tommy Gale, "Sonra Binbaşı Templeton geçti," diye açıkladı. "Ona gözükmemek için elimizden geleni yaptık."

"Neden?"

"Çünkü bizi azarlıyor. 'Defolun haylazlar!' diye bağırıyor. Hem de durup dururken. Bizi nerede görürse görsün bağırıp çağırıyor."

"Demek Binbaşı Templeton o gün buradan geçti?"

"Evet, efendim. Buradan geçti, on dakika sonra da geri döndü. Doktor arabasıyla gitmeden biraz önce."

"Acaba Bay Templeton, Miss Martha'ya mı uğramıştı?" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Horbury bu düşüncesini pek gülünç buldu.

"Belki adam, kadına kâğıtlarını geri almak için uğradı, efendim."

Müfettiş irkildi., "Ne?"

"Miss Martha'nın adamın evinden gizlice aldığı kâğıtları..."

"Yani kadın adamın evine gitti ve oradan bazı kâğıtlar aldı, öyle mi?"

"Evet, ama Miss Martha, Binbaşı Templeton'un evine gittiği zaman adam orada değildi."

"Evde hiç kimse yoktu. Binbaşı Templeton'un yanında çalışan Bay ve Bayan Watson da köyde değillerdi. Onlar on beş günde bir çarşamba günleri Tonbridge gider ve geceyi orada geçirirler. Binbaşı ise Londra'da. Biz Miss Martha'yı perşembe sabahı binbaşının evinden çıkarken gördük."

"Sabah kaçta?"

"Altıya doğru."

Müfettiş şaşırdı. "Sabah altıda orada ne işiniz vardı?"

Bertie ayaklarını yere sürdü. "Şey... Bir tuzak kurmuştuk da... Tabii hayvan avlamak için değil..."

"Neredeydi bu tuzak?"

"İmparatorluk Köşkünün bahçesinde. Orada kimse yoktu..."

Horbury sert sert, "Bir daha böyle şeyler duymayayım," diye homurdandı.

"Bunun yasak olduğunu biliyorsunuz..."

"Evet, efendim."

"Demek perşembe sabahı saat altıda İmparatorluk Köşkünün bahçesindeydiniz.

Ve Miss Martha'nın evden çıktığını gördünüz."

"Evet. Kadın yan kapıdan gizlice çıktı. Çok heyecanlıydı. Bizim saklandığımız yerin yakınında durarak elindeki kâğıtlara baktı. Onları göğsüne bastırarak, dans etti. Ondan sonra da hızla uzaklaştı."

"Bu olay ne zaman oldu?"

"Ûç hafta kadar önce, efendim."

"Bundan kimseye söz ettiniz mi?"

"Ah, hayır, efendim. Oraya gitmemiz yasaktı. Onun için o olaydan hiç söz etmedik. Babam duysaydı derimi yüzerdi."

Bertie de arkadaşından geri kalmak istemedi. "Benimki de öyle. Bıçakla derimi yüzerdi."

Horbury, "Pekâlâ," dedi. "Artık oyununuza dönebilirsiniz. Tabii o gün yoldan başka biri daha geçtiyse o başka."

Bertie, "Sadece bir kadın geçti," diye cevap verdi. "Yalnız onu yürüyüşünden tanıyamadık. Duvarın üstünden baktığımız zaman da gitmişti. Kendisini göremedik."

Horbury başını salladı ve Bob Pritchard'ın yanında durduğunu farketti. Genç adam gülümsüyordu.

"Merhaba, Müfettiş Horbury. Bu çocuklar artık gerçek bir, dedektifle birlikte çalıştıkları için rahatlamışlardır. Korkarım onları düşkırıklığına uğrattım."

Müfettiş küçüklere döndü. "Haydi, artık oyununuzun başına dönün," Çocuklar uzaklaşırlarken de Bob'a kesin bir tavırla, "West'e vermek istediğiniz kâğıdı görebilir miyim?" dedi.

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "Aman, dostum. O kâğıdı hatıra olarak saklayacak değildim ya."

Horbury, Bob'u düşünceli bir tavırla süzdü. "Çok zekisiniz. Güzel bir manevra yaptınız ve böylece bir kanıtı ortadan rahatlıkla kaldıracak duruma geldiniz... Bari şunu söyleyin, Bay Pritchard, bana vermek istemediğiniz o kâğıtta bir isim var mıydı?"

Bob başını salladı. "Bir tek isim bile yoktu."

"Belki kâğıtta yazılı olanları hatırlayabilirsiniz."

"Korkarım hatırlamıyorum. Sadece o satırları yazan çok mutlu olduğunu açıklıyordu."

"Miss Martha Bantry mi?"

"Martha Bantry'nin el yazısını tanısaydım bu soruyu daha kolaylıkla cevaplandırırdım."

"Ah, bu sorunu halledebiliriz. Size Martha Bantry'nin el yazısından bir örnek göstermek kolay. Buradaki polis, kadının eşyalarının arasında bir sürü yazılı kâğıt da buldu."

Bob, "Ama ben el yazısı uzmanı değilim, bunu da unutmayın," diye gülümsedi.

Horbury birdenbire konuyu değiştirdi. "Anladığıma göre Dr. Day ahbabınızmış."

"Dr. Day mi? Hayır, değil."

"Bana, doktorun sizi resmi soruşturmadan alıp buraya getirdiğini söylediler."

"Köylerde böyle şeyler olur."

"Sizce doktor nasıl bir insan?"

"İyi bir adama benziyor."

"Anladığıma göre Timothy Day, Martha Bantry'nin de doktoruymuş."

"Evet, evet. Bunu doktor kendisi de resmi soruşturmada söyledi."

"Timothy Day çalışkan ve ciddi bir adama benziyor. Ama bazen tedbirsiz davranıyor sanırım." Horbury bu son sözleri söylerken dikkatle Bob'a bakıyordu.

Genç adam sakin bir tavırla gülümsedi. "Öyle mi? Bu konuda bir şey söyleyemem. Ben doktorla yeni tanıştım. Hakkında fazla bir şey de bilmiyorum..."

11

Bob yolda ağır ağır ilerlerken Rahip James Roland kiliseden çıktı.

"Ah, Bay Pritchard. Sizi gördüğüme çok sevindim," diye seslendi. Hızla yürüyerek, genç adamın yanına gelip elini sıktı. "Sizi daha önce aramak istedim ama olmadı... Acaba bîr seri içer miydiniz?"

"Memnunlukla, muhterem peder."

"Çok güzel, çok güzel." Rahip, Bob'u kolundan tutarak heyecanla evine doğru götürdü. James Roland'ın güneye bakan çalışma odası güneş içindeydi. Yüksek camlı kapılar bahçeye açılıyordu.

Bob memnunlukla etrafı süzerken rahip de iki kadehe altın renkli içkiden doldurdu.

"Oturun, oğlum. Sizinle şöyle rahatımıza bakalım." Rahip misafirinin karşısına yerleşerek seriden bir yudum aldı. "Günün bu saatinde biraz dinlenmeye çalışırım. Biri bir iş için geldi mi bayağı kızarım." Hafifçe gülümsedi. "Seriyi nasıl buldunuz?"

Bob, "Nefis," dedi.

Bir süre sessizce oturarak içkilerini yudumladılar.

Sonra yaşlı rahip adeta istemeye istemeye, "Biraz önce Müfettiş Horbury'le konuştuğunuzu gördüm," diye konuştu. "Çok kararlı bir insan sanırım."

"Öyle. Ayrıca çok da zeki."

"Belli... Acaba esrarı çözmek üzere mi?"

Bob başını salladı. "Bilmiyorum. Ama iz üzerinde olduğu kesin."

James Roland ağır ağır, "Acaba ipuçları onu nereye götürecek?" diye sordu.

"Belki müfettişin çabalarının boşuna çıkacağını hâlâ umabiliriz."

Bob rahibe çabucak bir göz attı. "Sizin böyle düşüneceğinizi sanmıyordum."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. Konuşmaya başladığı zaman sesi de sertleşmişti.

"Zamanı gelince Martha Bantry'i öldüren kimse hak ettiği cezayı bulacak. Ben Müfettiş Horbury'nin hizmet ettiğinden daha yüksek bir adalet olduğuna inanıyorum... Müfettişin çalışmaları ise sonunda köydekilerin acılarını artırmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Yani siz de katilin hepinizin tanıdığı biri olduğunu düşünüyorsunuz?"

Rahip genç adama hayretle baktı. "Siz öyle düşünmüyor musunuz?"

"Korkarım ben de sizinle aynı fikirdeyim."

"Martha Bantry gerçekten çok kötü ve aşağılık bir kadındı."

"Onun yaptıklarını biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Ona engel olamadınız mı?"

"Martha Bantry'le o konuyu konuşmaya çalıştım. Hemen her şeyi inkâr etti.

Güldü ve düşüncelerimin pek gülünç olduğunu söyledi. Kilise yararına yaptığı çalışmalardan söz etti. Kendini beğenmiş bir tavırla kahkahalar atıyordu ama sesinde yine de kin Vardı. Artık ben Martha'nın hayatta en çok kendisinden korkulmasını istediğini biliyorum."

"Ama Müfettiş Horbury'nin görevi bir yargıya varmak değil. Onun işi katili bulmak ve mahkemede kabul edilecek kanıtlar sağlamak. Bazı şartlar altında katile fazla ağır ceza vereceklerini sanmıyorum."

"Oğlum, insanlara verilecek cezaların en kötüsünün ölüm olması gerekmez.

Bazan bu bir kimseye pek hafif bir cezaymış gibi de gelir."

Bob farkına varmadan içkisini bitirdi. "Acaba bir yere telefon edebilir miyim?"

Rahip konunun değişmesine memnun olmuş gibiydi. "Ah, tabii oğlum..." Yaşlı adam ayağa kalkarak köşedeki telefonu işaret etti. Sonra da büyük bir incelik göstererek camlı kapıdan bahçeye çıktı.

Bob beş dakika sonra Doktor Timothy Day'le konuşuyordu.

"Ben Pritchard, doktor. Bayan Sinclair'de kalıyorum. Hatırladınız mı?"

"Tabii hatırladım. Nasılsınız?" Doktor sakin bir tavırla konuşuyordu ama Bob yine de adamın sinirlerinin gerilmiş olduğunu sezdi.

"Doktor, size telefon etmem gerektiğini düşündüm. Kısa bir süre sonra biri sizi görmeye gelebilir."

"Ah..."

"Kimi kastettiğimi anladınız sanırım."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Day, "Evet," dedi.

"O işle ilgili mektup hâlâ bende, doktor."

Bob'a, Day rahat bir nefes almış gibi geldi. "Anlıyorum."

"Ama size gelecek misafir mektupta sözü edilen konuyu biliyor."

Doktor telaşla bağırdı. "Olamaz! Nasıl olur!"

Bob usulca, "Doktor," dedi. "Köy hayatını benden daha iyi bilmeniz gerekir.

Böyle yerlerde hiçbir şey gizli kalmaz. Kimse bazı hikâyeler anlatmak niyetinde değil. Ancak kurnaz bir araştırmacı bazı şeyleri sezer ve bunları inceler."

"Ama bütün o dedikodular hiçbir şeyi kanıtlamaz ki. İnkâr edecek olursam..."

"İnkâr konusunda acele etmeyin, doktor. Londra'daki otellerde araştırma yapmak çok kolaydır."

"Tanrım..."

"Bence her şeyi iyice düşünmeniz doğru olur. Mektubun hâlâ bende olduğunu unutmayın. Mümkün olduğu kadar açık konuşun ve durum ortaya çıktığı zaman başınıza gelecekleri anlatın. Polis de insandır."

Uzun bir sessizlik oldu. "Mektubu saklayacak mısınız?"

Bob, "Durum çok tehlikeli bir hal alıncaya kadar saklayacağım," diye cevap verdi. "Mesleğinizi düşünüyorum. Ama kendi mesleğimi düşünmem

gereken bir an gelebilir."

"Anlıyorum. Benim yüzümden tehlikeli bir duruma düşmemelisiniz."

"Bu kadar iyi olmayın, doktor. Aptalca bir şey söylemeyin. Budalaca bir şey yapmayın. Belki o zaman bu beladan kurtuluruz."

"Martha Bantry'i ben öldürmedim."

"Öldürdüğünüzü iddia etmedim zaten. Ama polis katilin siz olabileceğinizi düşünüyor. Yine de başka birkaç aday da olabilir."

Bob telefonu kapayarak rahibi bulmak için bahçeye çıktı. Yaşlı adam sakin havuza bakan taş bir bankta oturuyordu. Birlikte eve döndüler.

"Telefon ettim, muhterem peder. Çok teşekkür ederim. Sizi dinlenme saatinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ufak tefek, yaşlı rahip başını salladı. "Şu son günlerde dinlenme saatlerim eskilere hiç benzemiyor. Ani bir hareketin bu kadar geniş etkisi olması inanılacak gibi değil."

"Aslında bu bir tek hareketin etkisi değil. Her şey Martha Bantry'nin karakterine bağlıydı."

"Belki. Ama yaşayanların sorumlulukları paylaşmaları gerektiğini biliyorum.

Başka türlü düşünmek hata olur."

Bob, "Sanki bu işi yapan kimseyi biliyormuş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Rahip hafifçe gülümsedi. "Sizde öyle bir izlenim mi uyandırdım?"

"Tabii bu şaşılacak bir şey değil aslında. Burası küçük bir köy. Bir din adamının da özel bir yeri var."

"Evet, bazı durumlarda bir rahip özel bir bilgi sahibi olur ve bazı sorumluluklar yüklenir."

"Ve tabii bazan birtakım sırları saklaması gerektiğini de düşünür."

Rahip güneşli kapının önünde durdu. "Buradan gördüğünüz şu çayırda yüzyıllar önce bir cadı yakıldı. Ve şimdi aynı köyde başka bir cadı öldürüldü, Bay Pritchard, Martha Bantry denilen o kadın gerçekten kara ruhlu bir insandı. İşi gücü kötülük etmekti. Başkalarının kalbindeki kara

yerleri arıyordu o. Kalbi, kafası ve dili zehir doluydu." Yaşlı adamın sesi yükseldi. "Şimdi Tanrı'dan onun başını ezen kimseyi korumasını diliyorum."

12

Müfettiş Horbury hemen Doktor Day'e gitmedi. Yirmi yıllık tecrübe ona acele etmemesini öğretmişti.

Müfettiş önce polisin Martha Bantry'nin evinden aldığı eşyaları yeniden inceledi. Faturalar, broşürler, mektuplar, kartlar...

Müfettiş Horbury bunları teker teker gözden geçirdi. Sonunda eski bir zarfın içinde bir adres buldu. Bir süre düşünceli bir tavırla buna baktı adam. Sonra hemen Londra'ya telefon etti.

Yardımcısı Komiser Bierce'e, "Elime bir adres geçti," dedi. "Bu önemli olabilir. Tabii olmayabilir de. Ama bu ipucunu dikkatle incelemeni istiyorum.

Dinle: Tilki Dedektif Bürosu, Piggy Sokağı. Büroda çalışanlardan tanıdığın var mı? İyi! Onlara git ve bu olayla bir ilişkileri olup olmadığını öğren. Tabii önce kadını sor. Martha Bantry'i. Orada kadının bir fotoğrafı olacak. Resmi götür.

Belki kadın bürodakilere uydurma bir isim vermiştir... Buradakilerin bu işle bir ilgileri olduğunu öğrenirsen hemen bana haber ver. Bu önemli olabilir... Ne zaman mı döneceğim? Buraya geldiğim zaman işi iki gün içerisinde bitireceğimi sanıyordum. Ama artık bilmiyorum. Köydekilerin hepsi de birbirlerini kolluyorlar. Ancak ben onları konuşturmasını bilirim. Böyle olaylarda bir "centilmen" gibi davranmamak gerekiyor, Bierce. Bundan sonra tam bir polis gibi davranacağım."

Komiser Bierce telefonu kapatırken gülüyordu. "Bizim Uzun John kızmış."

* Horbury, Day'in muayenehanesine gittiği zaman doktor dışarıdaydı. Müfettişi hemşire Mabel Gary karşılayarak bir koltuğa oturttu.

Mabel ciddi görünüşlü, tombulca, güzel bir kadındı. Parlak siyah saçları, iri gri gözleri vardı.

Horbury, "Herhalde doktor hastalarını dolaşmaya çıktı," dedi.

"Evet. Zaten muayenehanesinde fazla kalamıyor."

"Acaba ne zaman döner, Miss?"

"Bu soruyu cevaplandırmak zor. Doktor sabahları ve akşam üzerleri muayenehanede hastalara bakar. Bu iki arada da evleri dolaşır."

"Şu anda nerede acaba?"

Genç kadın başını salladı. "Korkarım bugün bunu bilmiyorum. Ama doktor zaman zaman buraya telefon ederek acil bir durum olup olmadığını sorar."

"Ve gerekirse buraya döner öyle mi?"

Mabel durakladı. "Tabii... Bir ölüm kalım meselesi olursa."

Horbury öfkeyle güldü. "Ama bir polis için zamanını harcamaz, öyle mi?"

Genç kadın kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bunu ister miydiniz?"

"Hayır, hayır. Tabii ki istemezdim, Miss Gary. Ben bekleyebilirim. Çünkü ölüm kalım savaşı vermiyorum... Hiç olmazsa Dr. Day'i görmeden ölmeyi istemiyorum."

"Bana telefon numaranızı verirseniz, doktora sizi aramasını söylerim, Bay Horbury. Tabii günün sonunda doktor çok yorgun oluyor. Ve insanlar geceleri de hastalanıyorlar."

"Evet, Miss Gary, bütün bunları anlıyorum. Ama bir iş yapılacaksa, çoğu zaman bunun çabucak halledilmesi daha doğru olur."

Mabel Gary bir süre hareketsiz durdu. Sonra da yalvarır gibi bir sesle, "Doktorla konuşmakta ısrar edeceksiniz sanırım, Müfettiş Bey," dedi. "Bence doktor bu konuda elinden geleni yaptı. Ölüyü buldukları zaman oraya gitti. Resmi soruşturmada tanıklık etti. Hastalarına ayırdığı zamanını başka şeylerle geçirmek onu üzüyor."

Horbury kayıtsızca, "Korkarım ısrar etmek zorundayım," diye mırıldandı.

"Anlayacağınız buraya geldiğimden beri bir sürü kimseyle konuşmakta ısrar ettim.

Tabii onları daha iyi tanısaydım, bir kısmıyla konuşmama da gerek kalmazdı. Ama ben buranın yabancısıyım. Ancak bütün bu kimselerle konuştuktan sonra onların hakkında karar verebilirim."

"Ama siz herhalde Dr. Day'i biliyorsunuz?" Genç kadın ünlü birinden söz ediyormuş gibi konuşmuştu.

"Siz onu iyi tanıyor musunuz, Miss Gary?"

Genç kadın bir an şaşırarak hafifçe kızardı. "Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Doktoru iyi tanıyıp tanımadığınızı merak ettim."

"Tabii iyi tanıyorum. İki yıldır onun yanında çalışıyorum."

"İnsanın yanında çalıştığı kimseleri iyi tanıması şart değildir ki." Horbury bir an durdu sonra da ekledi. "Polislerin en kötü tarafları da budur. Herkesten şüphelenirler."

Genç kadın telaşlandı... "Yani siz Dr. Day'den mi şüpheleniyorsunuz?"

Müfettiş muzipçe bir tavırla güldü. "Ah, siz beni tanımıyorsunuz. Kimbilir, belki ben sizden de şüpheleniyorum."

Aslında genç kadının bu sözleri alayla karşılaması gerekirdi. Ama Mabel şaşırtıcı bir heyecanla, "İğrenç bir kadındı o," diye fısıldadı. "İğrenç...

Kötü. O..." Genç kadın birdenbire sustu.

Müfettiş ısrar etti. "Evet? Martha Bantry'nin size ne yaptığını bana anlatın, Miss Gary."

Genç kadın yine kızardı. "Martha Bantry dedi ki... O kadın doktorla aramda bir şeyler olduğunu ima etti. Çok kızdım... Kadını az kalsın dövüyordum. Ama o gerileyerek, o iğrenç kahkahalarından birini attı. Şaka yaptığını söyledi."

Mabel sakinleşti. Ama sesi hâlâ öfkeliydi. "Ama Martha'nın herkese küçük şakasına gösterdiğim tepkiyi alayla anlattığından da eminim."

"Ondan gerçekten nefret ediyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz, Miss Gary."

"Evet. Ondan gerçekten nefret ediyordum."

Horbury, bunun nedeni belli, diye düşündü. Bu genç kadın doktora âşık.

Day'in ise bundan haberi bile yok. Martha'nın bu aşkını bir köy dedikodusu haline sokmaya kalkışması genç kadına çok dokunmuş. Acaba

Mabel Gary, Day'in hayatındaki diğer kadını biliyor mu? Biliyorsa, Martha Bantry'den bu yüzden daha çok mu nefret etti, yoksa daha az mı? Daha fazla herhalde. Çünkü Martha onun bu durumuyla alay da etti sanırım. Horbury genç kadının kucağında kavuşturduğu güçlü ellerine baktı. "Martha Bantry'nin öldürüldüğü gün buradaydınız değil mi, Miss Gary?"

"O gün öğleden sonra izinliydim."

"Ah, evde mi oturdunuz?"

"Hayır. Firth Ormanında dolaştım. Bunu sık sık yaparım."

"Anlıyorum. Hiç kimseyle karşılaştınız mı?"

"Hayır. Orman çok ıssızdı."

"Martha Bantry'i öldürdünüz mü?"

Mabel cevap vermedi. Yüzü sakindi.

"Size bir soru sordum, Miss."

Mabel hafifçe gülümsedi. "Buna nasıl bir cevap vermemi bekliyorsunuz."

"Kısaca, 'Evet veya hayır,' diyebilirsiniz."

"Hayır." Mabel hâlâ gülüyordu. "Evet, dememi beklemiyordunuz ya, Müfettiş Bey?"

Horbury birdenbire sinirlendi. "Gerçeği söylemenizi bekliyordum." Müfettiş şüphelendiği biriyle konuşmak için gelmişti buraya. Şimdi karşısında ikinci bir kuşkulu kimse vardı. Ayağa kalktı. "Bu olayı araştıracağımı herhalde biliyorsunuz, Miss Gary?"

"Evet. Tabii."

"Doktor da buraya gelir gelmez bana telefon etsin." Müfettiş öfkeyle muayenehaneden çıktı. Farkında olmadan dilini şaklatıp duruyordu.

13

Müfettiş Horbury, Virian Ashley'in evine gittiği zaman, adam öğle yemeğinin verdiği ağırlıkla çalışma odasında tembel tembel oturuyordu. Müfettiş içeriye girdiği zaman kendisini toplamaya çalışarak ciddi bir tavır takındı. Ayağa kalkarak, Horbury'nin elini sıktı.

"Ah, Müfettiş Bey. Demek Scotland Yard'dan gelen dedektif sizsiniz?"

"Öyle de denilebilir, efendim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Zararı yok, zararı yok. İşim var sayılmaz. Son zamanlarda çiftçiler sekreterlere döndüler. O kâğıdı doldur, şu yazıyı yaz... Neyse... Bir içki içer misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Benim için henüz erken."

Ama Virian Ashley zamana aldıracak değildi. Dolaba giderek, bir bardağa viski doldurdu. Bunun yarısını içtikten sonra tekrar yazı masasına doğru gitti.

"Size nasıl yardım edebilirim, Müfettiş Bey?"

"Ben cinayetin soruşturmasını yapıyorum."

"Ah, evet, o ihtiyar cadının ölümü yüzünden. Bu olayla neden ilgilendiğinizi bilmiyorum. Onu çoktan gebertmeliydiler. Meraklı budala."

"Ne olursa olsun, bir cinayet işlendiği zaman görevimiz katili bulmaktır."

Horbury öfkeyle, bu sözleri daha kaç defa tekrarlayacağım, diye düşündü.

"Onu ben öldürmedim. Eğer bunun için geldinizse hemen söyleyeyim."

"Onu sizin öldürdüğünüzü söyleyen olmadı, efendim."

"Ya? O halde neden beni görmeye geldiniz?"

"Yerine getirilmesi gereken formaliteler var..."

"Formaliteler... Bana polisin yapacak bir şey bulamadığı zaman formaliteleri yerine getirmeye çalıştığını söylemişlerdi."

Horbury gülümsedi. "Bazan böyle şeyler oluyor. Çoğu zaman hangi ipucunu izleyeceğimizi bilemeyiz. Ve bu tür araştırmalar da iyi sonuçlanır."

"Yani birini hapse tıkarsınız. Bir keresinde beni de deliğe tıkıyorlardı.

Sarhoş araba kullandığımı iddia ettiler... Oysa ben ayıktım. Bu olay altı yıl kadar önce oldu."

"Sizi neden tutuklamaya kalkmışlardı?.. Polisin size karşı bir düşmanlığı mı vardı?"

"Hayır. Sadece biri polise çalışıp aldıkları aylığı hak etmelerini söylemişti. Bu yüzden ilk gördükleri arabalıyı durdurdular. Bir şeyler arıyorlardı. Tabii araba kullanan birini tutuklamak bir hırsızı yakalamaktan daha kolaydır."

"Herhalde... Ama tabii bunun nedeni araba kullanan kimselerin daha fazla suç işlemeleri olmalı. Bildiğiniz gibi onlar katillerden daha çok insan öldürüyorlar."

Ashley, müfettişe onu aşağılayan bir tavırla baktı. "Ah demek şimdi bana araba kullananların görevleri ve sorumlulukları hakkında küçük bir konferans vereceksiniz? Olmaz öyle şey." Ayağa kalkarak bardağını tekrar doldurdu. "Bana söyleyecek önemli bir şeyiniz varsa söyleyin. Ama şunu kafanıza iyice sokun.

Scotland Yard'dan bir memurun veya başka birinin bana nutuk çekmesi hiç hoşuma gitmez." Gözleri öfkesinden ateş saçıyordu.

Müfettiş Horbury bu tipleri iyi tanırdı. Ashley'in bir dakika sonra gürültülü kahkahalar atacağını biliyordu.

Ashley gözlerini müfettişe dikti. "Tavırlarınız hoşuma gitmiyor. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, efendim. Tabii ben sizin gibi iyi yetiştirilmiş değilim."

Nedense bu sözler Virian Ashley'in hoşuna gitti. "Doğru, eskiden 'Domuz kulağından ipek kese yapılamaz,' derlermiş. Çok hoş!" Bir kahkaha atarak içkisini yudumladı. "Bu neşemin kusuruna bakmayın, komiser. Şimdi söyleyin, sevgili dostum. Sizin için ne yapabilirim?"

"Benimki basit bir araştırma. İlgi çekici bulduğunuz şeyleri bana anlatmanızı rica edeceğim."

"Cinayet sırasında burada olmadığımı kanıtlamamı ister misiniz?"

"Böylece sorun daha basitleşmiş olur."

"Eh, öyleyse. Ben o sırada hastanedeydim... Midemden rahatsızdım. Bana inanmıyorsanız karıma sorun. Daha da iyisi, o Day denilen sümüklüböceğe sorun. O bile hastanede olduğumu inkâr edemez."

"İyi." Müfettiş rahat bir nefes aldı. "Doktor Day'le konuşurum. Onun sizi kıskanacağından eminim."

Ashley, Horbury'e kuşkuyla baktı. "Ne demek bu? Neden beni kıskansın?"

"İnsanın cinayet sırasında başka bir yerde olduğunu kanıtlaması yararlı bir şeydir."

"Ah, yani Day nerede olduğunu kanıtlayamıyor mu?"

"Ah, bildiğiniz gibi birçok suçsuz insan önemli bir anda nerede olduğunu tanıklarla ispat edemez. Herhalde kendisine böyle bir soru sorulacağı doktorun aklına bile gelmedi."

"Neden gelmiyormuş? Galiba siz de onun küçücük bir peygamber olduğuna inanmaya başladınız."

"Hayır, hayır. Bence doktor çalışkan ve dürüst bir insan."

"Ah, öyle mi?"

"Sizin benimle aynı fikirde olmadığınız anlaşılıyor."

"Demek öyle? Demek sizinle aynı fikirde değilim? Belki de ben bazı şeyler biliyorum. Belki şu küçük parmağımı oynatmam Day'in layık olduğu yeri, çöplüğü boylamasını sağlayacak. Bunu nasıl sağlayacağımı öğrenmek istemez misiniz, Müfettiş Bey?"

"Yo, pek istemem, efendim. Ben bir cinayeti araştırıyorum. O iş hallolunca da buradan gideceğim. Hepiniz de rahata kavuşacaksınız."

"İşinize gelmeyen şeyleri dinlemek istemediğiniz anlaşılıyor."

Müfettiş ciddi bir tavırla Virian Ashley'e baktı. "Bana anlatacaklarınızın bu olayla bir ilgisi var mı?"

Virian Ashley düşünmeye çalışırken gözlerini kıstı. "Olabilir. Belki o ihtiyar cadı bir şey öğrenmişti. Ve bunu kendisine saklayamadı." Sesi yükseldi.

"Allah kahretsin! Adımın bu köydeki köpeklerin ağzında dolaşmasını istemiyorum.

Ben bu işi halledeceğim, Bay Scotland Yard. Hem de kendi bildiğim şekilde!"

"Öfkelenmiş gibisiniz, Bay Ashley."

"Hiçbir erkek beni aptal yerine koyamaz! Anlıyor musunuz?"

"Ben bir kadının sizi aptal yerine koymasından korktuğunuzu sanıyordum."

"Karımı bu işe karıştırmayın!"

Müfettiş Horbury kaşlarını kaldırdı. "Ama ben sizi aptal yerine koyanın Martha Bantry olduğunu sanıyordum."

Virian Ashley şaşkın şaşkın başını salladı. "Onu bu işe karıştırmamanızı söyledim."

"Tabii karınızı korumayı istersiniz..."

"Onu korumak mı? Onu korumak mı? Bana yaptıklarından sonra mı?" Ashley ayağa kalkarak tekrar içki dolabına gitti. "O beni iyi tanıdığını sanıyor. Dinleyin...

Neden bu kadar içki içtiğimi sanıyorsunuz?"

Horbury, "Herhalde sarhoş olmak istiyorsunuz," diye cevap verdi.

"Ben hiç sarhoş olmam. Ama onlar öyle sanıyorlar. Tıpkı sizin gibi. Hiçbir şeyin farkında olmadığımı düşünüyorlar." Ashley'in sesinden kendisine pek acıdığı anlaşılıyordu. "Neden içmeyeyim? Onlar benim hayatımı mahvetmediler mi?

Bütün köyün arkamdan gülmesine neden olmadılar mı?"

"Galiba karınızla Dr. Day'i kastediyorsunuz."

"Demek siz de bunu biliyorsunuz?"

"Bazı şeyleri bilmek benim görevimdir, Bay Ashley."

"Eh, madem biliyorsunuz o halde bana neden içtiğimi niçin soruyorsunuz?"

"Ben size böyle bir şey sormadım, efendim."

"Ama aklınızdan geçenleri biliyorum. Beni dikkatle süzmenizden anlaşılıyor bu."

"Siz ve karınız Dr. Day'i üç yıldan beri tanıyorsunuz değil mi?"

"Evet... Üç uzun yıl... Mahvolmuş, kaybolmuş üç yıl!"

Bu sözler Horbury'i hiç etkilemedi. Ashley'den gitgide daha fazla tiksiniyordu. "Üç yıl... Ama sizi sarhoş araba kullanmak suçuyla üç yıldan daha uzun bir zaman önce tutuklamışlardı. Altı yıl önce sanırım. Bu olaydan Dr. Day'i suçlu tutamazsınız."

"Ah, ne kadar da zekisiniz, Müfettiş Bey! Ama size demin o sırada sarhoş olmadığımı anlattım."

"Ah, evet. Bunun bir hata olduğunu anlattınız."

"Ben size gerçeği söyledim." Ashley'in dili peltekleşmeye başlamıştı. "Size gerçeği, bütün gerçeği, olduğu gibi söylediğime yemin ederim." Güldü. "Mahkemede böyle yemin ediliyor değil mi?"

"Karınız burada değil sanırım, Bay Ashley."

"Lewes'a gitti. Terzisine. Daha doğrusu bana öyle söyledi. Bu konularda bir hanımın sözlerine inanmanız gerekir."

Müfettiş Horbury ayağa kalktı. "Öyleyse ben beklemeyeyim. Terziye giden bir hanımı beklemenin zaman kaybı olduğunu çoktan öğrendim."

"Haklısınız, Müfettiş Bey. Bir hanım terziye gittiğini söylediği zaman bile beklenmemelidir." Birdenbire normal bir sesle ekledi. "Gitmeden önce bir içki içmez misiniz? Böyle yalnız başıma içki içtiğim için herhalde alkolik olduğumu düşünüyorsunuz."

Müfettiş bu teklifi red etti. Evden ayrılırken, Ashley bu duruma düştüyse, diye düşünüyordu. Yine suç kendisinde. Başka kimsenin kabahati yok... Öfkeyle başını salladı. Bu köydekilerin hiçbirinin de... Ben onların hayatlarının gizli yönlerini öğrenmeyi istemiyorum. Benim istediğim Martha Bantry'nin katilini bulmak. Ondan sonra da Londra'ya dönmek...

14

Bob çim alandaki salıncakta tembel tembel sallanıyordu. Bayan Sinclair bir şezlonga yerleşmiş kitap okuyordu. Cynthia ise yere serdiği bir halının üzerine yüzükoyun uzanmış, dalgın dalgın çimleri koparıyordu. Genç kızın kısa şortunun açıkta bıraktığı uzun ve biçimli bacakları Bob'un hem hoşuna gidiyor, hem de onu rahatsız ediyordu.

Cynthia başını kaldırmadan Bob'a, "Demek rahiple içki içtin," dedi.

"Bu ülkedeki en nefis serilerden birini içtim."

Genç kız, "Kötü," diye cevap verdi. "Çok kötü. En iyi cins serinin tiryakisi olursan sonunda ne yaparsın?"

"Rahiple dost olduğum takdirde o seriden bol bol içebilirim. Ona bundan bir sürü şişe armağan etmişler."

"Asalak sende."

"Biliyorum düşündüğüm doğru bir şey değil. Ama düşün ne kadar kârım olur."

"Rahip herkesin iyi olduğunu düşünür. Ama sonunda insanların kötü taraflarını görmeye başlayacak sanırım. Neden kalkıp çalışmıyorsun?"

"Burada rahatım."

"Tabii bizim yemeklerden bol bol yedin, rahibin de serisini içtin."

"Cynthia'cığım..." Bayan Sinclair kitabını dizlerine koydu. "İnsanlara, şakayla bile olsa bu kadar çatmasan."

Bob, "Ona aldırmayın, Bayan Sinclair," dedi. "Artık bu sözleri de eşekarıları gibi köy hayatının cilvelerinden sayıyorum."

Kadın kızına döndü. "Sonra... Bob çalışıyordu zaten."

Bob ona hayretle baktı.

Cynthia ise otları yolmaktan vazgeçti. "Çalışıyor muydu? İşte buna inanamam."

"Mesela... rahip konusunda kesin kararını vermeye çalışıyordu."

"Ah, hayır, hayır. Ben rahiple seriden söz ettim."

"O arada telefon ettiğinizden eminim."

Bob şaşkınlıktan irkildi.

Bayan Sinclair güldü. "Bob'cuğum, rahibin bahçede emin adımlarla havuza doğru gittiğini gördüm. Aslında bunu sizi çalışma odasında yalnız bırakmak için yaptığı belliydi. Bunu yapması için ne sebep olabilirdi?.. Oysa Dr. Day'e buradan da rahatça telefon edebilirdiniz. Yalnız bizi işe karıştırmak istemediniz. Bu inceliğiniz için teşekkür ederim."

Nefesini tutmuş olan Bob birdenbire gevşedi. Ama yine de itiraza çalıştı.

"Dr. Day'e niçin telefon edeyim? Bir nedenim yok ki."

Bayan Sinclair sabırla içini çekti. "Herhalde ona Müfettiş Horbury'nin yakında kendisini görmeye geleceğini haber verdiniz. Sanırım doktorun gafil avlanmasını da istemiyordunuz."

Öğle yemeğinden sonra Bob'un üstüne çöken o tatlı uyuşukluk kayboluverdi.

"Bunun doğal bir yanı yok. Yaptıklarımı herkes bildiğine göre, bunları gizlemem çılgınca bir davranış sayılır."

"Bunu herkesin bildiği yok, deli çocuk! Durumun sadece üç kişi farkında.

Cynthia, ben ve rahip."

"Ah, rahip de mi biliyor?" Bob bundan daha kötü bir şey olamayacağını düşünüyordu.

"Elbette biliyor, Bob. Siz başka kime telefon edebilirdiniz ki?"

"Ah, bin kişiye telefon edebilirdim!"

"Ama öyle gizlice değil, oğlum. Telefon ettiğiniz kişinin hepimizin tanıdığı biri olduğu belliydi. Tabii onun başı da dertteydi. Aksi takdirde rahipten sizi yalnız bırakmasını isteyemezdiniz. Doktoru telefon kulübelerinin birinden aramanız da imkânsızdı. Çünkü o zaman santrala numarayı söylemek zorunda kalırdınız. Ve santraldaki kız da konuşmanızı dinleyebilirdi."

"Rahibin kime telefon ettiğimi bildiğini sanmıyorum. Size gelince, Bayan Sinclair... Siz kesin bir şey bilmiyorsunuz. Sizinki sadece bir tahmin."

Cynthia. "Sen hâlâ bizim gerizekâlı olduğumuzu sanıyorsun," dedi.

"Öyle bir şey sandığım yok. Aksine çok zekisiniz. Onun için neden benden yardım istediğinizi anlayamıyorum. Anladığım kadarıyla burada acınacak bir tek kişi var. O da Müfettiş Horbury."

Bayan Sinclair sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi sabırlı bir sesle, "Hayır yavrum," dedi. "Bize gerçekten yardımınız dokunuyor. Eğer siz Timothy Day'e telefon etmeseydiniz, onu ben aramak zorunda kalacaktım."

"Neden?"

"Doktorun, o korkunç mektubun polise verildiğini sanmasını istemezdik tabii.

Ama polis beklenmedik bir anda ona gidince, Tim Day de mektubun onların eline geçtiğini düşünürdü." Bayan Sinclair şezlongdan kalkarak kitabını aldı. Başını eğerek Bob'a gülümsedi. "Ben de size rahip hakkında ne düşündüğünüzü soracaktım.

Ama bize çok kızdığınız için korkarım fikrinizi tarafsızca açıklamayacaksınız."

Bob, "Buraya geldiğimden beri tarafsız düşünmekten vazgeçtim," dedi.

"Hepimiz de hapishaneyi boyladıktan sonra nasıl olsa bol bol zamanım olur ve ben de eski mantıklı halime kavuşmaya çalışırım. Böylece nasıl rezil olduğumuzu da düşünmekten kurtulurum."

Bayan Sinclair mırıldandı. "Bazan düşünüyorum... Acaba size katilin kim olduğunu söylememin bir yararı olur mu?"

Bob irkilerek doğruldu. "Bayan Sinclair, yapmayın! Böyle sözler söylemeyin!

Lütfen! Rica ederim bu işi polise bırakın."

"Pekâlâ, yavrum. Eğer şu anda amcanız sizi görseydi, memnunlukla başını sallardı sanırım." Kadın dalgın dalgın gülümseyerek eve doğru yürümeye başladı.

Bob ağır ağır arkasına yaslandı. "Bilmiyorum... Bilemiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum... Ben beş yaşında bir çocuğum... Hayır, yanıldım...

Ben henüz üç yaşındayım."

Cynthia sırtüstü dönerek, ellerini başının altına soktu. "Ama ne olursa olsun Timothy Day'e haber vermekle incelik ettin."

"Evet, belki bu incelik ama aynı zamanda da çılgınlık... Tabii eğer öyle bir şey yaptıysam..."

Genç kız muzip muzip gülümsedi. "Buraya bak, ahbap. Annem telefon ettiğini söyledi. O halde bunu gerçekten yapmış olmalısın. Ben bu işi iyi bilirim. Çünkü onun elinde büyüdüm."

"Evet ama o nereden biliyor."

"Annemin yöntemlerini gördün ya, Watson!"

"Cynthia, annen Martha Bantry'i kimin öldürdüğünü gerçekten biliyor mu? Buna inanıyor musun?"

"Evet... Evet, annem katili biliyor."

"Onun kim olduğunu sana söyledi mi?"

"Hayır. Ne münasebet."

Bob öfkeyle, "Madem biliyor," diye homurdandı. "Neden polise durumu açıklamıyor? Bazan iyi ve dürüst bir erkek veya kadın da müthiş bir neden yüzünden cinayet işler. Ve yasalar öyle kimselere karşı da fazla sert davranmaz.

Annenin de bunu bilmesi gerekir."

"Belki... Ancak böyle bir yerde önemli olan sadece yasalar değildir."

Bob cevap vermedi. Sadece arkasına yaslanarak, yaprakların genç kızın yüzünde yaptığı gölge ve ışık oyunlarını seyretmeye başladı. Sanki derdi yokmuş gibi Cynthia Sinclair de bir sorun olmaya başlıyordu. Bob kıza, "Pek tatlısın..." dediğini duydu ve içinden de, seni ahmak seni, diye ekledi.

"Öyle mi?"

"Çok..."

Uzun bir sessizlik oldu.

Nedense bu genç adamın pek hoşuna gitti. Cynthia, ona bakmıyordu. Hareketsiz yatıyor, yukarıdaki yaprakların arasından gökyüzünü seyrediyordu. Sonra Bob müthiş bir üzüntüyle Cynthia'nın ağladığını farketti. Dudakları kıpırdamıyordu ama gözlerine dolan yaşlar yanaklarından akıyordu. Cynthia'nın sanki bunların farkında değilmiş gibi bir hali vardı.

"Cynthia!" Bob yerinden fırladı. Genç kızın yanına diz çöktü. "Cynthia! Ne oldu?"

Genç kız yüzükoyun dönerek, yüzünü kollarıyla sakladı. "Affedersin... Sadece her şey... çok kötü..."

"Seni üzdüm mü?"

"Dünkü gibi bana kötü davranmanı, bugünkü nezaketine tercih edeceğim...

Çünkü bu haline dayanamıyorum."

"Ama neden?" Bob usulca kızın saçlarını okşadı. "Hangi halime?"

"Bana nazik davranmana sanırım."

"Ama ben sana her zaman nazik davranırım."

"Ben... bunu şimdiye kadar saklamasını iyi biliyordum."

"Peki sana iyi davranmamı istemiyor musun?"

"İstiyorum herhalde..."

"Öyleyse niye ağlıyorsun?"

Cynthia'nın vücudu sarsıldı. Genç kız hem ağlıyor, hem gülüyordu. "Ne gülünç bir soru!.. Zaten artık ağlamıyorum."

"Bu yalan işte."

"Eh... Artık içimden ağlamak gelmiyor, diyelim."

"Cynthia, sen delisin."

"Biliyorum. Ne eğlenceli değil mi?"

"Senin bu halin hoşuma gidiyor."

"Bana yine iyi davranmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır. Hiç de değil. Burada oturdum üzüntülü halini büyük bir sevinçle seyrediyorum. Bu pek hoşuma gidiyor, sulugözlü koca bebek. Oldu mu?"

"Eh, artık eski haline döndün sayılır."

"İyi... Şimdi bana neden ağladığını anlat."

"Anlatamam... Bunun nedeni yok."

"İnsan durup dururken ağlamaz."

"Pekâlâ, pekâlâ. Komşudaki küçük çocuk çemberimi çaldığı için ağlıyorum...

Neden çocukçaydı. Önemli olan da bu." Cynthia başını kaldırmadan çantasına uzandı. Yüzünü pudralamaya başladı.

Bob halının üzerine uzandı. Gökyüzüne bakıyordu. "Cynthia?"

"Efendim?" Genç kız şimdi onun yanında oturuyordu.

"Gerald Mitchell yüzünden ağladın değil mi?"

"Sanırım."

"Buraya gelmiyor."

"Bu kötü olay sona erinceye kadar bana yaklaşmamasının doğru olacağını düşünüyor sanırım."

"Ona telefon edebilirsin."

"Ettim."

"Sonra?"

"Buraya gelmemesinin herkesin lehine olacağını söyledi. Londra'ya gideceğinden söz etti."

"Ah, ne zeki bir adam."

Cynthia hemen Gerald'ı savundu. "Madem istiyor Londra'ya neden gitmesin?"

"Gözden ırak olanlar, gönülden de ırak olurmuş sözünü fazla önemsiyor sanırım."

Cynthia eğilerek genç adama öfkeyle baktı. "Bana tatlı olduğumu söyleyip hemen arkasından iğrenç iddialarda bulunma."

"Affedersin." Bir sessizlik oldu. Sonra Bob ekledi. "Cynthia, Martha Bantry, Gerald hakkında ne biliyordu?"

"Bilmem..."

"İkiniz de o mektupları polise götürmenin daha doğru olacağını düşünmediniz mi?"

"Ben bunu istedim ama bu fikir Gerald'ı sarstı. Bu durumun öğrenilmemesini tercih edeceğini söyledi."

"Ama Gerald'in durum dediği şey neydi? Senin bakımından ortada öyle üzülecek bir şey yoktu."

"Ben de öyle düşünüyordum. Yalnız Gerald bu olayı berbat bir hale sokacaklarını söyledi. Sen de köylerin nasıl yerler olduklarını bilirsin. Annem, cesurca bir tavır takınmak zorunda kalacak, sanki bir şeyden haberi yokmuş gibi davranacaktı. Aslında annem başkalarının ne dediklerine pek aldırmaz. Ancak Gerald herkesin diline düşmemize gerek olmadığını söyledi. Sonuçta henüz bir şantaj değildi."

"Evet, Martha para istemiyordu. Doğrusunu istersen Gerald'la ilgili skandali merak ediyorum."

"Neden? Ben etmiyorum."

"Kafanı kuma gömme, Cynthia."

"Gömdüğüm yok. Bu konu beni ilgilendirmiyor, işte o kadar."

"Bu konuyla ilgilenmeyi istemeyebilirsin... Ama bu sır Gerald'ın cinayet işlemesi için güçlü bir neden olabilir. Onun için de bu konuyla ilgilenmen gerekir."

"Nasıl oluyor da böyle şeyler söyleyebiliyorsun?"

"Cynthia'cığım, kendine karşı dürüst olmalısın. Polis, bu olayla uzaktan ilgisi olanları bile inceleyecek. Er geç Gerald Mitchell'in üzerinde de duracaklar. Martha Bantry neyi öğrenmiş olabilir? Gerald Mitchell'! neyi açıklamakla tehdit ediyordu? Bu sırrın Gerald'in kadından müthiş nefret etmesine yol açan bir şey olduğu kesin. Bunu sen de itiraf etmelisin."

"Gerald gibi daha birçok kişi Martha'dan nefret ediyordu." Cynthia bir an durdu sonra da sabırsızca ekledi. "Sana anlattım. Mektubun nasıl bir şey olduğunu anlar anlamaz bunu hemen ateşe attım. Mektubun sadece bir tek sayfasını okudum ve o da bana yetti." Bunları söylerken ürperiyordu.

"Okuduğun kısımda kesin bir şey yok muydu?"

"Hayır. Martha birtakım önerilerde bulunuyordu. 'Çok geç kalmadan iyi düşünmelisin...' gibi şeyler yazmıştı. 'Durumu şimdi öğrenmelisin. Yoksa ömrünün sonuna kadar utanç içinde yaşarsın. Evlenmeyi düşündüğün adam yakışıklı.

Yakışıklı ve kibar. Yalnız görünüşe aldanma...' İşte böyle saçmalıklar. Bunları okurken sinirlerim tepeme çıktı."

"O kadar kızdın ki, ilk sayfa sana yetti. Ve mektubu kaldırdığın gibi ateşe attın. Öyle mi?"

"Evet. Sana anlattım ya."

"Doğru. Sonra da Londra'ya gelerek o mektubu kimin yazdığını bulmamı istedin." Bob güldü. "Eh, artık mektubun kimin eseri olduğunu biliyorsun, hayatım."

"Gerald'ın o işle bir ilgisi yok."

"Ama ne olursa olsun onun Londra'ya gitmemesini tercih ederdim."

Cynthia sıkıntılı bir tavırla parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Ben de öyle." Bunu istemeye istemeye itiraf etmişti.

15

Dr. Timothy Day haftada yarım gün kendi kendine izin verirdi. O gün gelmişti işte. Genç adam istasyona giderek Lewes trenine bindi. Kompartmanda arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Duyduğu yorgunluk artık ona ömrünün sonuna kadar taşıyacağı bir yükmüş gibi geliyordu. Bu yük omuzlarına bastırıyor, kafasını eziyordu.

Bu gidişin bir sonu olmalıydı... Ve genç doktor öyle bir durumdaydı ki, bu son nasıl olursa olsun onu memnunlukla karşılayacaktı.

Doktor arkasına dayanmış öyle otururken sadece bu korkunç yorgunluğu ve yakıcı öfkeyi duyuyordu. Böyle olduğu için de kendi kendisine kızıyordu Timothy Day. Hayattan fazla bir şey istememişti... Aldığının karşılığını da her zaman vermeye çalışmıştı. Öğrencilik günlerinde bile fazla bir şeyi olmamıştı. Eğitim yılları eğlenceli geçmişti yine de. Ve tabii daima canla başla, hırsla çalışmıştı. Tek başına olsaydı belki de çabucak ilerleyip yükselecekti. Ama babası ölmüştü. Annesi otlun eline bakıyordu. Küçük kardeşi de öyle. Bu yüzden çok sıkıntılı günler geçirmişti. İhtisas yapamamış, genel pratisyenlikte karâr kılmak zorunda kalmıştı. Eğlenceli toplantılara katılma fırsatı fazla bulamamıştı. Duygusal arkadaşlıkları ise uzun sürememiş, böyle karşılaşmalar ender olmuştu. Sonunda bu köye yerleşmişti. Ve tabii muayenehane açabilmek için borç almak zorunda da kalmıştı.

Evlenmeyi hiç düşünmemişti genç adam. Ama aşk hayatına karıştığı zaman bunu türlü üzüntünün izleyeceği de aklına hiç gelmemişti.

O çiçekli yol... Ve bunun sonunda zaferle bekleyen ve gıdaklarmış gibi gülen Martha Bantry.

Daha önceleri de böyle trene binerek yolculuklar yaptım. Jane'le aramızdaki ilişkiyi farketmeyeceklerini düşünmem budalalıktı. Ahmaklar cenneti... Ama hiçbir zaman bir cennet olamadı bu... Ancak en güzel anlarımızda bana dayanılamayacak bir mutluluk verdi... Ama bütün bunlar kaçınılamayacak şeylerdi...

Genç doktor şimdi yorgun yorgun geriye bakıyordu. Neler olabileceğini kestirdiğim veya bir değişiklik yapabileceğim bir an olmadı... Jane'e âşık

olmam kaçınılmaz bir şeydi... Her şey gibi... Virian Ashley o kazayı geçirdiği zaman beni çağırdılar... Bu da kaçınılamayacak bir şeydi... O evde olanları sezmem de öyle...

Başlangıçta Jane'le hislerimizi birbirimizden gizlemeye çalıştık... İlk andan beri hiçbir şey beklemememiz gerektiğini de biliyorduk... Sadece gizli ve kirli bir ilişki kurabilirdik. Ve tabii bu ikimize de gerçek bir mutluluk getiremezdi... Ama bununla birlikte, birbirimize âşık olduğumuz andan itibaren hayatımızda başka hiçbir şeyin de değeri kalmadı...

Timothy Day, Lewes'da trenden indi. Anacaddeden dar bir yan sokağa saptı.

Jane'le çoğu zaman buradaki küçük bir çayhanede buluşurlardı. Bunun birinci nedeni orada tanıdıklarla karşılaşmayacaklarını bilmeleriydi.

Çayhane, ilk buluştukları günden beri hiç değişmemişti. Daima iki yaşlı kadın hizmet etmişlerdi onlara. Timothy'le Jane'e evde yapılmış çörekler, tereyağ ve yuvarlak kaplarda bal getirmişlerdi. Büyük bir tabağa ise iki dilim İsviçre çöreği, kalın bir dilim çikolatalı pasta ve bir parça pandispanya koymak âdetindeydiler. Bunları düzenli bir şekilde beyaz peçetenin üzerine diziyorlardı.

Timothy Day çayhaneye girdiği zaman pastalar masadaydı. Çörek, tereyağ ve bal çayla birlikte getirilecekti. Genç adam yaşlı kadınlarla biraz konuşarak, havalardan söz etti. Hep böyle yapardı zaten.

"Çayı hemen istemem," dedi. "Birini bekliyorum."

Bunu da her zaman söylerdi. Sanki yaşlı kadınlar durumu bilmiyorlarmış gibi.

Jane ondan birkaç dakika sonra geldi. Ve her zaman olduğu gibi genç doktorun kalbi durdu adeta.

Ancak bir yabancı, Day'le Jane'in birbirlerini selamlamalarında bir tuhaflık bulamazdı. Ciddi ciddi el sıkıştılar.

Jane, "Seni fazla bekletmediğimi umarım," dedi.

Timothy Day, "Ben de şimdi geldim," diye cevap verdi.

Jane Ashley yirmi dokuz yaşındaydı. At yarışlarında, av partilerinde görülen birçok genç kadın gibi uzun boylu ve çevikti. En çok spor kıyafetler

yakışıyordu ona. Ciddi ve güven dolu bir hali vardı.

Jane'in gözleri gri, kaşları biçimliydi. Burnu küçük, ağzı büyükçe ve dudakları dolgundu. Çoğu zaman yüzünün ifadesi değişmezdi. Bir şeyle ilgilendiği zaman ona bütün dikkatini verirdi. Güldüğü zaman bütün yüzü aydınlanırdı sanki.

Ciddileştiği zaman yüz ifadesi yırtıcı bir kuşu andırırdı.

Şimdi de çok ciddiydi genç kadın. Yaşlı kadınlardan daha büyük olanı çayla çörekleri getirdi. Eklemleri şiş eliyle çaydanlığın sapını Jane'e doğru çevirdi.

Tepsiden bal, süt, yağ ve çörekleri aldı.

"Daha sıcak su isterseniz, lütfen haber verin," diyerek küçük loş salonun dibindeki perdeli kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Bugün çayhanede Timothy'le Jane'den başka kimse yoktu. Ama buna rağmen çay için buluşan iki ahbap gibi davranmaya devam ettiler. Doktor çayını bitirince, Jane ondan fincanını istedi. Bunu doldurarak Day'e verdi.

Yaşlı kadın tekrar salona girerek, "İstediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederiz," dediler.

"Bugün burası pek sessiz. Ama buna seviniyoruz. Hafta sonunda çok kalabalık vardı. Tabii çok yorulduk. Salonda geçecek yer kalmamıştı." Yaşlı kadın onlara gülümsedikten sonra tekrar uzaklaştı.

Doktorla Jane ancak ondan sonra daha samimi bir şekilde konuşmaya başladılar.

Genç kadın adeta utana utana doktorun eline dokunarak, "Timothy," dedi. "Çok çalışıyorsun sanırım."

"Her zamanki kadar, sevgilim. Bu nereden aklına geldi?"

"Bilmem ki... Seni bu halde görünce ben de endişelenmeye başlıyorum. Yüz hatların gerilmiş. Son derece yorgun görünüyorsun."

"Beni korkutan iş değil, Jane. Ben çalışmaktan hoşlanırım."

"Tim... Seni endişelendiren neyse bu bizimle ilgili değil sanırım..."

"Korkarım bizimle ilgili, hayatım..."

"Virian... O... o... bir şey mi..."

Genç adam başını sallayarak acı acı, "Biri ondan daha önce davrandı," diye açıkladı. "Galiba sonunda Virian hayalini kurduğu o zafere erişemeyecek."

"Ama... Virian bir şey yapmadıysa... bu işe başka kim karışabilir?"

"Tahmin edemiyor musun?"

"Hayır. Nasıl tahmin edebilirim."

"Martha Bantry."

Jane inledi. "Tim... Ama o öldü!"

Genç doktor yorgun yorgun, "Evet," dedi. "Öldü... Ama başkalarına işkence etme gücü hâlâ yaşıyor. Kadın mezardan da bizim hayatımızı etkileyebilecek.

Bazan geceleri Martha'nın ölmediğini, hâlâ aramızda olduğunu, bizi gözetlediğini düşünüyorum."

"Tim’ciğim, olamaz bu... Sen yorulmuşsun sadece. Bu yüzden hayalin fazla çalışıyor."

Doktor hafifçe güldü. "Keşke öyle olsaydı! Ben sana her şeyi söylemedim.

Çünkü bir çaresini bulacağımı umuyordum." Bir an durdu sonra çabucak ekledi.

"Hatta kadına para vermeye bile razıydım."

"Sevgilim, Martha bizim hakkımızda ne biliyordu ki... Belki biz korkuyorduk... Ama Martha'dan değil, Virian'dan."

"İşte bu konuda yanılmış olduğumuz anlaşılıyor. Aslında o kocandan çok daha zehirli ve tehlikeliydi."

Jane'in rengi uçmuştu. "Tim... O aramızdaki ilişkiyi bilmiyordu değil mi?..

Bilmesine imkân yoktu."

"Biliyordu, sevgilim. Bunu nasıl anladığını bilmiyorum. Birlikte gittiğimizi öğrenmişti. Nerede kaldığımızı da."

Jane çabucak, ısrarla, "Ama artık Martha bize bir zarar veremez, Tim," dedi.

"O öldü. Tim..." Doktora bakarken gözleri korkuyla irileşmişti. "Demin ne diyordun? O sana hâlâ sağmış gibi mi geliyor?"

"Martha Bantry'nin ölümüyle bütün deliller ortadan kalkmadı. Kadın bana bir mektup yazarak bildiklerini açıkladı. Tehditlerle dolu bir şeydi bu. Kadının bir günlük defteri de vardı. Martha' nın bizimki gibi ilginç bir dramı o deftere yazmaktan kaçınmış olduğunu sanmıyorsun ya?"

Jane başını salladı. Konuşacak durumda değildi.

Doktor, "Günlüğü bulacaklar," dedi. "Ve o zaman..."

"Ama mektup sende değil mi?"

Genç adam, "Hayır," diye mırıldandı.

Jane umutla sordu. "Onu yaktın mı?"

"Hayır, Jane. Bu bir delili ortadan kaldırmak olurdu. Polis bu hareketimin suçlu olduğumu gösterdiğini düşünürdü."

"Polis mi? Tim, ne demek istiyorsun?"

"Polis, Martha'yı kimin öldürdüğünü öğrenmeye çalışıyor, Jane."

Jane'in vücudu kaskatı kesildi. Genç kadın öfkeyle, "Ama senden nasıl şüphelenebilirler?" diye bağırdı. "Bu olayla bir ilgin olduğunu nasıl düşünürler?"

Doktor umutsuzca omzunu silkti. "Neden düşünmesinler? Herkes gibi benim de Martha'yı öldürmek için çok önemli bir nedenim vardı."

"Buna nasıl cesaret ediyorlar?"

Genç adam sabırla, "Jane'ciğim," dedi. "Sen bana çok sadıksın. Yalnız sen bile Martha'nın ölümünün çok işime geldiğinin farkındasın sanırım."

"Sus, sus, böyle şeyler söyleme. Bunu düşünme bile, Tim."

Doktor ağır ağır, "Ama polis böyle düşünüyor," diye açıkladı.

"Saçmalıyorsun! Sen de farkındasın bunun! Polis bizim ilişkimizi nereden bilebilir?"

"Biliyorlar ama."

"Mektup onlarda değil sanırım."

Doktor başını salladı. "Kısa bir zaman öncesine kadar değildi." Genç adam mektubu Bob'a verişini anlattı.

Jane çok sarsılmış olmasına rağmen Timothy Day'i yine de dikkatle dinledi.

Doktorun konuşması sona erince de onu teselliye çalıştı.

"O genç adam bu konuda çok mertçe davranmış. Anlattıklarına bakılırsa birdenbire senin aleyhine dönecek ve mektubu polise verecek bir insan da değil."

"Yalnız mektubu vermek zorunda kalabilir, hayatım. Hemen hiç tanımadığı bir insan için meslek hayatını tehlikeye atmasını ondan bekleyemeyiz. Ve ben ondan böyle bir şey istememem gerektiğini biliyorum."

"Onun mektubu polise verdiğini sanmıyorsun değil mi?"

"Vermediğini biliyorum."

"Öyleyse polis bu konuda sana bir şey söyleyemez."

Timothy Day başını salladı. "Hayır, bana bu konuda çok şey söyleyecekler. O müfettiş, şu Londra'dan gelen Horbury muayenehaneme uğramış. Dün de Bob Pritchard bana telefon ederek polisin sen ve benimle ilgili her şeyi bildiğini açıkladı. Tabii Horbury, belki Martha Bantry de bu durumu öğrenmiş ve bu bilgisinden yararlanacağını açıklayarak doktoru tehdit etmişti... diye düşünecek. Polis de cinayet nedenini anlamaya çalışıyor zaten."

"Böyle konuşmamalısın, Tim. Konuşmamalısın."

"Başka nasıl konuşayım? Artık hiçbir şeyimizin kalmadığını anlamıyor musun?

Bu maceraya, hislerimiz irademizden daha güçlü olduğu için atıldık. O sırada başka hiçbir şeyin bizim için önemi yoktu. Ama şimdi..." Timothy Day hafifçe omzunu silkti. "Her şey mahvoldu..."

"Ama Martha'yı sen öldürmedin ki, Tim." Jane bir an durdu sonra da ifadesiz bir sesle ekledi. "Onu öldürmüş olsan bile..."

"Evet, Jane?"

Küçük çayhaneye bir ölüm sessizliği çökmüştü sanki. Bir güç kalplerinin derinliklerinde gizlenen şeyi öğrenmeye çalışıyor gibiydi.

"Öyle bile olsa artık bu durumu değiştiremez ki, Tim. Martha bizi mahvetti.

Öyle değil mi?"

Doktor başını salladı. "Tam anlamıyla değil. Martha, bizi dünyaya teşhir etmek niyetindeydi. Dünyanın bizi Martha Bantry'nin gözleriyle görmesi gerçekten feci bir şey olurdu. Yalnız kadına gereken malzemeyi biz sağlamıştık. İşte benim dayanamadığını da bu, Jane."

Timothy Day masadan hesabı alarak genç kadının kalkmasını bekledi. Yaşlı kadın perdenin arkasından çıkarak onlara gülümsedi. Jane'le doktor kapıya giderlerken memnun bir tavırla onları izledi.

Devamlı müşterilerimizden ikisi de... Ne hoş bir çift... Ah, evet, genç adam tabağın yanına bahşiş bırakmış yine... Ama bu bahşiş sanılmaz. Bu para bir ev sahibesine verilen bir bukete benziyor. Veya bukete iliştirilmiş bir teşekkür mektubuna... Ne kadar da kibarlar.

Yaşlı kadın nazik nazik seslendi. "Çayınızdan memnun kaldığınızı umarım...

Yine bekleriz... Pek yakında..."

Kadıncağızın onların bir daha gelmeyeceklerini bilmesi imkânsızdı.

Ama doktorla Jane bunu kesinlikle biliyorlardı.

16

Timothy Day ışıkları yakarak bekleme odasına girdi. Kapının önünde durarak etrafına bakındı. Hiçbir şeyin değişmemiş olması onu şaşırtmış gibiydi.

Duvarlardaki birbirine uymayan resimler, eski dergiler, sert koltuklar, hafif eter kokusu... Her şey aynıydı.

İlerideki aralık kapıdan muayene odasını görebiliyordu. Orada mesleğiyle ilgili gereçler vardı.

Bütün bunları geride bırakmanın beni çok sarsacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ancak artık gerçek hayatımın bu olduğunu anlıyorum... Bilgim ve merhametim bu iki odada olgunlaştı... Kişisel hırslarım buraya gömüldü. Onların yerini başkalarının istekleri aidi. Burada ihtiyaç beni daha iyi bir insan haline soktu. Hırslarım bunu hiçbir zaman başaramazdı.

Bu kasvetli iki oda... Bunların benim için bu kadar değerli olduğunu kim bilebilirdi? Buraya o kadar çok şeyin sığacağını?

Jane'in koluna hafifçe dokunması üzerine doktor genç kadının yanında olduğunu hatırladı... Timothy Day, Jane'in elini tutarak onu ikinci kata çıkan merdivene götürdü. Nedense içgüdülerine uyarak, evin ön kapısından değil, muayenehane kısmından içeri girmeyi istemişti. Belki de bunun nedeni Jane'in desteğine ihtiyacı olmasıydı.

Jane'e, "Benimle birlikte gel," dememişti.

Ama artık ikisi de görünüşü kurtarmaya çalışmanın gereksiz olduğunu biliyorlardı. Başkalarının diyecekleri de, düşünecekleri de önemli değildi artık. Zaten bu konuda köydekilerin ekleyebilecekleri yeni bir şey de yoktu.

Genç adam merdivende durarak, tuhaf bir tavırla, "Işık yanıyor," dedi. "Çok acayip... Işığı açık bırakmışım demek... Ama bunu yapmış olamam. Buradan ayrıldığım zaman daha ortalık aydınlıktı... Garip..." Merdiveni hızla çıktı.

Timothy Day oda kapısını açarken, Jane biraz geride kaldı. Doktor çabucak içeri girdi.

Bayan Sinclair doktorun en sevdiği koltuğa oturmuş, onun kitaplarından birini okuyordu.

Başını kaldırarak dalgın ama yine de memnun bir tavırla gülümsedi. "Ah, geldin mi, Tim? Epey geciktin."

Genç adam hafifçe kekeledi. "Ben... ben... Şey beni beklediğini bilmiyordum... Kimse hasta değil ya."

"Ah, hayır. Hepimizin de sağlığı yerinde. Teşekkür ederim. Yalnız zavallı Jane'i sahanlıkta bekletme öyle." Bayan Sinclair sesini yükseltti. "Jane'ciğim, gelsene!"

Genç kadın içeri girerek şaşkın şaşkın doktorun yanında durdu. "Biz...

Şey... yani... seninle burada karşılaşacağım aklıma gelmemişti."

"Tabii gelmez, hayatım. İnsanlar daima beklemedikleri kimselerle karşılaşırlar. Bana kızmayacağınızı umarım. Ama yanınızda bir büyüğünüzün bulunması doğru olur." Bayan Sinclair gülümsedi. "Ben gerikafalı bir kadın değilim. Cynthia'yla babası pek tuhaf bir adam olan o Londralı genç şimdi evde yalnızlar. Baş başalar yani. Ama gençler artık o kadar ciddi ve dürüstler ki...

Ben sadece buraya başka birinin daha gelebileceğini söylemek istedim."

Doktor şaşkınlıktan nasıl davranması gerektiğini anlayamamıştı. Sonra izin isteyerek içki getirmek için dışarı çıktı.

Jane ağır ağır ilerleyerek bir koltuğa oturdu. "Birinin geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Böyle kritik zamanlarda neler olacağını kimse bilmez. Ayrıca, seni de evine götüreceğim, Jane."

Timothy Day geri dönmüştü. Elinde tepsiyle kapıda duruyordu. Ağır ağır ilerleyerek tepsiyi masaya koydu.

"Sana durumu açıklamamız gerekiyor, Laura. "Jane artık evine dönmeyecek."

Sesi sakin ama kararlıydı. "Artık bize mahvolmuş bir geleceğin kırık parçalarından başka bir şey kalmadığını biliyoruz. Bu gelecek nasıl bir şey

ve ne kadar sürecek, bunu bilmiyoruz. Ama bu süreyi artık beraber geçirmek niyetindeyiz."

Bayan Sinclair başını salladı. "Olaylar insanların kararlarını değiştirir, Tim."

Jane atıldı. "Durumu anlamıyorsun, Laura. Artık hiçbir şeyin bizim için önemi yok. Açıkçası... savaşmaktan vazgeçtik." Yaşadıkları gizli ilişkiden çektiği acı adeta sesinde yankılandı.

Bayan Sinclair bu sözlere aldırmadı. "Evine dönmen için önemli bir neden var, Jane. Kocan bu akşam üzeri atla dolaşmaya çıktı. Bir kaza geçirdi ve... öldü."

Derin bir sessizlik oldu.

Sonra doktor içini çekti. "Kader insanla her zaman alay ediyor."

Jane kendisini toparlamaya çalışıyordu. "Nasıl oldu bu?"

"Hayatım, aslında bunu anlatmama gerek yok. Sen de kazanın nasıl olduğunu tahmin edebilirsin. Sizin çiftlik kâhyası sağa sola telefon ederek seni bulmaya çalıştı. Sonra bana size gidip gidemeyeceğimi sordu. Virian'ın nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. O genç atlardan birini almış. Anladığıma göre hayvan henüz doğru dürüst terbiye edilmemiş bir taymış. Neyse... Virian atı kırda taş bir duvara doğru sürmüş. Hayvan tökezleyip devrilmiş.

Müfettiş Horbury bana Virian'ın bugün öğleden sonra sarhoş olduğunu söyledi."

"Müfettiş Horbury." Doktor bu adı sanki sürüklendiği felaketin en kısa açıklamasıymış gibi söylemişti.

"Evet, Horbury bugün size gitmiş, Jane... Bana öylesine bir araştırma yaptığını söyledi."

Jane, "Herhalde müfettiş çok geçmeden Virian'ın ölümünden benim sorumlu olduğuma karar verecek."

"Jane!" Doktorun sesi sertti.

Ama genç kadın sözlerini sürdürdü. Day'in sözünü kestiğini farketmemiş gibi yorgun ve bıkkın bir tavırla konuşuyordu. "Evet, galiba Virian'ın

ölümünden ben sorumluyum. Lale'yi ben terbiye ediyordum. Virian'ın ölümüne neden olan atı yani. Geçen hafta Virian gelip benim tayla çalışmamı seyretti. Yine aksiliği tutmuştu. Bana 'Atı şımartıyorsun' dedi. Önce aldırmadım. Ama söylenmeye devam etti. Sonunda benim de tepem attı. Aslında bu benim işim değil, diye bağırdım.

Sen korkak olduğun için bu tayı terbiye de bana düşüyor! O zaman Virian'ın beni döveceğini sandım. Ve bayağı korktum. Ama o nasıl olduysa kendisini toplayarak uzaklaştı. Gerçekten de anlayamadığım bir neden yüzünden Virian, Lale'den korkuyordu. Tay da o yanına yaklaştığı zaman sinirleniyordu. Virian o günden sonra darıldı ve benimle pek konuşmadı." Jane dalgın dalgın ellerine bakıyordu.

Sonra Bayan Sinclair'e döndü. "O... o evde mi?"

"Hayır, hayatım. Onu hastaneye götürdüler. Ama yapılacak bir şey yoktu.

Şimdi senden haber çıkmasını bekliyorlar sanırım."

"Ben bu işle ilgilenirim Jane, hâlâ Virian'ın doktoru sayılırım."

Jane tekrar Bayan Sinclair'e baktı. "Eve gitmemi mi istiyorsun?"

"Benimle birlikte gelmen daha iyi olur, yavrum. Size gideriz. Sen eşyalarını alırsın. Sonra bizde kalırsın."

Timothy Day sordu. "Buna gerek var mı? Çünkü Jane'le ben artık başkalarının ne diyeceğine aldırmıyoruz."

"Saçmalama!" O anda Bayan Sinclair'in hiç de öyle göründüğü gibi dalgın bir hali yoktu. "Hislerinizi çok iyi anlıyorum. Yalnız kendinizi herkese rezil etmenize izin verecek de değilim."

"Ah, bunu bizim adımıza nasıl olsa yapacaklar."

"Şimdi beni iyi dinle, Tim. Bu konuda hiçbir şeye aldırmamaya karar vermiş olabilirsiniz. Ama dostlarınızı da düşünmelisiniz."

Genç adam acı acı, "Dostlarımız," dedi. "Bizim dostlarımız var mı?" Sonra çabucak ekledi. "Hayır, öyle demek istemedim. Ama dostların varsa, onların da benim yüzümden çamura yuvarlanmalarını istemem."

Bayan Sinclair içini çekti. "Tanrım... Böyle söyleyeceğini bilmeliydim. Beni dinle, Tim. Dünyada en çok kızdığım şey bir insanın mızmızca kendi

kendisini suçlamasıdır. Ne yaptığın konusunda bir fikrim var sadece. Senin yerinde daha mantıklı biri olsaydı bunu daha önce ve daha ustaca bir şekilde yapardı. Eğer Kings Meade köyünde hâlâ tomruk olsaydı, Jane'le sen hemen koşup kendinizi buna vurdururdunuz... Jane'in burada kalmasına gelince. Sadece gülünç bir şey bu."

"Ben bunu gülünç bulmuyorum. Bizim için fazla bir şey kalmadı. Bir de birbirimizden ayrılalım mı?"

"Birbirinizden ayrılmak mı? Oğlum, asıl bu yapmaya kalkıştığınız şey yüzünden birbirinizden çabucak ayrılırsınız."

Jane ifadesiz bir sesle, "Tim burada kalmamı istiyorsa," dedi. "O zaman bu konuyu tartışmamıza gerek yok demektir. Çünkü ben artık rol yapacak değilim."

"İkiniz de resmi soruşturma yapılacağını biliyorsunuz değil mi? Yani Virian'ın ölümüyle ilgili olarak. Polis, sorgu için kalkıp buraya gelmek zorunda kalırsa, iş başından tuhaf bir hal alır. Demin dostlarınızdan söz ettin, Tim.

Onları aleyhinize çevirmek için bundan daha güzel bir yol bulamazsınız. Köyde yaşayan herkes bazı kurallara uymak zorundadır. İnsanın bazan topluma borcu olur. İşte bu da öyle bir an." Bayan Sinclair bir an durdu sonra da ekledi.

"Tim, bir an gelir, bu bölgedeki insanların desteğine ihtiyaç duyarsın."

"Yani, Martha Bantry'i öldürme suçuyla yargılandığım zaman mı?"

Jane acıyla haykırdı. "Tim!"

Ama Bayan Sinclair'in sesi öfkeyle sertleşti. "Ben Martha Bantry'i senin öldürmediğini pekâlâ biliyorum."

Jane hayretten irileşmiş gözlerle kadına baktı. "Biliyor musun! Bundan emin misin, Laura?"

"Tabii." Bu soru Bayan Sinclair'i şaşırtmış gibiydi. "Sen emin değil misin, Jane?"

"Evet, bunu biliyordum... Emindim."

Timothy Day usulca, "Sen bunun durumu farkettirmeyeceğini söyledin," diye hatırlattı.

"Ah, yine melodrama başladı." Bayan Sinclair sabırsızca başını salladı.

"Melodramı bir tarafa bırakarak, kendinizi korumaya çalışsanız. O zaman ben de umutlanırdım. Şimdi lütfen ikiniz de beni dinler misiniz? Size şunu söyleyeceğim: Tim, eğer Jane burada, bu evde seninle kalırsa, seni Martha Bantry'nin ölümünden dolayı kolaylıkla asabilirler. Herkes insanca bazı zayıflıkları hoş görebilir. Ama bir dereceye kadar. Ama ahlak konusunda kendilerine meydan okundu mu, hepsi de öfkelenir ve düşman kesilirler. Bana inanın. Ben bu köydekileri sizden çok daha iyi tanıyorum."

Jane itiraz etti. "Ama Tim suçsuz, Laura. Bunu sen kendin de söyledin!"

"Evet, evet, hayatım. Tim bunu biliyor. Sen de buna inanmaya başlıyorsun. Ya diğerleri? Ne olduğunu unuttunuz mu? Martha Bantry öldürüldü. Kadının doktoru kesinlikle mahvedecek bir şeyi öğrendiği biliniyordu. Martha bir cinayete kurban gitti. Tim'le Jane birbirlerine âşıklar. Ama genç kadının kocası onların birbirlerine kavuşmalarını engelliyordu. Sonra ne oldu? Kadının kocası, çok uygun bir şekilde, bir kaza sonucu öldü. Buna, karısının adamı korkaklıkla suçlaması yol açtı."

"Sus, yalvarırım sus!" Jane elleriyle kulaklarını kapattı, "Benim öyle bir niyetim yoktu. Yemin ederim."

Tim, "Böyle şeyler söylememelisin, Laura," diye bağırdı. "Bu kadarı da fazla artık."

Kadın sakin sakin cevap verdi. "Çocuklar, tabii ki bu kadarı fazla. Bu hikâyeme eklenecek bir tek şey var. Bayan Ashley kazadan hemen sonra doktorun evine yerleşti."

Jane öfke ve umutsuzlukla ona bakıyordu. "Bunları nasıl söyleyebiliyorsun, Laura? Tim'le beni tanıyorsun. Bizim dostumuz olduğunu iddia ediyorsun. Bu sözleri nasıl söyleyebiliyorsun?"

Kadın, usulca, "Bunları söylüyorum, hayatım," dedi. "Çünkü siz ikiniz bu sözleri söylenmesi için davet ediyorsunuz," İçini çekerek ekledi. "Köydekilerin böyle şeyler söyleyeceğinden emin olabilirsiniz. Martha öldü. Ama Kings Meade'deki tek dedikodu kumkuması da o değildi'. Tabii köydekilerin en kötüsü, en iğrenci Martha'ydı. Ama köy hayatında

dedikodunun da, peşin yargılar kadar yeri vardır. Köylüler için soluk almak gibi bir şeydir bu." Bir an durdu sonra da sabırsızca konuşmasını sürdürdü. "Tim, kendini korumak için yapabileceğin en iyi şey yarın her zamanki gibi muayenehanede hasta kabul etmen ve toplumun yararlı bir üyesi gibi davranman olur."

Jane, "Ama onun kendisini korumaya çalışmasına ne gerek var?" dedi. "Sen onun suçsuz olduğunu söyledin ya, Laura."

"Tabii suçsuz o."

Genç adam yorgun ama alaycı bir tavırla, "Laura o halde sen katilin kim olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı.

"Belki."

"Öyleyse bunu polise açıklamanın yararı olmaz mı?"

Bayan Sinclair usulca, "Tim," diye cevap verdi. "Sen ve Jane dünyada ikinizden başkası olmadığını sanıyorsunuz. Ama köyde çok insan var..." Ayağa kalkarak eldivenlerini aldı. "Tabii karar vermek yine size düşer." Hafifçe gülümsedi. "Hiç olmazsa ben görevimi yaptığımı düşünerek memnun memnun evime dönerim... Ne mide bulandırıcı bir şey değil mi?"

Jane durakladı. "Ben de seninle gelmek istiyorum, Laura. Yani... eğer Tim..."

Dr. Day çabucak, "Evet, Jane?" dedi.

"Ben seni arabada bekleyeceğim, Jane." Bayan Sinclair kesin bir tavırla odadan çıktı. Arkasına bakmadan merdivenden indi.

İki sevgiliyi baş başa bırakmak istemişti. Bundan başka ona neredeyse hüngür hüngür ağlamaya başlayacakmış gibi de geliyordu.

Jane'le Timothy karşılıklı durdular.

Genç adam ağır ağır, "Acaba," dedi. "Umutlanmak yersiz mi olur?"

Jane onun kolunu tuttu. "Sus, sevgilim, sus, bunu söyleme. Birkaç gün hiç düşünmez, hislerimizle ilgilenirsek..." Sonra birdenbire kendisini umutsuzca genç adamın kollarına attı. "Korkuyorum... Eskiden daha çok korkuyorum. Her şeyi kaybettiğimizi düşünüyordum. Ve buna dayanmaya

çalışacaktım. Ama şimdi... şimdi... Ah, Tim, sevgilim, daha nelere katlanacağız?"

Doktor ona sıkıca sarıldı. "Her şeye, sevgilim... Gerekirse daha çok şeye katlanacağız."

17

Bob Pritchard iki günden beri amatör bir dedektif gibi etrafta dolaşıp duruyordu. Bir takma bıyığı ve sakalı eksikti. Tavırları o kadar esrarlıydı ki, Cynthia dayanamayarak onu sinsilikle suçladı.

Sonra da, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne oluyor?"

Genç adam, "Bunu söyleyemem, hayatım," dedi. "Yalnız bana etrafta dolaşmam gerekiyormuş gibi geliyor. Kadınların arasında oturmak beni sıkıyor."

"Canını sıktığımız için özür dilerim."

"Hayır, hayır, sorun bu değil. Ama benim gibi hareketli bir insan bütün gün uyuşuk uyuşuk oturamaz."

"Hareketli bir insan mı? E, Londra'da bu konuda ne yapıyorsun bakayım?"

"Neler yaptığımı görsen şaşarsın. Müvekkilleri görünce saklanmak, işten kaçmak, yiyip içmek, flört etmek... İşte bütün bunlar yüzünden her gün koşturup duruyorum." Gülümsedi. "Tabii bütün gün gölgede yatmama izin verir ve beni rahatsız etmezsen o zaman ben de evden ayrılmam."

"Sen buraya iş için gelmedin mi? Hem neden bu kadar gizemli tavırlar takınıyorsun?"

"Çünkü hayatım, sana yaptıklarımı her anlatışımda beni sert bir şekilde haşladın."

"Hah, demek bu yaptığın seni bile utandıran bir şey! Sen galiba bir çiftçinin kızını kovalayıp duruyorsun. Bana açılabilirsin. Seni kıskanmam." Ama Cynthia'nın sesinde yine de hafif bir kıskançlık vardı.

Genç adam, "Hayır," dedi. "Belirli bir çiftçinin kızıyla ilgilendiğim yok.

Ama araştırmalarım sırasında öyle biriyle karşılaştığım zaman onu sıkıca sorguya da çekiyorum."

"Ya? Ona ne soruyorsun?"

"Ah, bilinen şeyleri. Esmer, yakışıklı, tehlikeli bir yabancıyla karşılaşıp karşılaşmadığını. Karşılaşmamışsa bana iyi bakmasını."

"Bu espirine nasıl karşılık veriyorlar."

"Kıkır kıkır gülüyor, sonra da uzaklaşıyorlar. Yani bazıları. Bazıları ise yalnız geçen saatlerini düşünmeye başlıyorlar."

"Saçma!"

"Haklısın. Böylece sana işlerime burnunu sokmamanı söylemiş oluyorum."

Aslında Bob, şu düşünceye göre hareket ediyordu. Martha Bantry'nin öğrendiklerini ben de öğrenebilirim. Ama genç adam kadın gibi tecrübeli değildi.

Köyü de tanımıyordu. Bu yüzden bu konuda zorlukla, ağır ağır ilerliyordu. Ama ilerliyordu ya!

* Bob, Knightsbridge'de bir apartmanın beşinci katındaki dairenin kapısını çaldı. Ama içeride çıt çıkmıyordu. Bob tekrar zile bastı. Aslında bunun nedeni ondan sonra ne yapacağını pek bilmemesiydi.

Ama kapı birdenbire açıldı ve Bob da aptal aptal Gerald Mitchell'e bakakaldı. Sonra çabucak kendisini topladı. Gerald'ın korkmuş olduğu belliydi.

Ayrıca genç adamın başka birini beklediği de anlaşılıyordu. Ve Gerald'ın korkusu yerini öfkeye bırakmaya başlıyordu.

"Demek sen geldin?"

"Başka birini mi bekliyordun, aziz dostum?"

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

Bob sakin sakin, "Çünkü," dedi. "Kapıyı açmakta geciktin. Beklediğin insana karşı kabalık olur bu. Yoksa ben mi fazla sabırsızlandım."

"Düşüncelerin beni ilgilendirmiyor. Sadece işlerime burnunu soktuğunu biliyorum."

"Özür dilerim. Ben sadece sana yardıma çalışıyordum." Bob sanki asansöre gidecekmiş gibi döndü.

Gerald durakladı. "Yardımına ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi? Bana vaktiyle yardım istemişsin gibi geldi. Neyse... Bunu unutalım gitsin."

Gerald yine kararsızca durdu. "Madem buraya kadar gelmişsin. Anlatacaklarını dinlememin bir zararı olmaz. Fazla zamanım yok ama... içeri gir." Öfkeyle ekledi. "Yoksa koridorda avaz avaz bağırmayı tercih mi edersin?"

"Hayır, hayır... Benim bu konuda bir tercihim yok." Bob oldukça lüks eşyalarla döşenmiş yine de hiçbir kişiliği olmayan daireye girdi. Kiracıların iz bırakmadan gelip gittikleri o lüks katlardan biriydi burası. "Güzel bir yer.

Güzel ve temiz yani."

"Ben beğeniyorum."

"Burada fazla kalacak mısın?"

"Bu seni çok mu ilgilendiriyor?"

"Yok canım. Seninle kibar konuşmaya çalışıyorum. Ama istersen havadan söz edelim. Veya maçlardan. Veya Monet'nin tablolarından. Benim için önemli değil bu. Ben konuşmaktan hoşlanırım, işte o kadar. Belki sinirlerim bozuk olduğu için. Belki de ciddi olamamam yüzünden, Artık o kadarını bilmem." Bir koltuğa oturarak rahat bir tavırla ayaklarını uzattı.

Gerald onun karşısına dikildi. "E, anlat bakalım."

"Ah, demek şimdi de banim konuşmamı istiyorsun? Ah, hoş bir değişiklik bu."

"Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun. Sana fazla zamanım olmadığını da söyledim."

Bob alaycı bir hayretle ona baktı. "Neden? Uçak akşam altıda kalkmıyor mu?"

Gerald irkildi. Bir süre bir şey söylemedi. Sonra boğuk bir sesle, "Demek biliyorsun..." diye mırıldandı.

"Tabii, dostum. Dünyanın en doğal şeyi bu."

"Neymiş o dünyanın en doğal şeyi? Başkalarının işlerine burnunu sokman mı?"

"Hayıf, hayır. Kaçmak, dostum, kaçmak... İnsanlar bunu tarih öncesi çağlardan beri yapıyorlar... İlk vicdan azabından beri yani."

"Vicdan azabı çektiğimi kim söyledi? Dikkatli ol, Pritchard?"

"İftira davası mı açacaksın? Ama tanık yok ki."

"Beni vicdan azabı çekmekle suçladın."

"Ah, hayır. Ben sadece vicdan azabının insanın kaçmasına neden olduğunu söyledim. Tabii korkuyu da unutmamalı."

Gerald'in rengi uçmaya başlamıştı. "Kimse beni korkaklıkla suçlayamaz, Pritchard!"

"Öyle mi?" Bob özellikle susarak ağır ağır bir sigara yaktı. Sonra, "E, seni neyle suçlarlar öyleyse?" diye sordu.

Gerald büyük bir çaba harcayarak kendisini topladı. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesinde gizli bir yalvarış vardı. "Bana yardım etmek için geldiğini söylemiştin."

"Hayır. Sadece sana benden yardım istediğini hatırlattım."

"Aman bırak artık bu kelime oyununu! Buraya neden geldin?"

"Bir kere... neden kaçtığını öğrenmek istedim."

"Sana kaçmadığımı söyledim ya! Londra'ya gelmeye hakkım yok mu?"

"Ama adresini bırakman uygun olmaz mıydı?"

"Cynthia'ya mı? Buna değmezdi. Çünkü ben burada sadece birkaç gün kalacaktım."

"Biliyorum," Bob bekledi.

"Madem biliyorsun, o halde sana Avrupa'ya gitmek üzere olduğumu açıklamamda bir sakınca yok."

"Neden?"

"Allah kahretsin! Biraz tatil yapmak istiyorum."

"Evet, halin hiç de iyi değil." Bob düşünceli bir tavırla Gerald'ı süzdü.

"Ne sebep oldu buna? Heyecan mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani müfettişin gelmesini beklerken çok mu heyecanlandın?"

"Bu beni neden endişelendirsin? Scotland Yard'ın yolladığı bir ahmak beni korkutamaz ki."

"Ah, Horbury tehlikeli bir adamdır aslında. Çok dikkatli ve fazla ısrarcıdır. Herkes sonunda ona bilmek istediklerini anlatır."

"Belki bana Horbury'nin benden neyi öğrenmek isteyeceğini söyleyebilirsin."

"Herhalde önce Martha'nın senin için neden büyük bir tehlike kaynağı olduğunu soracak. Yani Martha'nın senin hakkında ne bildiğini öğrenmek isteyecek."

"Hiçbir şey bilmiyordu."

"O halde neden kaçıyorsun?"

"Demin söyledim ya! Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Evet, evet. Ama herkes buna inanacak mı?.. İşte önemli olan da bu."

"ister insansınlar, ister inanmasınlar. Bu bana vızgelir."

"Ben senin yerinde olsaydım bu küçük yolculuktan vazgeçer ve köye dönerdim."

"Olmaz!"

"Seni geri getirmesi için peşinden iriyarı bir komiser yollarsa gülünç duruma düşersin. Gazeteler ikinizin gemiden inerken çekilen güzel bir resminizi de basarlar."

"Sen polis adına mı çalışıyorsun?"

"Ne münasebet!"

"Öyleyse neden kendi işlerinle ilgilenmiyorsun?"

"Bu da benim işim sayılır."

"Ah, demek seni Cynthia peşimden yolladı? Veya belki de bu annesinin fikriydi."

"Beni kimse yollamadı. Ben, kendim geldim."

Gerald dudak büktü. "Yani aileyi korumaya çalışıyorsun. Öyle mi?"

"Bir bakıma öyle."

"Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Gazetelerin diline düşmemek için buradan gitmeye karar verdim."

"Gazetelerin diline düşmeyeceksin. Ama seni geri getirir ve cinayet suçuyla tutuklarlarsa o başka. Sana köye geri dönmeni, polis seni sorguya çekinceye kadar beklemeni, ondan sonra istediğin yere gitmeni tavsiye ederim."

"Beni sorguya çekmelerini istemiyorum. Buna dayanamam." Gerald bir sigara yaktı. Bob genç adamın ellerinin titrediğini farketti.

Bir süre özellikle bekledi. Sonra da, "Polisin sorgusu, diğeri kadar kötü olmaz," diye mırıldandı.

Gerald elinde kibritle kalakaldı. Sonunda parmaklarını yaktı. "Neden söz ettiğini anlayamadım."

"Öyle mi? Martha Bantry bunun ne olduğunu sana açıklayabilirdi. Hatta açıkladı da sanırım."

Gerald'da şimdi köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvan görünüşü vardı. Titrek bir sesle konuşmaya başladı. Ne söylediği pek anlaşılmıyordu. "O kadın... O kadın... Neden onu öldürmek gibi bir iyilik yapan bir insanı arıyorlar? Ya sen... neden bu işe karışıyorsun? Ona... ona olanları gördün... O da senin gibi başkalarının işine burnunu sokuyordu..."

"Ah, benim kimsenin işine burnumu soktuğum yok. Ben sadece sana hikâyeni polise anlatmanı söylüyorum. Bunu başka birinden öğrenmeleri senin için kötü olur. Mesela... Alfie Greene'i sorguya çekmeye kalkışabilirler."

Gerald bir koltuğa çökerek, yuvalarından uğrayan gözlerle Bob'a baktı.

"Nereden biliyorsun?.. Ben... ben... neden söz ettiğini anlayamadım."

"Sana bunu nasıl öğrendiğimi anlatacağım, işte o kadar. Senin neden kaçtığını öğrenmek istiyordum. Onun için ufak bir soruşturma yaptım. Martha Bantry'nin senin hakkında bir şeyler öğrendiğini biliyordum. Belliydi bu. Bunun seni korkutan bir şey olduğu da öyle. Uzun yıllardan beri köyde oturuyorsun.

Orada herkes seni tanıyor. Senden pek hoşlanmıyorlar ama bu önemli değil. Ama senden nefret edenler bile seninle ilgili kötü bir şey bilmiyorlar.

"Ama... sen bir süre köyden ayrı kalmışsın. Bir görevle bir yere yollanmışsın. Yanında yine sizin bölgeden olan biri varmış. Alfie Greene. Onu buldum. O bana görev sırasında olanları anlatmadı. Konuşmak istemedi. Yalnız karısı onun gibi düşünmüyordu. Alfie çıkıp işine gittikten sonra gelip beni buldu. Seni sevmeyenlerden biri de Alfie'nin karısı."

Gerald içe dokunacak bir tavırla, "Alfie hiçbir şey söylemez," dedi. "Çünkü ben onu kolladım. Ona baktım. Biz geri döndükten sonra Alfie amirlerimize de bir şey söylemedi."

"Ama karısına her şeyi anlatmış."

"Pis sümüklüböcek! Tanrım! Onun için bütün yaptıklarımdan sonra karısına her şeyi anlatmış ha?"

"Belki amirlerine bir şey söylemeyerek sana olan borcunu ödediğini düşündü.

Ama karısı... tabii adam ona tırnaklarının neden sökülmüş olduğunu anlatmak zorunda kaldı."

"Ben olmasaydım Alfie ölürdü."

"Belki. Ama cesur ve mert bir insan. Onun tırnaklarını birer birer sökmüşler ama o gizli görevinizin ne olduğunu açıklamamış. Ama hemen arkasından sen bülbül gibi konuşunca, Alfie de herhalde tırnaklarını boşuna feda etmiş olduğunu düşünmüş. Karısının bu fikirde olduğu kesin."

Gerald haykırdı. "Sen orada değildin! Durumun nasıl olduğunu bilemezsin. O alçakların elindeydik. Alfie Greene'in cesur olduğunu söylüyorsun. Onu dövmeleri, kemiklerini kırmaları o kadar önemli miydi? Zaten o ufak tefek, cüce gibi biçimsiz bir şeydi. Ama bir de bana bak!" Yerinden fırlayarak, dev gibi vücuduyla Bob'un karşısında durdu. "Beni türlü şeylerle tehdit ettiler. Eve sakatlanmış, vücudum çarpılmış olarak dönseydim neler hissederdim, bunu biliyor musun?" Melodrama kaçan bir tavırla ellerini uzattı. "Tırnaklarım sökülseydi, parmaklarım neye benzerdi."

Bob başını salladı. "Ben bu soruyu cevaplandıramam. Ama herhalde kendini şu andakinden daha iyi hissederdin."

"Hayır. İnsanlar benim elimi tiksinerek sıksalardı ne yapardım?"

"Bilmem. Ama galiba herkes Alfie Greene'in elini memnunlukla sıkıyor."

"Söyledim ya. Böyle şeyler Alfie Greene gibi kimseler için önemli değildir.

Onun elleri zaten çarpık çurpuktu. Onlar bizim gibiler kadar acı çekmezler.

Hisleri bizimkiler gibi değildir. Bunu biliyorum. Onu hırpalarlarken ben oradaydım. Alfie hiç sesini çıkarmadı. Oysa ben onu seyrederken bile acıyla kıvrandım." Gerald soluk almak için bir an durdu. "Ben konuşmasaydım onlar işin içyüzünü nasıl olsa başkalarından öğreneceklerdi!.. Alfie Greene'e gelince...

Ona ben baktım. Yaralarını sardım. Yürüyecek halde değildi. Onu on kilometre ötedeki otelimize kadar ben taşıdım." Dikleşti.

Bob düşünceli düşünceli onu süzdü. "Sana daha önce de söyledim. Polise gidip bu hikâyeyi kendin anlatırsan senin için daha iyi olur. Ama bu arada daha alçakgönüllü bir insan gibi davranmalısın."

"Polise anlatmak mı? O ahmakların beni anlayacaklarını mı sanıyorsun? Bana sadece şu kadarını söyle: onlar Martha'yı öldürmem için geçerli bir neden olduğunu düşünmeyecekler mi?"

"Herhalde düşünecekler. Ama buna karşılık senin onlara kendiliğinden gittiğini de söyleyecekler."

"Ne yapmam gerektiğini ben çok iyi biliyorum. Ve bunu da yapacağım. Bu yalnız kendim için değil Cynthia için de göze aldığım bir fedakârlık. Avrupa'ya gideceğim. Orada, kimsenin bilmediği bir yerde, takma bir isimle bir süre oturacağım. Başka biri Martha'nın katili olarak asıldıktan sonra İngiltere’ye döneceğim. Eğer bana yardım etmek istiyorsan, bunu Cynthia'ya da söylersin."

"Ama senin gitmene de engel olabilirim."

Gerald güldü. "Ne yapacaksın? Eteğime mi yapışacaksın?"

"Ah, hayır. Daha kolayı var. Scotland Yard'daki bir tanıdığa telefon ederim.

O da telefonla başka birini arar. Ve o zaman hayal gücü olmayan inatçı bir adam havaalanında pasaportunu elinden almak için bekler."

Günler önce deniz kıyısındaki otelde olduğu gibi Gerald yine birdenbire müthiş bir öfkeye kapıldı. Bob'un en son gördüğü genç adamın biçimli ve güçlü eliyle kaptığı ağır vazo oldu...

Bob kendine geldiği zaman gözlerinin önünde kırmızı benekçikler uçuşuyordu.

Başında hindi yumurtası kadar bir şiş vardı. Ayağının dibinde çatlamış olan vazo duruyordu. Ve kendisi odada yalnızdı.

Bob, insanın başkalarının işine karışmaması gerçekten iyi bir şey olmalı, diye düşündü. Gerald, Cynthia için uygun bir koca değil. Oysa bunu kıza söyleyemem... Polise gidebilirim tabii... Ama bu da hiç hoşuma gitmeyecek...

Neyse polis istediği zaman Gerald'ı kolaylıkla bulabilir... Artık düşünmekten vazgeçsem de biraz uyusam...

Ama uykuya dalmak Bob'a düşünmekten daha da zor geldi.

18

Müfettiş Horbury hızla kilise alanından geçti. Buradan o kadar çok gidip gelmişti ki meydandan bayağı tiksiniyordu artık.

Bayan Sinclair biraz önce müfettişe telefon etmiş, Dr. Day'le Bayan Ashley'in onunla konuşmak istediklerini söylemişti.

Benimle konuşacaklarmış! Yine ne işler karıştırıyorlar acaba? Evet, bu işin içinde bir iş olmalı. Bayan Sinclair'in yanında olmalarından belli bu. Beni engellemeye çalışanların başında o geliyor.

Horbury, Defneli Köşke eriştiği zaman Bayan Sinclair'le Cynthia ve konuklarının büyük çam ağacının altında oturduklarını gördü.

Ah, ne hoş, dostça bir halleri var. Müfettiş onlara yaklaşırken kendisini bir polis değil de, bir kurban gibi hissetmeye başladı.

Bayan Sinclair ona yaklaştı. Nazik bir tavırla gülümseyerek, "Ah, geldiniz mi, Müfettiş Bey?" dedi. "Çok naziksiniz."

"Rica ederim, Bayan Sinclair. Bu konuşmanın araştırmalarımda bana yardımcı olacağına inanmasaydınız, herhalde bana telefon etmezdiniz."

"Ah, tabii. Madem araştırma yapacaksınız, bunu gölgede oturarak sürdürmeniz daha hoş olur. Haydi gelin, şuraya yerleşin."

Bayan Sinclair, müfettişi Jane Ashley'e tanıttıktan sonra onu hasır bir koltuğa oturttu. İnsanın burada rahat etmesi için şöyle iyice arkasına yaslanması gerekiyordu. Müfettiş Horbury bu şekilde resmi bir soruşturma yapamayacağını biliyordu. Onun için ayaklarını açarak dimdik oturdu. Çok rahatsızdı.

Bayan Sinclair, "Eh," dedi. "Artık tatlı tatlı konuşabiliriz. Müfettiş Bey, hava ne güzel değil mi? Çoktandır böyle olmamıştı."

Horbury istemeye istemeye, "Gerçekten havalar çok güzel gidiyor," diye başını salladı. Sonra da bekledi.

Bob elinde içki tepsisiyle evden çıktı.

Horbury hoşnutsuzlukla, insanı yumuşatmasını iyi biliyorlar, diye düşündü.

Ama ben görev sırasında içki içebilir miyim? Yalnız şu anda görevde miyim? Tabii ev sahibesini tutuklamayı düşünmüyorum... Şimdilik yani... Onun için Bayan Sinclair'le birlikte içki içmemin bir sakıncası yok... Zaten canım içki de istiyor.

Horbury'nin gözleri Jane Ashley'e takıldı. Müfettiş, genç kadını böyle hayal etmemişti. Jane Ashley'in hoppa ve neşeli bir kadın olduğunu sanmıştı. Oysa bu kadın tam bir hanımefendiydi. Ancak görünüşe de aldanmamak gerekirdi.

Ya orada sakin sakin oturan doktor? Onda da bir katil görünümü yoktu.

Müfettiş kendi kendini teselliye çalıştı. Herhalde karılarını sırayla öldüren Dr. Crippen'de böyle görünüyordu...

Evet, insanın karşısındakinin saygıdeğer bir kimse olduğunu düşünmeye başlar başlamaz hemen Dr. Crippen'i hatırlaması iyi olurdu.

Müfettiş Horbury toplumsal kurallara kendince uyduktan sonra, hafifçe öksürdü ve, "Anladığıma göre Bayan Ashley'le doktor benimle görüşmek istiyorlarmış," dedi.

Bob, "Evet, öyle," diye cevap verdi. "Ben onları hikâyelerini size anlatmaları için iyice zorladım. Doktor bunu pek istemiyordu. Çünkü bu sorun Bayan Ashley'i de ilgilendiriyordu. Yani çok zor bir durumdu bu."

"Evet, çoğu zaman öyle olur. Ama bildiğiniz gibi, Dr. Day. Her şey er geç ortaya çıkar. Onun için Bayan Sinclair'le Bay Pritchard izin verirlerse, siz, ben ve Bayan Ashley biraz konuşalım."

Jane, "İzin verirseniz," diye mırıldandı. "Onların da burada kalmalarını istiyorum. Onlar her şeyi biliyorlar. Gitmelerini istersem, o zaman Tim'le benim utandığımızı düşünebilirler." Genç kadının sesi hafifçe yükseldi. "Ve biz sizin bunu iyice anlamanızı istiyoruz, Bay Horbury. Biz utanmıyoruz. Çünkü utanılacak bir şey yapmadık."

Horbury aynı fikirde değildi. Ama kısa bir an durakladıktan sonra, "Nasıl isterseniz, Bayan Ashley," dedi.

Müfettiş Horbury daha sonra, bir yabancı o sahneyi görseydi herhalde bunun çok tuhaf bir şey olduğuna karar verirdi, diye düşündü. O sakin köy doktoru bana hastalarından birinin karısıyla olan aşk macerasını anlatıyordu. Bir defa Londra'ya gitmişlerdi. Zaman zaman ormanda ve ıssız

kır yollarında buluşuyorlardı. Genç kadının birkaç saat önce ölen kocasına aşklarını belli etmemeye çalışıyorlardı...

İşin garibi ben bu hikâyeyi anlayış ve merhametle dinledim...

Ve iş Martha Bantry'nin mektubuna gelince dehşete kapıldım bir an. Çünkü kadını öldüren katile acıdım...

Doktor Day o gün müfettişe her şeyi olduğu gibi anlattı. İşe ta başından başladı ve hiç duraklamadan macerayı son dakikaya kadar getirdi. Kendisini veya Jane'i temize çıkarmaya kalkışmadı. Sözleri sona erince de mektubu Horbury'e uzattı.

Müfettiş o an doktorun mektubu hiçbir zaman yanından ayırmadığını sandı.

Bunu açarak dikkatle okudu.

"Bu mektubun bende kalması gerektiğini herhalde biliyorsunuz, doktor? Bu kanıt olarak kullanılabilinir."

"Evet, anlıyorum."

Müfettiş Horbury mektubu katlayarak cebine koydu. "Size kesin bir şey söyleyemem. Ama gerek olmazsa bu mektubu mahkemeye verilecek dosyaya koymayacağım. Bunu size geri vereceğimi ve sizin de mektuptakileri tamamiyle unutacağınızı umuyorum."

Bayan Sinclair, Jane'e gülümsedi. Cynthia'nın içinden ise ağlamak geliyordu.

Dr. Day başını salladı. "Evet, bu mümkün olursa çok sevinirim."

Müfettiş Horbury yerinden kalkarak küçük gruba baktı. Eski güvenine kavuşmuştu. "Tabii size uyarıda bulunmam da gerekiyor. Açıklamalarınız yüzünden bazı araştırmalar yapmam gerekecek."

Doktor, "Evet, anlıyorum," dedi.

"Bana cinayet günü neler yaptığınızı anlatmalısınız."

"Çalışırım."

"Bundan başka Dr. Day ve siz Bayan Ashley bana haber vermeden lütfen köyden ayrılmayın."

Timothy Day sert sert, "Bayan Ashley'in bu olayla hiçbir ilişkisi yok," dedi.

"Hangi olayla, efendim?" Doktor hemen cevap veremeyince, Horbury, genç adamı sarsmış olduğunu düşündü.

"Her şeyle... Martha Bantry'nin ölümüyle."

"Ya sizin, efendim? Sizin bununla bir ilişkiniz var mı?"

Bob neşeyle atıldı. "Müfettiş Horbury, böyle sorular sorduğunuz zaman müvekkilime size cevap vermemesini söylemek zorunda kalacağım."

Horbury sinirlendi. "Dr. Day'in müvekkiliniz olduğunu bilmiyordum."

Bob güldü. "Doktor da bu ana kadar bunun farkında değildi zaten."

"Neden bütün köyün avukatlığını üzerinize almıyorsunuz?"

"Güzel bir fikir bu. Düşüneceğim."

Dr. Day söze karıştı. "Teklifinize teşekkür ederim, Pritchard. Bunu memnunlukla kabul ediyorum. Ama yine de müfettişin sorularını cevaplandırmakta bir sakınca görmüyorum." Müfettişe döndü. "Benim Martha Bantry'nin ölümü olayıyla hiçbir ilişkim yok."

"Ama anlattıklarınızı gözönüne alırsak... kadını ortadan kaldırmanız için ortada bir sürü neden vardı."

Bob içini çekti. "Bir soru diğerini izliyor. Olmadı, Müfettiş Horbury, olmadı. Ben de sizin ortadan kalkmanızı isterim ancak bu sizi öldürmeye hazırlandığım anlamına da gelmez."

Horbury öfkeyle, "Bu iltifatınıza aynı şekilde karşılık vermeyi isterdim," dedi. Dr. Day'e bir şey daha söylemek üzereydi. Sonra fikrini değiştirerek avukata döndü. "Gerektiği zaman müvekkilinizi bana getireceğinizi umarım," Bayan Sinclair'i selamladı. Diğerlerine de, "İyi günler," diyerek hızla uzaklaştı.

Kilise alanından geçerken kaşları çatılmıştı. "O ihtiyar akbabayı belki de, doktor öldürmedi," diye homurdandı. "Ama o katil değilse, doğrusu cinayetin nedenini anlayamıyorum..."

Bahçede Doktor Day'in hikâyesini dinlemiş olanlardan en aşağı üç kişi o anda Horbury gibi düşünüyorlardı.

19

Müfettiş Horbury karakola eriştiği zaman West, kapıda onu bekliyordu.

Londra'dan onu acilen aramışlardı. Telefonu açık tutuyorlardı.

Müfettişi arayan Komiser Bierce'di.

"Bana bir şeyler öğrenmişim gibi geliyor, Müfettiş Bey."

Horbury sıkıntılı sıkıntılı, "İyi ya," diye cevap verdi. "Anlat bakalım.

Öyle kendi kendini de kutlayıp durma."

"Tilki Dedektif Bürosunda bizim Bill White çalışıyor. Onu hatırlıyorsunuz değil mi? Bir zamanlar Yard'daydı. Sonra kendi isteğiyle emekliye ayrıldı. İyi bir polisti."

"Pekâlâ, pekâlâ. Ben, Bill'i senden daha iyi tanırım. Seni oraya adamın referanslarına bakman için yollamadım."

"Evet. Bütün bunları bilgiyi güvenilir birinden aldığımı anlamanız için söyledim."

"Evet ama o ne söyledi?"

"Köyden söz eder etmez hemen orada oturan birinin adını söyledi."

"Kimin?"

"Binbaşı Edgar Templeton'un."

"Ah... Neyse, devam et. Templeton, Bill'den ne istemiş?"

"Bill önce bana işi açıklamak istemedi. O zaman bunun bir cinayet olayıyla ilgili olduğunu söyledim."

"Lafı uzatma, Bierce!"

"Emredersiniz, efendim. Anlayacağınız Bill White on yıldan beri Binbaşı Templeton'un karısını gözetliyormuş."

Derin bir sessizlik oldu ve Komiser Bierce o zaman tam hedefe vurmuş olduğunu anladı.

Sonra Horbury, "Templeton'un karısı..." diye mırıldandı. "Ama o evli değil ki."

"Siz öyle sanın." Bierce hemen kırdığı potu tamire çalıştı. "Yani, köydekiler Templeton'un bekâr olduğunu düşünebilirler. Oysa adam gerçekten evli.

Belgeleri gördüm."

"Emin misin, Bierce?"

"Kesinlikle."

"Ama Templeton neden karısını gözetliyormuş? Adamın burada ilgilendiği başka bir kadın yok ki. Onun tekrar evlenmeyi düşündüğünü de sanmıyorum. Yoksa köydekiler hemen bunun kokusunu alırlardı." Horbury öfkeyle ekledi. "Onlar her şeyi biliyorlar."

"Ama köydekilerin Bayan Templeton'u bilmedikleri anlaşılıyor."

"Doğru... Bu konudan haberleri yok. Hiç olmazsa..." Horbury, ama Martha Bantry kesinlikle bunu öğrenmişti, diye düşündü. Sonra da telefona bağırdı.

"Bana Bayan Templeton'u anlat. Kim o? Nerede oturuyor?"

"Kadın Bristol'de oturuyor ve ahçı."

"Ahçı mı? Ahçı mı dedin?"

"Evet. Üstelik iyi bir ahçı da değil. Daha doğrusu Bill White öyle söyledi.

Çünkü kadının yaptığı yemeklerden yemiş. Bayan Templeton, son birkaç yıl Bristol'de üçüncü sınıf bir pansiyonda çalışıyormuş. Ufak bir yermiş orası.

Satıcılar filan kalıyormuş. Bill gidip kadını kontrol edeceği zamanlar bir satıcı kılığına giriyormuş."

"Saçma! Bill doğruyu söyleseydi o zaman binbaşıdan uydurma bir masalla para sızdırdığını da açıklardı. Binbaşı Templeton, Bill'e o kadının karısı olduğunu söylemiş mi?"

"Ah, hayır... Adam, Bill'e kadının ailenin yüz karası olan bir akrabası olduğunu ima etmiş. Onunla karşılaşmayı istemediğini söylemiş."

"Kadını neden gözaltında bulunduruyormuş?"

"Karısının nerede olduğunu bilmek için. Çünkü kadın sık sık iş değiştiriyor, kıyı kentlerindeki pansiyonlardan birinde çalışıyormuş. Templeton'da karısının hangi kentte olduğunu öğreniyor ve oraya gitmiyormuş. Adam Bill'den şöyle raporlar istiyormuş: Gladys Templeton, hâlâ Brigton'da. Gladys Templeton, Southend'e gitti. İşte böyle."

Müfettiş Horbury, Bierce'in sözünü kesti. "Herhalde adam doğruyu söylemişti.

Kadın onun karşılaşmayı istemediği bir akrabasıydı."

"Hayır. Kadın, Templeton'un resmen karısı."

"Allah kahretsin! Bundan bir anlam çıkmıyor ki. Binbaşı Templeton zengin ve soylu bir adam. Köydeki en güzel köşk onun. Bölgedeki en önemli işlerde onun parmağı var. Uşak hizmetçi ve bahçıvan çalıştırıyor. Ve karısı üçüncü sınıf bir pansiyonda ahçı öyle mi? Haydi oradan!"

Bierce kendine güvenen bir tavırla cevap verdi. "Evet, o işin içinde de bir iş var."

Yardımcısının ukalaca konuşmasına sinirlenen Horbury, "Allah kahretsin!" diye kükredi. "Seni duyan da çocukların ödünü patlatmak için onlara masal anlattığını sanır. Sen bir polissin ve şimdi amirine sözlü rapor veriyorsun!"

Bierce alıcıyı kulağından biraz uzaklaştırarak memnun bir tavırla güldü.

Bizimki kıskançlığa kapıldı, diye düşünüyordu. Sonra, "Zamanla Bill müşterisi konusunda bazı meraklar duymaya başlamış."

"Zamanla ha? Demek şimdi de sıra Bill White'in hayat hikâyesine geldi?"

"Evet. Bill, bu meslekte insanın müşterisi hakkında biraz bilgi edinmesinin hiç de fena bir şey sayılmayacağını söylüyor."

"Ünlü filozof Bill White'den inciler!.. Demek şimdi de zamanımızı böyle harcayacağız? Haydi... Anlat."

"Bill, artık ahçıyla konuşmasının zamanının geldiğini düşünmüş."

"Ah, ne kadar heyecanlı?"

"Bill, bir gün kadını arabayla gezmeye çıkarmış ve onun ağzından laf almış.

Bayan Templeton ona dul olduğunu söylemiş."

"Tanrım! Bierce, o zavallı dul kadının kocası olduğunu iddia ettiğin adam sağ! Hâlâ farkında değil misin bunun? Ortada dolaşıyor adam. Ben onunla konuştum."

"Evet. Ama kadının bundan haberi yok."

Horbury umutsuz ama yine de sabırla, "Devam et, Bierce,"

"Devam et. Nasıl olsa önümüzde daha uzun saatler var."

Bierce tekrar başladı. "Kadın Bill'e dul olduğunu söylemiş. Kocasından en son Kore Savaşı.sırasında haber aldığını anlatmış. Yıllar önce yani. Kadına kocasının savaşta kaybolduğu bildirilmiş."

"Neden en son haber bu? Adam bir yerde bulunsaydı ilgililer bunu hemen Bayan Templeton'a bildirirlerdi."

"Size söyledim ya... Kadın oradan oraya dolaşmaya meraklıymış. İlgililer adamın öldüğünü sanmışlar. Artık Bayan Templeton'un kocasının sağ olduğunu düşünmesi için bir neden yokmuş. Kadını en çok ilgilendiren şey de kocasının ona sözünü ettiği bir servetmiş. Adam ona, 'Yakında bir servete konacağım,' diye yazmış ama Bayan Templeton buna da pek inanmamış. Çünkü adam daima olduğundan farklı davranmaya kalkışır, soylu bir insan olduğunu iddia edermiş."

"Pekâlâ... Kadının kocası olduğu iddia edilen bu adam neyin nesiymiş?"

"Emir eriymiş."

"Ne?"

"Emir eri."

"Buraya bak, Bierce..." Horbury ne söyleyeceğini şaşırmış gibiydi. "Ben senin zamanını boş yere harcamana engel olamam. Bill White'in da zamanını ziyan etmesine bir şey diyemem. Ama senin benim zamanımı almana da izin veremem...

Tanrım! Bir emir eri! Ölmüş bir emir eri!"

Bierce nazik nazik, "Dahası var," diye açıkladı.

"Herhalde seni dinlemek zorundayım, Bierce. Böylece sana tekrar üniforma giydirmeleri gerektiğini bildireceğim rapora yazacak bol şey bulurum. Haydi, devam et."

Komiser Bierce bu laflan çok dinlemişti. Onun için Horbury'e aldırdığı yoktu. Özellikle telefonda konuştukları için! "Evet... Bill'le kadın, konuşurlarken, ahçı kadın çantasından eski bir fotoğraf çıkarmış. Ve resimdeki adam gerçekten Bill'in müşterisiymiş. Templeton yani. Fotoğraftaki adam gençmiş ve daha zayıfmış. Saçları başka biçimmiş. Ve şimdiki gibi pos bıyığı da yokmuş.

Ama Bill, resmi görür görmez Edgar Templeton'u tanımış."

Müfettiş Horbury bu kez avaz avaz bağırmadı. Birdenbire Yard'da teşhis konusunda Bill White'dan daha usta bir memurun bulunmadığını hatırlamıştı.

Horbury, Bill, resimdeki adamın Templeton olduğundan eminse, diye düşündü. O zaman işin şüphe götürecek bir yanı yok demektir.

Yardımcısını şaşırtan yumuşak bir sesle, "Devam et, Bierce," dedi.

"Bill, resmi aldıktan sonra bunu kadına geri vermeyi unutmuş. Ben fotoğrafı Bill'den aldım. Raporumla birlikte size yolluyorum. Siz de fotoğraftaki adamı görür görmez tanıyacaksınız sanırım."

Horbury, "Ya..." diyerek Bierce'in hikâyesini sürdürmesini bekledi.

"Tabii Bill, kadından bütün bunları öğrendikten sonra büsbütün meraklanmış.

Bill, bana olayı gerçekten ilgi çekici bulduğunu söyledi. Bu yüzden kadına, Templeton kimin eriydi?' diye sormuş. 'Bunu biliyor musunuz?' Kadın bildiğini söylemiş. Çünkü kocası bundan söz ederek sık sık övünüyormuş. Templeton aslında Binbaşı Mark Fleming'in emir eriymiş. Biliyorsunuz o Kore Savaşında ölmüştü."

"Hatırlıyorum... Bu ölümü sanki milli bir felaketmiş gibi karşılamıştık.

Devam et, Bierce."

"Bill White, Londra'ya döndükten sonra bu tuhaf hikâyeyi bir türlü unutamamış. Miras hikâyesi doğru olabilir, diye düşünmüş. Ve bir emir erine de miras ancak yanında çalıştığı subaydan kalabilir. Bir süre araştırma

yapmış ve sonunda Binbaşı Fleming'in avukatlarını bulmuş. Bill'in ne kadar çok ahbabı olduğunu bilirsiniz. O büronun başkâtibi de Bill'in eski dostlarındanmış."

Horbury, Bierce'in ne kadar uzakta olduğunu unutarak başını salladı.

"Anlıyorum..."

"Başkâtip, Bill'e hikâyeyi anlatmakta bir sakınca görmemiş. Binbaşının ölümünün üzerinden uzun yılların geçtiğini düşündü herhalde. Zaten ortada gizlenilecek bir şey de yokmuş. Fleming ölmeden önce son defa izinli geldiği zaman avukatlarına da uğramış. Ama sırf onları görmek için. Ama o arada laf olsun diye vasiyetnamesini de hazırlatmış. Çünkü aslında Binbaşı Fleming'in öyle parası yokmuş. Bankadaki birkaç yüz sterlinini de emir erine bırakmaya karar vermiş. Ondan, 'Dünyanın en büyük züppesi o,' diye söz etmiş. 'Ama Templeton iyi bir asker.' Şimdi kaderin oyununa geliyoruz. Fleming'in şehit olmasından bir hafta önce yaşlı teyzesi ölmüş ve binbaşıya beş yüz bin sterlin bırakmış. Oysa herkes kadının çok yoksul olduğunu sanıyormuş. Fleming, son nefesini verirken Templeton onun yanındaymış. Binbaşı emir erine avukatlarına bıraktığı vasiyetnameyi söylemiş. Ama tabii kendisine bir servet kaldığından da haberi yokmuş. Sonra Templeton esir düşmüş. İlgililer onun kaybolduğunu, yani öldüğünü sanmışlar.

"Sonunda adam Londra'ya dönmüş ve avukatlara giderek kimliğini kanıtlamış.

Ve servete konmuş.

"Başkâtip Bill'e yaşlı avukatın Templeton'a, 'Evli misiniz?' diye sorduğunu hatırlıyormuş. Templeton bir an duraklamış, sonra da, 'Hayır,' demiş.

"Avukat, adamın arkasından, 'Onun yalan söylediğinden eminim,' diye homurdanmış. Templeton buradakilerin üzerinde kötü bir etki bırakmış zaten. Adam kendisine bol para kaldığını anlar anlamaz küstah bir tavır takınmış. Emirler yağdırmaya başlamış. Herhalde Templeton gelecekteki rolüne hazırlanıyordu. Ama avukatlar kesin bir tavırla onun işlerine bakmayacaklarını açıklamışlar."

Müfettiş Horbury düşünüyordu. "Ve bu adam karısını öyle beş parasız ortada mı bırakmış?"

"Herhalde Templeton yıllarca karısının nerede olduğunu öğrenememiş. Kendisi de o sırada bir beyefendi gibi davranabilmek için alıştırma yapmakla meşguldü.

Aradan yıllar geçmiş. Templeton da Kings Meade'e yerleşmiş sanırım. İşte tam o sırada bir gün karısını sokakta görmüş. Kadının peşine takılarak onun nerede oturduğunu öğrenmiş. Sonra da telaşla Bill White'a koşmuş. Bill, 'Benimle öyle küstahça konuştu ki,' dedi. 'İşi kabul etmeyecek ve onu da kovacaktım az kalsın'."

"Pekâlâ, Bierce, bu hikâyeyi şimdilik kabul ediyorum." Horbury öfkeyle homurdanıyordu artık. "O kadını hemen bul. Kendisiyle konuşmak istiyorum."

"Onu bulmaya çalıştım, Müfettiş Bey. Ama kadın ortadan kaybolmuş."

"Ne?"

"Templeton bir hafta önce Bill'e telefon ederek, 'Artık bu işi burada kesiyoruz,' demiş."

"Hah!" Horbury'nin tepesi tekrar attı. "Artık işini Bill'e gördüremiyorsun.

Onun için de başarısızlığa uğradın. Nereye gitmiş kadın?"

"Bilmiyorum. Bristol'le konuştum. Oradakiler hemen pansiyona bir memur yolladılar. Ama pansiyondakiler adama kadının eşyalarını toplayıp gittiğini ve adres de bırakmadığını söylemişler."

"Hay Allah! Onu bulmaya çalış! Karakollara haber ver! Fotoğraflarını yolla."

"Kadının fotoğrafı yok."

"Bill'in kadını tanıyabilmesi için Templeton'un ona kadının resmini vermiş olması gerekir."

"Vermemiş. Templeton, Bill'e kadının adını ve çalıştığı yerin adresini vermiş."

"Sen bul onu. Yard'da o kadar adam var... Bierce, bana raporu ve adamın resmini yolla. Ve ne yap yap kadını bul!" Horbury telefonu kapattı.

20

Müfettiş Horbury, Bierce'in anlattıklarını düşünüyordu. Bu hikâyenin doğru olduğundan eminim. Olayı Martha Bantry'nin öğrenmiş olduğu da kesin. Kadın, Binbaşı Templeton'un evine gizlice girdiği zaman bu yüzden pek eğlenmişti sanırım.

Martha Bantry durumu öğrendi ve herhalde Bayan Templeton'a bir mektup yazarak Kings Meade köyünde kendisini ilgilendirecek bir şey bulabileceğini açıkladı. Ahçının neden ortadan kaybolduğu belli. Bu tip insanlar bir cinayet olayına karışmaktan çok korkarlar. Gazeteler cinayetten çok söz ettiler. Olayı herhalde duydu. Bayan Templeton adını değiştirdi ve şimdi bir başka pansiyonun bodrumdaki mutfağında çalışıyor. Orta yaşlı, dikkati çekmeyen bir kadın. Evet, onu bulmak kolay olmayacak.

Ya şu Binbaşı Templeton?.. Ona sık sık köyde rastladım. Her işe karışıyor, sağa sola emirler yağdırıyordu. Ona çok saygı gösteriyorlardı. Adamın en sevdiği laflar da, "sonradan görme" ve "bizim gibi olmayanlar"dı. Düşünülecek olursa bu çok gülünç. Sanırım on yıldan beri köyde. Herkese de kendisini kabul ettirmiş.

Uygun şekilde davranıyor, güzel giyiniyor. Daima kibar kimselerle ahbaplık etmeye çalışıyor. Geçmişiyle ilgili her şeyi gömmüş. Ve sonunda kırlar arasında büyük bir köşkte oturan, hali vakti yerinde, kibar bir beyefendi olup çıkmış.

Sonra... Martha Bantry her şeyi öğrenmiş. Adamın dikkatle yarattığı o görüntüyü bir vuruşta yıkmaya hazırlanmış. Templeton, Martha'yı susturmaktan başka çare olmadığını anlamış. Kadını susturmak için bir tek yol olduğunu da biliyormuş.

Horbury, West'in sesini duyarak daldığı düşüncelerden uyandı. "Miss Mabel sizi görmek istiyor. Bir hayli de öfkeli."

"Pekâlâ, West. Onu içeri al bakalım."

Dr. Timothy Day'in hemşiresi Horbury'nin işaret ettiği iskemleye oturarak ellerini kavuşturdu. Sakin bir görünümü vardı ama yüz hatları gerilmişti. Korku ve öfkenin verdiği heyecan yüzünden bembeyazdı. Hiç konuşmadan bekledi.

Müfettiş, "Buraya benimle çay içmeye gelmediğinizden eminim," dedi.

Genç kadın konuşmaya başladığı zaman sesi ifadesizdi. "Dr. Day'i gördünüz değil mi?"

"Bildiğiniz gibi bu konuları istesem bile size açıklayamam, Miss Gary."

"İstemiyorsanız söylemeyin. Ama ben durumu biliyorum."

"Sanki buna bir itirazınız varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Tabii itirazım var. Dr. Day'i rahatsız etmeyin."

"Buraya bakın, küçük hanım. Cinayet rahatsız edici bir olaydır. Bu olay aydınlatıldığı zaman siz de rahatlayacaksınız."

"Dr. Day'in cinayetle bir ilgisi yok."

Müfettiş usulca, "Dr. Day kendini savunmasını bilir herhalde," dedi.

"Hayır. Bilmez."

"Neden Miss Gary?"

"Çünkü o her zaman birini korumaya çalışır."

"Anlıyorum. Ama doktor bende böyle bir etki yapmadı."

Genç kadın bağırdı. "Demek onu gördünüz?"

"Size şu kadarını söyleyeyim. Bu içinizi rahatlatır belki. Ben doktorla onun isteği üzerine konuştum."

"Siz onu buna zorladınız." Mabel'in sesi titriyordu. "Beklediniz, onu gözetlediniz, izlediniz. Herkesin sinirini bozmak için elinizden geleni yaptınız. Doktora doğruca gitmediniz! Ah, hayır! Benimle konuştunuz. Virian Ashley'i gördünüz. Ağzından laf alabileceğiniz herkesi sıkıştırdınız. Tabii bütün bunların doktorun kulağına gideceğini de biliyordunuz. Böylece doktor ağın etrafını gitgide sardığını hissedecekti. Bütün köy fısıldaşarak, sizin doktoru izlemenizi seyredecekti. Siz doktora işkence ediyorsunuz." Müfettiş Horbury sabırla, "Miss Gary," diye cevap verdi. "Bu olayda acı çekenler varsa, bunu onlara vicdanları yapıyor."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz? Doktor Day'in suçsuz olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Nereden bileceğim?"

"Siz bilmiyorsanız, ben biliyorum."

"Bunu nasıl anladığınızı bana da açıklarsanız çok sevinirim, Miss Gary."

"Ben Dr. Day'i tanıyorum."

"Anlıyorum. Sürprizlerle dolu uzun yıllardan sonra ben artık hiç kimseyi tanımadığıma karar verdim, Miss."

"Beni dinleyin. Doktor suçlu değil." Mabel parmaklarını iyice birbirlerine kenetlemişti. Tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Onu tanıdığınızdan başka bir neden var mı, Miss Gary?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Mabel Gary, ifadesiz bir sesle, "Evet," dedi.

Horbury alabildiğince şaşırmıştı. "Ciddi misiniz? Elinizde Dr. Day'i temize çıkaracak bir kanıt var mı?"

"Evet."

"Nedir o?"

"Katilin kim olduğunu biliyorum."

"Bu çok ciddi bir iddia Miss Gary."

Genç kadın usulca gülümsedi. "Değil mi?"

Adam bir not defterini önüne çekti. "Martha Bantry'i kim öldürdü?"

"Ben."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Horbury dikkatle genç kadına baktı. Mabel Gary bu açıklamayı yapmaya gelmişti. Bu yüzden çok sakindi artık. Ellerini gevşekçe kucağına bırakmıştı.

Yüz hatları da gevşemişti.

"Sözlerinizin ne kadar ciddi olduğunun farkında mısınız, Miss Gary?"

"Evet."

"İfade vermeye hazır mısınız? Bunun yazılacağını ve ileride kanıt olarak kullanılacağını biliyor musunuz?"

"Evet. Bunu yazabilirsiniz. O kadını ben öldürdüm." Mabel adamın cevabını bekledi. Sonra da sabırsızca ekledi. "Söylediklerimi yazmayacak mısınız?"

"Hemen değil. Önce ayrıntıların üzerinde durmamız yararlı olur. Geçen konuşmamızda bana o gün köyün gerisindeki ormanda dolaştığınızı söylemiştiniz."

"Evet, bu doğru. Ormana daha sonra gittim."

"Cinayetten sonra demek? Anlıyorum."

"Önce Martha'nın kulübesine gittim."

"Kaçta?"

"Bunu kesinlikle söyleyemem. Anlayacağınız... çok sinirliydim. Düşünmeye çalışarak yürüdüm. Martha'nın evine üçü biraz geçe eriştim sanırım."

"Yürürken hiç kimseyle karşılaştınız mı?"

"Bilmiyorum. Karşılaşmış olabilirim. Ama çok telaşlı olduğum için kimseyi farketmedim."

"O kadar telaşlı olsaydınız, diğerlerinin dikkatini de çekerdiniz. Öyle değil mi?"

"Bilmem ki. Belki sakin gözüküyordum. Ben hislerimi fazla belli etmem."

"Doğru. Bunu ben de farkettim. Şimdi... kulübeye üçü biraz geçe eriştiğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Üçü geçiyordu."

"Martha Bantry size kapıyı mı açtı?"

"Hayır, ben doğruca içeri girdim."

"Sizi görünce şaşırdı mı?"

"Hayır, hayır. Benim geleceğimi tahmin etmişti sanırım."

"Neden?"

"Martha, söyleyecek bir sözüm olduğu zaman bunu insanın yüzüne söyleyeceğimi bilirdi."

"Devam edin."

"Ona, Dr. Day'le benim hakkımda o iğrenç dedikoduları yaymaya son vermezse kendisini susturmanın çaresini bulacağımı söyledim."

"Martha Bantry ne dedi o zaman?"

"Güldü... O cırlak kahkahalarından birini attı... Elime ilk gelen şeyi kaptım ve başına indirdim."

"Anlıyorum... Ve o yere yığıldı."

Mabel Gary, "Evet" der gibi başını salladı.

"Ama ceset çıkrığın üzerine devrilmiş olarak bulundu."

"Evet. Kadını kaldırıp oraya oturttum."

"Neden? Kadın ölmemiş miydi?"

"Ölmüştü." Mabel bir an durdu. "Pencereden bakanların Martha'yı gördüklerinde onu sağ sanacaklarını düşündüm."

"Martha Bantry siz oradayken şarkı söylüyor muydu?"

Genç kadın şaşırdı. "Şarkı mı? Hayır."

"Garip... Bazı tanıklar bize kadının öldürüldüğü sırada şarkı söylediğini açıkladılar."

"Belki söylüyordu... Belki de bana güldükten sonra şarkı söylemeye başladı."

"Neşeli bir görüşme olmuş bu."

"Size olanları anlattım."

"Resmi soruşturmada bulundunuz mu, Miss Gary."

"Hayır. Ne münasebet."

"Gazetelerde cinayet haberlerini okudunuz mu?"

"Bu olayla ilgili yazıları okumaya da, bundan söz etmeye de dayanamadım."

"Yazık... Çünkü resmi soruşturmada Martha Bantry'yi öldüren darbenin o otururken, arkadan başına indirildiği açıklandı."

"Resmi soruşturmadaki açıklamalar o kadar önemli mi, Müfettiş Horbury? Size kadını öldürdüğümü söyledim. Cezama da razıyım."

Müfettiş Horbury parmak uçlarını birbirine dayayarak masanın arka tarafından genç kadına baktı. "Miss Gary, Dr. Day için bu kadar korkmasaydınız, buraya yine gelip bu hikâyeyi anlatır mıydınız?"

Mabel'in o soğukkanlı tavırları kayboldu. "Ben buraya gerçeği açıklamaya geldim. Bana inanmalısınız. İnanmalısınız! Bana inanmıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz çünkü doktora işkence etmekten vazgeçmeyi istemiyorsunuz. Eğer Martha'yı ben öldürmeseydim buraya gelip böyle bir şeyi itiraf eder miydim?

Ölmeyi istediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Madem sordunuz söyleyeyim, Miss Gary, doktora bir yararı olacağını bilseniz seve seve ölürsünüz."

"Hayır, hayır. Yanlış bu. Ben suçluyum. Cezalandırılmaya da hazırım."

"Şimdi, bir an düşünelim... Diyelim ki katil Dr. Day. Onun sizin asılmanıza gözyumacağını sanıyor musunuz?"

Genç kadın cevap vermeyerek elleriyle yüzünü kapattı.

Adam ayağa kalkarak, Mabel'i acımayla süzdü: "Biliyor musunuz, Miss Gary.

Benim Dr. Day hakkında sizinkinden daha olumlu bir fikrim var. Doktorun meslek şerefini veya hayatını kurtarmanız için böyle bir şey yapmanıza gözyumacağını sanmıyorum."

Mabel başını kaldırarak ıstırapla Horbury'e baktı. "Madem doktoru bu kadar takdir ediyorsunuz, onun katil olduğunu nasıl düşünebiliyorsunuz?"

"Miss Gary, ben onun katil olduğunu söylemedim."

"Ama öyle düşünüyorsunuz."

"Dr. Day'in sadık dostları var, Miss Gary. Ama bu cinayeti o veya bir başkası işlediyse sonunda cezalarını görecekler. Yalnız lütfen beni engelleyerek doktora yardıma çalışmayın. Ben Dr. Day'in katil olduğunu

söylemedim. Eğer elimde bunu gösteren kanıtlar olsaydı, onu çoktan tutuklardım. Bunu size açıkça söylüyorum. Yine de anlattığınız hikâyeyi araştıracağım." Bu son cümleyi sözcüklere basa basa söylemişti. Müfettiş, "Hikâyenizdeki birbirini tutmayan noktalar, kendini bir başkası uğruna feda etmeye hazır sanmalarını isteyen zeki bir kadının bir hilesi olabilir. Bence, Miss Gary siz ya çok zeki bir kadınsınız, ya da çok aptal." Gidip kapıyı açtı. "Daha sonra sizinle tekrar konuşacağım." Genç kadın dışarı çıkarken, Horbury hiç konuşmadan bekledi.

Bir taraftan da, bu kadınlar, diye düşünüyordu. Hem kendilerini mahvetmek için çılgınca bir istek duyarlar, hem de erkekleri avuçlarına alarak esir etmeye çalışırlar. Dönerek masasına gitti. Mabel Gary'nin evlenmesi ve çoluk çocuğa karışması iyi olur. Ama anlattıkları beni sarstı. O Martha Bantry'i öldürdüğünü söyledi. Mabel Gary, karar verdiği takdirde gerçekten cinayet işleyebilecek biri. Ve genç kadın Dr. Day uğruna böyle bir karar vermiş de olabilir. O doktora karşı gizli ve derin bir aşk duyuyor.

Evet, Mabel Gary'nin Martha Bantry'i öldürmesi için bir neden vardı...

Neden... Horbury dişlerini sıktı. Hepsinin de cinayet işlemesi için bir neden var. Bu köy nedenlerle dolu. Karşılaştığım herkes Martha Bantry'nin ortadan kaldırılmasını isterdi... Neredeyse bu toplumsal bir sorun olacak... Halk dansları bayramı gibi bir şey.

* Ama Müfettiş Horbury için bütün itiraflardan, varsayımlardan ve nedenlerden daha değerli olan kanıtı Tommy Gale'le Bertie Stout buldu.

. Tommy, Bertie ve köpekleri...

Köpek, Binbaşı Templeton'un bahçesine kaçtı. Başka zaman bu bir felaket sayılırdı ama neyseki o gün köşkte kimse yoktu. Çocuklar köpeğin peşinden koşmak zorunda kaldılar. Hayvan başını heyecanla bir tavşan yuvasına sokmuştu.

Toprakları eşeleyip duruyordu. Çocuklar, köpeğin yanına eriştikleri sırada dışarıya eski bir çuval parçası çıktı. Arkasından bir zamanlar temiz keten bir mendil olduğu anlaşılan bir şey izledi.

Tommy köpeği kuyruğundan yakaladığı gibi tavşan yuvasından çıkardı. Çocuklar hayvanı bir iple ağaca bağladılar. Sonra da toprakların arasındaki çuval parçasıyla mendili ayakkabılarının burnuyla itmeye başladılar.

Tommy, "Güzel bir mendil bu," dedi.

"Evet. Yıkanırsa gerçekten şık bir şey olabilir."

"Neden bunu eve götürüp babana vermiyorsun?"

"Babam mendili aldığım yere geri götürmemi söyler. Ona ne verirsen ver hep, 'Bu birinin olmalı,' der."

"Benim babam da öyle. Ama o, 'Tanrının yolladığı şeyi almamak günahtır' diye de düşünür." Tommy mendili aldı.

Çocuklar yollarına devam ederken bunu enine boyuna tartıştılar. Buna öyle dalmışlardı ki, az kalsın bahçe kapısından içeri giren Müfettiş Horbury'e çarpıyorlardı.

Tommy suçlu suçlu mendili cebine sokmaya çalıştı. Ama müfettiş uzun parmaklı elini uzatarak bunu kapıverdi. "Hah, yine eski oyunlarınıza mı kalkıştınız? Sizi başkasına ait bir bahçede buldum. Ve elinizde değerli bir mendil var... Ciddi bir suç bu."

"Ama biz bunu çalmadık ki, efendim. Köpek bahçeye kaçtı, biz de peşinden koştuk. Köpek, bu mendili bir tavşan yuvasından kazarak çıkardı."

"Tavşan yuvasından mı?.. Ne güzel bir hikâye... Hah hah ha!" Ama müfettiş birdenbire gülmekten vazgeçti. İnce, lekeli mendili parmaklarının arasında çeviriyordu. "Tavşan yuvasından mı çıktı? Nerede o yuva?"

"Şurada, efendim." Çocuklar suçsuz olduklarını kanıtlamayı öyle istiyorlardı ki, önden koştular.

Müfettiş Horbury durarak yeni eşelenmiş toprağa, yağlı çuvala ve elindeki mendile baktı. "Yuvadan önce hangisi çıktı?"

"Çuval, efendim."

Horbury o uzun boyuyla ağır ağır eğildi ve deliğe baktı. Sonra elini uzatarak, yuvadan bir kriko çıkardı. Hepsi bu kadardı ama... bunlar da yeterliydi.

O gece Binbaşı Edgar Templeton, Londra treninden indiği zaman kendisini Müfettiş Horbury'le Komiser Cowper karşıladı. Onu karakola götürdüler. Daha sonra Templeton, Martha Bantry'i öldürme suçuyla tutuklandı.

21

Edgar Templeton, Yargıç Jacob'un karşısına çıkarıldı. Kraliyet Savcısı Geoffrey Noyes, savunma avukatı ise Sir Ambrose Downey'di. Basın için ayrılan yere sürüyle muhabir doluşmuştu.

Savcı Bay Geoffrey Noyes jüri üyelerine görevlerini, arı vızıltısını andıran bir sesle açıkladı. "Önünüze sereceğimiz kanıtlara göre tutuklunun suçlu olup olmadığına karar vereceksiniz. İşiniz bu. Sadece... sadece bu."

Savcı cüppesini düzelterek, notlarına bir göz attı. Sonra bunları bir tarafa iterek sözlerini sürdürdü.

Önce öldürülen Martha Bantry’nin üzerinde durdu. "Miss Bantry neyseki memleketimizdeki çeşitli toplumlarda az rastlanılan biriydi. Kadının bütün merakı başkalarının hayatlarını incelemek, burnunu onların işlerine sokmaktı, istediği bilgiyi elde ettiği zaman bunu ilgili kimseye işkence yapmak için kullanıyordu. Martha Bantry'nin kurbanlarından biri de cinayet suçuyla tutuklu.

"Martha Bantry'nin bu adamın geçmişiyle ilgili ne gibi bir sırrı ortaya çıkardığını size açıklayacağız. Kadın, bu bilgisine dayanarak tutukluyu tehdit etti. Ve böylece ortaya öldürülmesi için önemli bir neden çıkmış oldu.

"Şimdi tutuklunun durumunu inceleyelim. Bunu yapmamız şart.

"Son günlere kadar Binbaşı Edgar Templeton diye tanınan bu adamı oturduğu köydekiler bir subay sanıyorlardı. Edgar Templeton soylu ve zengin bir aileden olduğuna onları iyice inandırmıştı. Parası vardı, uygun şekilde davranıyordu. Bu yüzden köydekiler de onun emekliye ayrılmış eski ve değerli bir subay olduğunu düşünüyorlardı. Evet, Templeton askerdi. Ama subay değil, bir er olarak hizmet görmüştü.

"Templeton, on yıl Kings Meade köyünde oturdu. Rolünü çok güzel oynuyor, köyle ilgili önemli işleri üzerine alıyordu. Avcılar kulübünün başkanı olmuştu.

Herhalde yıllar geçtikçe artık güvende olduğunu, sırrının öğrenilemeyeceğini düşünüyordu.

"Ama Templeton'un geçmişiyle ilgili bir sırrı daha vardı. Herkes Binbaşı Edgar Templeton'un bekâr olduğunu sanıyordu. Oysa gerçekte evliydi. Karısıyla karşılaşmamak için bir dedektif bürosuna başvurmuştu. Bayan Templeton'u hep gözaltında bulunduruyordu. Kadın kocasını aramaya kalkışmıyordu. Onun ölmüş olduğunu sanıyordu çünkü. Adamın Kore Savaşında şehit düştüğüne inanıyordu.

Bayan Templeton, ahçılık yaparak hayatını kazanmaktaydı. Kocasının sağ olduğunu, yanında çalıştığı subaydan kendisine hatırı sayılır bir servet kaldığını bilmiyordu. Edgar Templeton, karısının nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Ama onun yanına gitmiyor, kadının geçimine yardım da etmiyordu. Size kanıtlarla adamın bunun tam aksini yaptığını da göstereceğiz."

"Ancak Edgar Templeton, Martha Bantry'nin merakını ve kötü niyetini hesaba katmamıştı. Size kanıtlarla bu kadının Edgar Templeton'un işlerine burnunu soktuğunu açıklayacağız. Martha Bantry, adam evde yokken köşke girmiş ve birtakım kâğıtlar alarak çıkmıştı. Kadının eşyaları arasında Tilki Dedektif Bürosunun adresi bulundu. Kanıtlar, dedektifleri Edgar Templeton'un, karısını gözetlemeleri için tuttuğunu gösteriyor.

"Size Templeton'un evinde bulunan bir mektubu da okuyacağız. Bunda Martha Bantry ona karısı olduğunu bildiğini açıklıyor ve adamı Bayan Templeton'a kocasının Kings Meade köyünde lüks içinde yaşadığını bildirmekle tehdit ediyordu.

"Cinayete gelince..." Savcı burada ölüm zamanı ve nedeniyle ilgili olarak açıklayacağı kanıtları özetledi. Sonra iki küçük çocukla köpeklerinin bulduğu şeylerden söz etti. Mendil Templeton'undu. Kriko ve çuval adamın garajından alınmıştı.

* Müfettiş Horbury'nin savcı için hazırladığı kanıtlar çok sağlamdı. Adli tıptan biri tanıklık ederek keten mendildeki lekelerin insan kanı olduğunu açıkladı. Tutukluyla aynı kan grubundan değildi. Lekeler Martha Bantry'nin kanına uyuyordu. Krikoda da aynı gruptan insan kanı ve saç telleri vardı.

Martha'nın Templeton'a yazdığı mektup jüriye gösterildi. Ve bir uzman bunun gerçekten Martha'nın el yazısı olduğunu kanıtladı. Dedektif Bill White, Templeton'un kendisine verdiği görevi ve adamın karısıyla yaptığı

konuşmayı anlattı. Templeton'la karısının evlilik cüzdanı ve adamın mirasa konmasını sağlayan vasiyetname mahkemeye sunuldu.

Tanık yerine çıkan Müfettiş Horbury de araştırmalarını ve Templeton'u tutuklamasını anlattı.

Sonra savunma avukatı Sir Ambrose Downey ayağa kalkarak müfettişin karşısına dikildi. Güven dolu bir hali vardı ama aslında durum hiç de öyle değildi.

"Müfettiş Horbury, Templeton başından sonuna kadar hep suçsuz olduğunu söyledi.

Öyle değil mi?"

"Evet, efendim." Horbury rastgele bir soruya rastgele bir cevap veren bir insan tavrıyla konuşmuştu. Daha önce çok tanıklık etmişti adam.

"Onu istasyonda karşıladınız değil mi? "

"Evet."

"Ve Templeton çok öfkelendi değil mi?"

"Evet. Tavırlarımın çok gülünç olduğunu söyledi."

Binbaşı Edgar Templeton'u tanıyanlar gülüştüler. Ama Sir Ambrose salondakilere bakarak, onları aşağı görüyormuş gibi, "Burada bir insanın hayatı sözkonusu," deyince herkes sustu. Avukat sözlerini sürdürdü. "Bunun gülünç olduğunu söyledi. Sonra onu karakola götürdünüz ve resmi bir şekilde Martha Bantry'i öldürmekle suçladınız." Aslında Sir Ambrose bu soruları belirli bir amaçla sormuyordu. Bütün isteği jüri üzerinde bu işte bir karışıklık varmış gibi bir etki yapmaktı.

"Evet, efendim."

"Ve Templeton tekrar itiraz etti."

"Güldü, efendim."

"İfade verdi mi?"

"Hayır, efendim."

"Anlıyorum..." Sir Ambrose anlamlı anlamlı sustu. Bunun da bir nedeni yoktu.

Yalnız avukat bunun güzel bir teknik olduğunu bilirdi. "Müfettiş Horbury, bu davada sözlerine önem verilecek bir tanık olduğunu herhalde biliyorsunuz sanırım."

"Efendim?"

"Yapmayın canım. Kayıp bir tanık olması gerekmiyor mu?"

"Böyle bir şey söylemek bana düşmez."

"Tutuklunun karısı olduğu iddia edilen bir kadından söz edildiğini duyduk."

Sir Ambrose'un sesi bir kırbaç gibi sakladı. "Nerede o?"

Müfettiş biraz şaşaladı. "Ortaya çıkmadı."

Sir Ambrose gülümsedi. "Anlıyorum. Ortaya çıkmadı. Demek siz kadının ortaya çıkmasını bekliyordunuz?"

"Hayır, beklemiyorduk."

"Yani onu bulmaya mı çalıştınız?"

"Evet, efendim."

"Bütün kaynaklarınızdan yararlanarak mı?"

"Radyo ve televizyonla açıklamalar yaptık. Eşkalini bütün karakollara dağıttık."

"Ve bir sonuç alamadınız?"

"Evet, alamadık."

"Bu konuda konuşmayı istemiyorsunuz galiba."

"Hayır, ne münasebet, efendim."

"Müfettiş Horbury, böyle, bir olayda memleketin bütün polis örgütünden yararlanabilirsiniz değil mi?"

"Herhalde."

"Herhalde ha? Müfettiş, siz o eşkali dağıttığınız zaman memleketteki her polis Bayan Templeton sanılan kadını aramaya başladı değil mi?"

"Evet."

"Ve onu buldunuz?"

"Hayır, bulamadık."

Sir Ambrose bir an durdu. "Ama müfettiş, özel bir dedektif geniş kaynakları ve yardımcıları olmayan bir adam on yıl kadının izini kaybetmemiş."

Müfettiş Horbury bir an durakladı. "Evet."

"Hatta, tutuklunun karısı olduğu iddia' edilen kadın, özel dedektif için gelir kaynağı olmaktan çıkar çıkmaz, birdenbire ortadan kalktı sanki."

"Böyle diyemem?"

"Öyle mi? Ne dersiniz o halde?"

"Bayan Templeton'u bulamadık, derim."

"Ne ilginç!" Sir Ambrose cüppesine sarınarak yerine oturdu.

* Bob Pritchard bütün bu olanları büyük bir ilgiyle izledi. Sir Ambrose gerçekten iyi bir avukattı ama genç adam savcının iddiaları kolaylıkla kanıtlayacağını biliyordu. Dava ilerlerken sonuç da kesin bir hal almaya başladı. Sir Ambrose birçok tanık çağırdı. Ama pek yararları olmadı.

Sonunda Edgar Templeton kendi lehinde tanıklık etti.

Bob adamın nasıl davranacağını merak etmişti. Edgar Templeton, köyde on yıldan beri oynadığı rolünü sürdürdü. Yani Binbaşı Edgar Templeton gibi davrandı. Bob adamdan hoşlanmıyor ve ona acıyordu. Ama Templeton'a yine de hayranlık duydu. Tuzağa düşmüştü adam ve hayatı için savaşıyordu. Binbaşı Edgar Templeton'un hayatı için.

Templeton emir eri olduğunu itiraf etti. Ama sonra "Aslında subaydım ben," dedi. "Ancak bir kumar borcu ve skandal yüzünden ordudan ayrılmak zorunda kaldım. Sonra tekrar er olarak hizmete başladım. Çünkü bu hayatı seviyordum.

Evet, evlendim. Bir çılgınlık anında evlendim... Evet, dedektif de tuttum. Çünkü o çılgınlık anının bütün hayatımı altüst etmesini istemiyordum... Martha Bantry'e tabii ki kızdım. Her şeye burnunu sokan kadına kim kızmazdı ki? Ama onu öldürmedim... Çünkü bir hata sonucu evlendiğim o ahçı kadını parayla susturabilirdim. İstediğim zaman yapabilirdim bunu.

Martha Bantry bana meydan okuduğu zaman ona da aynı şeyi söyledim. Onu dava edeceğimi de açıkladım... o zaman çok korktu."

Ama iş krikoyla mendili açıklamaya gelince Templeton'un o güven dolu tavırları kayboldu. Bob Pritchard merakla öne doğru eğildi. Templeton krikoyla mendili açıklayamadı. Sanki bu iki eşya adamı kızdırıyor ve sinirlendiriyordu.

Templeton o anda binbaşı rolünden de vazgeçti. Şimdi tanık yerinde korkuya kapılmış bir adam vardı.

Bob o zaman kalkıp salondan çıktı. Onun yanında oturan Cynthia genç adamın gittiğini ancak ona bir şey söylemek için döndüğü zaman anladı. Bob telaşla dışarı fırlamıştı. Çünkü acelesi vardı.

Bob ilk trenle Londra'ya gitti, oradan da Bristol'e.

22

Cynthia'nın telefonun başında beklediğini söylemek doğru olmazdı. Genç kız sadece telefonun çalma ihtimali olduğunu düşünerek evin içinde dolaşıyordu.

Sonunda Bob gerçekten telefon etti ama genç kızı pek sevindirmedi bu.

"Alo?"

"Evet."

"A, Cynthia sen misin?"

Kız, soğuk soğuk, "Evet," dedi.

"Çabucak çıkıp gittiğim için özür dilerim... Ama gerekliydi bu... Dinle."

"Evet."

"Hasta değilsin ya."

"Hayır."

"Biri tuhaf bir şey yaptı mı?"

"Ne münasebet. Neden yapsın?"

"Ben olayla ilgisi olan kimseleri söylüyorum."

"Olayla mı?"

"Evet. Jüri neye karar verdi?"

"Ah, Bob, onu suçlu buldular. Bunun bizi rahatlatması gerekir ama..."

"Dinle, Cynthia, çok önemli bu... Beni dikkatle dinle... Benim için çok önemli bir şey yapmanı istiyorum. Dinliyor musun?"

"Tabii dinliyorum."

"Bu olayla ilgisi olan herkese telefon etmeni istiyorum. Bir neden bulup onları ara. Laf arasında neler yaptıklarını öğren."

"Ama neden Bob?"

"Bırak şimdi bunun nedenini. Lütfen dediğimi yap, Cynthia. Söylenenleri de dikkatle dinle. Biri tuhaf bir şey söylerse o zaman onlara kendilerini hemen görmek istediğini açıkla."

"Sen buraya mı geliyorsun?" Kızın sesi yumuşamıştı oysa genç adam farketmedi bile.

"Tabii."

"Herkese telefon etmemi söyledin. Yalnız ben Gerald'ı arayamam."

Bob soğuk bir sesle, "Öyle mi?>' dedi. "İyi ya, diğerlerini ara. Onlara yarın, tekrar telefon et."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Dinle. Neydi o adamın adı? Hah... Matt. Matt bu gece istasyonda mı?"

"Öyle sanırım. Ben mahkemeden döndüğüm sırada o istasyondaydı."

"İyi. Ona istasyondan ayrılmamasını söyle. Matt'ı yarın öğleden sonra göreceğim."

"Buraya yarın öğleden sonra mı geleceksin?"

"Evet ama beni karşılama."

Cynthia öfkelendi. "Seni niye karşılayacakmışım..."

"Ve telefon etmeyi sakın unutma, Cynthia. Karar yayınlandı mı?"

"Gazetelerde mi? Görmedim. Ama herkes kararı öğrendi sanırım."

"Pekâlâ. Cynthia, hemen telefon etmeye başla. Ben seni fazla tutmayayım."

Telefon kapandı, Cynthia alıcıya öfkeyle baktı. Olanlara isyan etti. Sonra fikrini değiştirerek telefon defterine uzandı.

Bob, Londra treninden indiği zaman Matt onu bekliyordu.

"Hoşgeldiniz, efendim."

"Merhaba, Matt. Korkarım bugün bavulum yok."

"Evet, efendim. Sizin çok acele ayrıldığınızı duydum... Miss Cynthia, benimle konuşmak istediğinizi söyledi. Aslında bugün izinliyim ama merak

ettiğim için geldim."

Bob bir an durdu. "Matt, senin bir şeyi ciddi şekilde düşünmeni istiyorum.

Cinayet gününü hatırlıyor musun?"

"Hatırlamak mı?" Matt güldü. "Aslında bir bakıma çok önemli bir gündü."

"Bu trenden bir önceki..."

"Üç kırk beş treni."

"Evet. O gün o trenden biri indi mi?"

Mart başını kaşıdı. "Hım... Zor bir soru bu... Ah, evet, tren o gün tam zamanında geldi." Başını salladı. "Durun bakayım... Saatime bir göz attım ve kendi kendime... Ah, hatırlayamayacağım."

"Ben bir yabancıyı kastediyorum."

"Bir yabancı..." Matt geçmişte kalan o günü hatırlamaya çalıştı.

Sonra Bob, Matt'a bir fotoğraf gösterdi. Ve adam hatırladı...

* Binbaşı Templeton'un evi şimdiden terkedilmiş gibi görünüyordu. Bunun nedeni bakımlı köşkün birkaç gündür ihmal edilmesiydi. Uşak hizmetçi ye bahçıvan gitmişlerdi. Otlar çabucak büyüyordu. Pencereler kapalıydı.

Bob bahçe yolundan hızla ilerledi. Eve pek bakmadı. Arka taraftaki garaja doğru gidiyordu. Nereye gitmesi ve neyi araması gerektiğini bildiği için hızla hareket ediyordu.

Bob bahçenin garajın yakınındaki kısmını araştırmayı istiyordu. Genç adam döşeli taşları iyice inceledi. Küçük bir yığının yanında yere diz çökerek, buna daha yakından baktı. Gördükleri onu memnun etmişti. Araştırmasına devam etti.

Garajın arkasında bir yığın gevşek toprak vardı. Bob'un görmeyi istediği buydu zaten. Genç adam, dönerek çabucak bahçeden çıktı.

Cynthia'nın onu beklediği belliydi. Ve tabii genç kız kayıtsızca bir tavır takınmıştı.

"Ah, merhaba," dedi. "Gelmeyeceğini sandım."

"Haydi oradan. Pencereden bakıyor ve yolumu gözlüyordun."

Cynthia, "Belki," diye cevap verdi. "Bunun nedeni o gülünç melodramı sürdürüp sürdürmeyeceğini merak etmemdi."

"Her şeyi hallettim. Bu iş bitti artık."

"Anlıyorum. Demek herkese zekice telefon ederek zamanımı boşuna ziyan ettim."

Genç adam, kızın ellerini avuçlarının arasına aldı. "Cynthia, hayatım, bana kızma. Nasıl olsa yakında gideceğim."

"Sana kızmadım. Yalnız... davranışların sinirime dokunuyor."

Bob kızı öfkelendiren bir tavırla ondan uzaklaştı. "Demek onlara telefon ettin?"

"Evet. Sen kendini gülünç duruma düşürürsen, aynı şeyi bende yaparım."

"Ne dediler?"

"Neyseki doğal bir şekilde davrandılar. Hemşire Mabel Gary, çalışıyordu.

Oldukça neşeliydi. Jane Ashley, avukatına gidiyordu. Doktor ise bir doğuma. Beni oradan aradı ve bir erkek çocuğun doğmasına yardım ettiğini açıkladı. Rahip, bir konferansa katılmak için eşyasını topluyordu... Ne oldu?"

Bob oturmak üzereyken birdenbire telaşla ayağa fırlamıştı. "Konferansa mı gidiyor? Nereye?"

"Bunu söylemedi. Böyle şeyler belli olmuyor. Hemen her yerde konferanslar düzenleniyor." Bob kapıya doğru giderken, Cynthia ona hayretle baktı. "Ne o?

Yine mi kaçıyorsun?"

Bob dönerek ona gülümsedi. "Evet. Ama yine geleceğim."

"Ama o kadar az kaldın ki? Bahçe kapısından elini sallasaydın daha iyi olmaz mıydı?" Cynthia bu son sözleri kapalı kapıya söylediğini farketti.

Bayan Sinclair merdivenden ağır ağır indi. "A, yalnız mısın, Cynthia'cığım?

Oysa kulağıma sesler gelmişti."

Cynthia döndü. "Bir misafirimiz vardı."

"Ama fazla oturmuş olamazlar. Çünkü ben beş dakika önce buradaydım."

"Bob'du gelen. Ama tekrar gitti." .

"Ah... Ben de onunla konuşmak istiyordum."

"Bu onu engellemezdi, anneciğim. Bob, ben kendisiyle konuşurken dışarı fırladı."

"Peki nereye gitti o?"

"Söylemedi. Yalnız geri döneceğinden söz etti. Onun için tekrar geleceğini sanıyorum. Böylesini hiç görmedim. Evden deli gibi fırladı."

"Ama bunun bir nedeni olmalı, hayatım."

"Rahibin bir konferansa gideceğinden söz ettim. Bu çılgınca bir şey olmasa, Bob'un haline bu sözlerimin neden olduğunu düşüneceğim."

Bayan Sinclair'in tavırları hemen değişti. Kadın başını ağır ağır sallayarak, "Evet," dedi. "Neden bu olabilir."

"Anne! Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bana sorma, Cynthia. Çünkü bu konuda konuşmaya iznim yok," Kadın kolunu kızının omzuna attı. "Çünkü bu başka biriyle ilgili. Çok sevdiğim biriyle. Bunu sana açıklarsam, 'Keşke annem bunu bana söylemeseydi' dersin. Bana kırılmadın ya?"

"Hayır, hayatım, kırılmadım." Cynthia annesine gülümsedi. "Sen çok şey biliyor ama açıklamıyorsun, değil mi?"

"Evet, çok şey biliyorum." Bayan Sinclair üzüntüyle başını salladı. Sonra holden geçerek sokak kapısına gitti.

23

Bob, rahibin evine yaklaştığı sırada James Roland bahçe kapısının önünde duruyordu. Ayağının dibinde bir bavul duruyordu. Koluna ince bir pardösü almıştı. Her günkü kılığını çıkarmış, gri flanel bir elbise giymişti.

Bob kayıtsızca, "Merhaba muhterem peder," dedi. "Tam zamanında geldim sanırım."

Yaşlı adam hafifçe güldü. "Biraz geç kaldınız korkarım. Ancak trene yetişecek zamanım var."

"Buna üzüldüm."

"Bir konferansa katılmam gerekiyor."

"Biliyorum," Bob rahibin yolundan çekilmedi. "Konferans Lewes Kasabasında sanırım. Templeton'un dava edildiği kasabada... Ben de o konferans için geldim."

Rahip durakladı, sonra da içini çekti. "Pekâlâ. Bir saat sonra bir otobüs var. Bir saatin fazla bir zararı olacağını sanmıyorum." Dönerek evine doğru gitti.

Bob da adamın bavulunu aldı.

Çalışma odasının perdeleri sıkıca kapatılmıştı. Her şey yerli yerindeydi...

Oda o kadar derli topluydu ki, insan bu evde hiç kimsenin oturmadığını bile sanabilirdi.

Rahip biraz önce çıkmış olduğu bu odada etrafına bakındı. Ama sanki burayı hiç tanımıyormuş gibi görünüyordu.

"Biraz seri olacak." Duraklayarak Bob'a döndü. "Tabii... benimle birlikte içki içmenizin sakıncası yoksa..."

"Sizinle birlikte seri içmeyi çok isterim."

"Bana da seri verir misiniz?"

İkisi de hayretle döndüler. Bayan Sinclair kapıda duruyordu. Kadın rahibe, "Eski bir dostunuzla vedalaşmadan gideceğinizi düşünmeyi bile istemem," dedi.

James Roland çabucak onun yüzüne baktı. "Biliyor muydunuz?"

Kadın başını salladı. "Evet," Bir an durakladı sonra da ekledi. "Şarkı kesildikten birkaç dakika sonra sizi onun bahçe kapısında gördüm. Olumlu şeyler düşünmeye, umutsuzluğa kapılmamaya çalıştım ama... elinizde siyah kaplı bir defter vardı."

Rahip hiçbir şey söylemeden masaya üç kadeh koydu. Bunları seriyle doldurdu.

Sonra da Bob'a baktı. "Ya siz? Siz de biliyor musunuz?"

Bob başını salladı. "Kimin köyden gitmeye hazırlandığını öğrenmek için bekledim. Templeton suçlu bulunur bulunmaz birinin buradan gideceğini düşündüm."

Ufak tefek rahip, "Daha önce gitmeliydim," dedi. "Ama kötü hikâye açıklandığı zaman o adamın da cezalandırılmayı hak etmiş olduğunu anladım. Ama neyse... İçkilerimizi içeceğiz ve ben sonra gideceğim."

Bob usulca, "Peki gitmeniz şart mı?" diye sordu.

Bayan Sinclair ona hayretle baktı. "Bob, seni anlayamıyorum. Muhterem pederin o adamın asılmasına gözyummasını bekleyemezsin herhalde?"

"Neden olmasın?"

Rahip atıldı. "Ben korkunç bir günah işledim. Suçsuz bir adamın bu yüzden asılmasına gözyummak daha da iğrenç bir günah olur."

Ama inatçı genç adam yine, "Olmaz," der gibi başını salladı. Sonra da, "Aslında sözünü ettiğiniz insan suçsuz değil ki. Jüri onu suçlu buldu ve Templeton gerçekten suçlu. Beni dinleyin muhterem peder. Eğer planladığınız gibi polise giderseniz, size önce güler, sonra da kızarlar. Sonuç olarak işlemedikleri cinayetleri itiraf eden o zararsız delilerden olduğunuzu düşünerek, sizi başlarından atarlar."

"Ama bana inanmalılar... İnanmalılar. Gerçek bu." Rahibin gözleri üzüntüyle irileşmişti.

Bayan Sinclair de çok sarsılmıştı. "Ben de onunla giderim. Gördüklerimi anlatırım."

"Bunun bir yararı olmaz. Siz onu Martha'nın bahçe kapısında gördüğünüzü söylüyorsunuz. Oysa polis sizin bunu ancak rahip bu hikâyeyi anlattıktan sonra hatırladığınızı düşünür. Yani, Bayan Sinclair, polis rahibin hafifçe kaçık, sizin de hayali fazla geniş bir hanım olduğunuza karar verir. Beni dinleyin, muhterem peder. Polis kırılmamanız için önce sizi dinleyecektir. Onlara ne anlatacaksınız?"

Rahip omuzlarını dikleştirdi. "Martha'yı ben öldürdüm. Çünkü bu köyde sevdiğim insanlar var. Bu kadının onların hayatlarını altüst etmeye, onları ıstırap ve umutsuzlukla kıvrandırmaya hazırlandığını öğrendim. Kendimi Tanrı'nın bir intikam aracı olarak gördüm. Şimdi günahımın büyüklüğünü kavrıyorum. Ama o sırada kendimi Tanrı'nın silahı sayıyordum. O mutsuz kadını öldürmemin nedeni bu işte."

Bob ısrarla, "Polis yine de sizin deli olduğunuza karar verecektir," dedi.

"Sizin rastgele bir kaçık olmadığınızı sizde dinle ilgili sabit fikirler bulunduğunu düşünecektir."

Rahip bir koltuğa çökerek başını ellerinin arasına aldı.

Bayan Sinclair umutsuzca Bob'a döndü. "Bob, bizi böyle mahkûm edemezsin. Ben bildiklerimi sakladığım, rahip o kadını öldürdüğü için. Ömrümüzün sonuna kadar ıstırap çekemeyiz. Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacaksınız."

Kadın rahibe döndü. "Martha'nın günlüğünü polise gösterin."

Adam yorgun bir tavırla cevap verdi. "Onu yaktım. İçi öyle iğrenç şeylerle doluydu ki."

Bayan Sinclair, "Bob!" diye bağırdı. "Rahibin söylediklerinin doğru olduğunu biliyorsun. Her şeyi bildiğinden söz ettin."

Genç adam usulca, "Evet," diye mırıldandı. "Biliyorum."

"O halde bize yardım etmelisin. Anlamıyor musun? Bize yardım etmelisin."

Bob başını salladı. "Hayır... Çünkü ben bütün hikâyeyi biliyorum. Edgar Templeton cinayet suçuyla asılacak. Çünkü o, bir cinayet işledi."

Kadınla yaşlı adam ona çıldırdığından şüpheleniyorlarmış gibi baktılar.

Bob şömineye doğru giderek, bunun rafına dayandı. "Evet, Templeton'un Martha Bantry'i öldürmediğini biliyorum. Adam karısını öldürdü."

"Bob!" Bayan Sinclair'in sesi bir iç çekişinden farksızdı.

"Anlayacağınız mahkemedeki her şey doğruydu. Sadece kurbanın kimliği hariç.

Sir Ambrose, Templeton’un karısını bulamadığı için müfettişin damarına basarken birdenbire durumu anladım. Aslında kadın buraya çok yakın bir yerde."

Bayan Sinclair inledi. "Ama sen onun öldüğünü söyledin..."

"Öldü. Şimdi kadının cesedi, Templeton'un garajıyla mutfak arasındaki taşların altında yatıyor. Bayan Templeton buraya cinayet günü geldi. Matt de bunu destekledi. Tabii ben ona konuyu açıklamadım. Matt'e kadının fotoğrafını gösterdim. Onu hemen tanıdı. O resmi bulabilmek için Bristol'e gittim ve saatlerce de uğraştım. Tam bütün umudum kırıldığı sırada biri Bristol'un dış mahallelerinden birinde kadının bir arkadaşı olduğunu hatırladı. Galiba Bayan Templeton'un dünyadaki tek arkadaşı da oydu. Eski bir dadı olan bu kadının albümünde Bayan Templeton'un resmi vardı...

"O tren buraya Martha Bantry'nin öldürülmesinden birkaç dakika sonra erişti... Şimdi anlatacaklarım tahmin tabii ama bunların doğru olduğunu sanıyorum. Bence Templeton, Martha'nın cesedini gördü. Çünkü bildiğiniz gibi adam kadının öldürüldüğü sıralarda evin önünden geçmişti. Templeton, kadının cesedini gördü ve oradan çabucak uzaklaşmasının doğru olacağını düşündü. Çünkü onun da Martha'yı öldürmesi için güçlü bir nedeni vardı. Adam kendisini evine atarak rahat bir nefes aldı. Ve hemen sonra karısı çıkageldi. Martha'da Templeton'a yakında karısını beklemesini söylemişti zaten... Artık Martha ölmüştü. Şimdi Templeton'la tam bir güvenin arasında bir tek engel vardı.

Karısı. Adam, kadını köşkte öldürdü. Ve o güzel mehtaplı gecede cesedi evinin arkasındaki taşların altına, iyice derine gömdü. Size yerinden oynatılmış olan taşları gösterebilirim. Garajın arkasındakini çukurdan çıkarılmış olan toprak yığınını da. Templeton'un karısını öldürmek için kullandığı o krikoyu buldular.

Adamın şansı dönmüştü bir kere." Bir an durarak sigarasından bir nefes çekti.

"Belki Templeton köşkü satarak başka bir yere gidecekti. Belki de yine b evde oturacak ve memnunlukla karısının çok yakınında olduğunu düşünecekti. O soğukkanlı ve hissiz bir adam. Kalbi nasırlaşmış." Bob tekrar durakladı. Sonra da ekledi. "Templeton'un karısı arkadaşına kendisi için çok yararlı bir şey öğrendiğini ve artık gidip bir "lady" gibi yaşayacağını söylemiş."

Bayan Sinclair usulca fısıldadı. "Zavallı kadın... Ne ahlaksız ve hain bir adammış."

"Evet... Templeton'un mahkemede neler hissettiğini tahmin edebilirsiniz.

Adam, ilk cinayetten yakasını kurtarabilirdi. Ama bunu da ancak ikinci cinayetle ilgili kanıtları göstererek yapabilirdi."

Rahip ağır ağır, "Bütün bunları polise anlatırsanız," dedi. "O zaman bana inanırlar. Öyle değil mi?"

Bob hafifçe gülümsedi. "Polis amatör dedektiflerden hoşlanmıyor. Onun için bana minnet duyacaklarını hiç sanmıyorum. Hayır, onlar bildiklerini okumaktan hoşlanıyorlar. Ama ona bakarsanız, ben de öyle." Masaya yaklaştı ve serisini bir yudumda bitirdi.

Rahip ayağa kalkmış, odanın ortasında duruyordu. Konuşmaya başladığı zaman sesi ifadesizdi. "O korkunç şeyi yaptığım zaman... Tanrı'nın emrini yerine getirmek için ani bir darbe indiriverdiğimi düşünüyordum. Şimdi bunun ne korkunç bir küstahlık olduğunu anlıyorum. Ben kiliseye ve cemaatime karşı olan sorumluluklarımı unuttum. Rezil olmaya, cezalandırılmaya da aldırmayacaktım. Ama köydekileri de utandırıp üzeceğimi çok geç anladım." Durakladı. "Ama belki bir yol vardır... Dr. Day kalbimin hasta olduğunu biliyor. O çok dürüst bir insan.

Bu yüzden de bana açık açık artık fazla yaşamayacağımı da söyledi. Belki tekrar Tanrı'nın aracı gibi davranırsam, O beni affeder."

Bob'la Bayan Sinclair başka hiçbir şey söylemeden yaşlı adamın elini sıktılar. Rahip onları bahçe kapısına kadar geçirdi. Sonra da çabucak evine girdi.

Bayan Sinclair, Bob'un kolunu tuttu. Kadının eli titriyordu. "Ne yapabiliriz?.. Ne yapabiliriz?"

Bob, şefkatle, "Hiçbir şey yapamayız," diye cevap verdi. "Ama bunu siz de biliyorsunuz zaten. Öyle değil mi?"

"Evet... Evet, biliyorum..."

* İki turist rahibin cesedini uçurumun dibinde buldular.

Dr. Day, "Rahibin o dik yokuşu tırmanmaya kalkışması şaşılacak bir şey," dedi. "Ama ne olduğu anlaşılıyor... Kalbi çok hastaydı. Herhalde tepeye çıktığı zaman başı dönmeye başladı. Tökezledi. Ve uçurumdan aşağıya yuvarlandı."

Gerçeği sadece Bob'la Bayan Sinclair biliyorlardı.

* Cynthia'yla Bob, Carlton'un lokanta kısmında oturuyorlardı. Genç kız o gün Londra'ya gelmişti.

Lokantanın havası pek güzeldi. Yemekler ve içkiler de öyle. Herkesin keyfinin yerinde olduğu anlaşılıyordu... Veya hemen hemen herkesin...

Cynthia gözlerini sigarasının ateşine dikmişti. "Gelip bizi görmedin...

Bunun bir nedeni var mı?"

"Buna gerek yoktu ki. Köyde başka bir cinayet işlenmedi."

"Seni oraya çekebilmek için cinayet işlememiz mi gerekiyor?"

"Beni çekmek diye bir sorun yok, hayatım... Önemli olan bana ihtiyaç duymanız."

"Bizden çok hoşlandığın anlaşılıyor. Ne yapmamızı bekliyorsun? Bir iş olduğu bahanesiyle seni köye çağırmamızı mı?"

"Senden öyle bir şey beklenir."

Cynthia genç adama baktı sonra da ondan gözlerini kaçırdı. "Açıkçası, sana biraz ihtiyacım var... Yani..." Biraz endişeli gibiydi. "Anlayacağın senden biraz yararlandım bile."

"Hah... Demek bugün beni görmeyi bu yüzden istedin? Haydi. Anlat bakalım. Bu sefer ne işler karıştırdın?"

"Gerald geri geldi."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun."

"Anlıyorum, anlamıyorum..."

"Gerald'a nişanlandığımı söyledim... Yani tam nişanlı değil de... Sözlü gibi."

"Anlıyorum."

"Ama anlamadığın bir şey var. Gerald'a seninle sözlü olduğumu söyledim."

Bob, Cynthia'ya bakamadı. Çünkü bundan korkuyordu. "Gerçekten öyle mi?

Yani... sözlü müyüz?"

"Evet... Hayır, şey, yani... Bu konu için gelip bizi görmek isteyeceğini düşündüm."

Bob ayağa fırladı. "Haydi, gel öyleyse! Ne bekliyoruz?" Sonra birdenbire tekrar yerine oturdu. "Yoksa bu Gerald Mitchell'i kıskandırmak için düzenlediğin bir komplo mu?"

"Ah, Bob..." Cynthia da Bob'a bakamıyordu artık. "Yani... seni ne kadar sevdiğimin farkında değil misin?"

"Bunu şimdi farkettim... Cynthia, sevgilim..."

Genç kız gülümsedi. "Annem, seninle açık açık konuştuğum zaman benimle ilgileneceğini söyledi. O şimdi senden, 'Simon adlı o şirin genç,' diye söz ediyor."

SON